

КОНИ МЕЙСЪН ГОСПОДАРТ НА ДРАКОНИТЕ

Превод от английски: Славянка Мундрова-Неделчева, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, октомври 1214 г.

— По-силно, Драконе! О, господи, да. Не спирай.

Разположен удобно върху тъмнокосата хубавица, Доминик от Пендрагон се трудеше яростно между облите бели бедра на любовницата си. Той се повдигна на лакти и се загледа в лицето на жената, която стенеше и мятеше глава в пълна самозабрава.

Доминик бе взел младата вдовица за своя любовница след завръщането си от кръстоносните походи преди две години. Лейди Вероника бе красива, образована и страстна и Доминик вярваше, че тя е жената, за която иска да се ожени.

Доминик поведе рицарите на Пендрагон до победата над сарацините по време на Четвъртия кръстоносен поход и спечели благодарността на краля и цялата страна. Наричаха го лорд Дракон заради смелостта му и заради яростната му воля да надвие врага. Доминик се бе превърнал във фаворит в двора на крал Джон и личен любимец на краля.

Мислите на рицаря се разпиляха, когато Вероника обви краката си около хълбоците му и изви гръб, за да го поеме по-надълбоко. Той я прониза до края; беше твърд и едър, но тя го пое целия и замоли за още.

— Невероятен си, мой яростен Драконе — поощри го дамата. — Почти стигам върха. Още само мъничко... ахxxx... — Тя изкрещя името му, привлече устните му към своите и заби език в устата му.

Доминик завъртя хълбоците си и проникна надълбоко; усещаше, как оргазмът се надига чак до пръстите на краката му. Той отметна глава, отвори уста и изрева. След това се изплъзна от хлъзгавата влага и разпиля семето си върху девствено чистите чаршафи. Би предпочел да го излее във Вероника, но в дългата и бележита история на Драконовия род нямаше копелета и той не възнамеряваше да става първият, който ще опетни кристалното име на семейството си.

Дишайки тежко, Доминик рухна до Вероника. Искаше му се да може да остане в мекото легло и още по-меките ѝ обятия, вместо тази вечер да пътува до Уестминстър, за да се срещне с крал Джон.

— Колкото и да ми е мъчно, сладка моя, трябва да вървя — каза той и спусна краката си от леглото.

Вероника обви с крехката си ръка гърба му и го дръпна обратно при себе си.

— Трябва ли наистина? — Устните ѝ се присвиха в очарователна муцунка и тя се наведе над него така, че щедрата ѝ гърд се залюля изкусително над лицето му. — Защо не останеш още мъничко?

Тя хвърли лукав поглед към члена му, навлажни пръста си и докосна връхчето.

— Дракона отново се събужда за живот — измърка жената.

Неспособен да ѝ устои, Доминик облиза настръхналите ѝ зърна, но после нежно я отблъсна.

— Кралят ме повика в двореца си в Уестминстър и вече закъснявам.

— Какво иска пък сега Джон Безземни? Докога ще търпят бароните му тази наглост?

Доминик се откопчи от настойчивата прегръдка на Вероника и затърси дрехите си. Назъбеният белег, който прорязваше крака му от хълбока до коляното — спомен от една почти фатална рана, изпъкваше бледо върху кожата му. Заради това той се извърна леко от дамата в желанието си да ѝ предложи по-приятна гледка. Усети, че тя го гледа, но се направи, че не забелязва лъсналия ѝ, почти хищнически поглед. Не възнамеряваше да ѝ позволи да го прикотка обратно в леглото.

Вероника се протегна сладно и се усмихна с котешко задоволство, докато наблюдаваше голата фигура на любовника си. Белегът му ѝ се виждаше отвратителен, но останалото бе тъй съвършено, че успяваше да го забрави. Тялото му беше нечовешки мускулесто; раменете и торсът му пращяха от корава сила, натрупана от размахването на меча и копието на арената, а изваяният корем бе плосък и стегнат. Очите ѝ се плъзнаха надолу и се насладиха на здравите мускули на бедрата и задника му, докато той навличаше гащите и тесните си панталони.

Тя въздъхна, когато рицарят нахлузи дългата до коляно туника през главата си и вдигна поглед към лицето ѝ. Челюстта му бе

квадратна и силна и напомняше за упорития му характер. Високите му скули, смелата извивка на носа му и пълните, чувствени устни го допълваха възхитително. Очите му бяха тъмни като черна нощ и тъй заплашителни, че повечето хора се чувстваха принудени да отвърнат поглед, когато пронизващите му зеници се впиеха в тях.

— Не знам за бароните на Безземния, но аз си мисля, че жестокостта на краля и неговите несправедливи закони не могат да се понасят повече — каза Доминик. — Бароните са на нож с Джон още откак войските на крал Филип го изтласкаха от Франция и го принудиха да им отстъпи по-голямата част от Нормандия. Според слуховете той е убил племенника си, принц Артур, когото мнозина считаха за истинския наследник на трона.

Вероника се протегна и започна да позира с надеждата да се хареса на Дракона.

— Нехая за делата на краля. Ще се завърнеш ли при мен тази нощ?

Доминик замълча за малко, мислейки.

— Вероятно не. Не зная колко дълго ще ме задържи той, нито какво иска от мен, но съм сигурен, че ще ме покани да прекарам нощта в двореца, ако времето напредне.

— Жалко — оплака се Вероника. — Тогава утре вечер?

— Може би. — Той се замисли. — Току-виж крал Джон е решил да се върне в Нормандия, за да сложи отново ръка на земята, която изгуби. Тогава ще се нуждае от рицари, които да го придружат.

— Как не — махна подигравателно Вероника. — Чудно е, че могъщите барони на Безземния не са го принудили вече да абдикира. Защо продължаваш да му служиш?

— Аз съм негов васал. Мой дълг е да му служа където и когато съм необходим. — Той се облегна на мечата си и се приведе над леглото. — Целуни ме за сбогом, мила.

Настроението на Доминик рязко се промени, когато напусна дома на Вероника. Любезните му маниери изчезнаха в мига, в който вратата се затвори зад него и той отново се превърна в мрачния и опасен рицар, чието име само караше враговете му да треперят, а приятелите му — да ходят на пръсти около него.

Пред портите на новопостроеното каменно имение на Вероника го посрещна Рахман — огромен арабин, който бе станал сянка на

Доминик, след като той го бе освободил от сарацинско робство. Когато Доминик се завърна от кръстоносния поход, Рахман го придружи до Англия като оръженосец, верен приятел и страж.

— Къде отиваме, господарю? — запита арабинът и улови юздите на лудия боен жребец на Доминик, докато той се качваше на седлото.

— Към Уестминстър, Рахман. Закъснявам.

Рахман скочи на коня си, разгъна знамето с герба на Дракона и потегли безмълвно до своя господар през лондонските улици. Преминаха покрай катедралата „Сейнт Пол“ и пресякоха Темза по новия каменен мост. После продължиха по тесните, павирани улици, обсадени от търговци на дребно, зарзаватчии и джебчии. Градът и населението му бяха нараснали, помисли си Доминик, докато минаваха покрай кейовете, отрупани със стока, дошла чак от Константинопол. Градът започваше да бърка в тежката си кесия, за да откупи свободата си от кралската власт. Скоро Лондон щеше да е в състояние да избира собствен кмет и шерифи.

Доминик и Рахман приближиха Лъдгейт — югоизточната порта на столицата. Двамата се вляха в потока от хора, бързащи да излязат, преди портите да хлопнат за през нощта. Изведнъж човешкият парад забави ход и спря. Доминик дръпна юздите, а погледът му проследи посоката на насочените им показалци. Лицето му се сгърчи при вида на ужасната гледка, която го посрещна. Още един пример за жестокостта на крал Джон, помисли си рицарят, докато наблюдаваше човешката глава, набучена на копие върху римската стена. Лесно можеше да си представи какви страдания е понесъл нещастникът, преди смъртта да го погълне.

— Познаваш ли го? — попита Рахман.

— Изглежда ми познат, да — отвърна замислено Доминик. — Не мога обаче да се сетя откъде. Вероятно кралят ще ми отвори очите.

Преминаха през Лъдгейт и оставиха града и гъмжилото му зад гърба си. Столицата вече се простираше далеч извън високите римски стени. Опасваше го пръстен от имения на богаташи и палати на епископи, разположени покрай селския път, който водеше от Лъдгейт към Уестминстър. Преди няколко години тези земи пустееха. А сега новите постройки се възправяха надменно с красивите си стени, заобиколени от просторни градини и зелени дървета.

Отличителното знаме на Доминик бе разпознато, щом конниците наближиха главната порта на Уестминстър. Двамата преминаха през моста и кулата на пазача, без никой да ги спре. Доминик дръпна юздите пред обкованата дъбова порта и скочи на земята.

— Да те чакам ли тук, господарю? — запита го Рахман и пое юздите на жребеца му.

— Не. Погрижи се за конете и си потърси вечеря и легло — посъветва го рицарят. — Срещата ми с краля сигурно ще се проточи. Ще те викна, когато съм готов за тръгване.

— Както наредиш, господарю — отвърна Рахман. — Не ще се отдалечавам, та да съм наблизо, ако ти потрябвам.

Арабинът отведе конете и Доминик се заизкачва по каменните стъпала, които водеха към входа на замъка. Стражът отвори вратите и рицарят пристъпи вътре.

— Негово Величество те очаква, лорд Дракон — обяви стражът. — Последвай ме.

Въведоха Доминик в личните покои на краля. На пръв поглед там сякаш нямаше никого.

— Не обичам да ме карат да чакам — чу се гласът на крал Джон, който изплува от сенките на прозоречната ниша. — Закъсня, Драконе.

Доминик силно се изненада, че намира краля сам.

— Бях непреодолимо задържан, сир — отвърна той и се преклони пред монарха.

— Бих желал всички да бяхме непреодолимо задържани от дами, прекрасни като лейди Вероника — каза многозначително кралят. — Как е здравето на баща ти и наследника му?

Доминик не обърна внимание на намек за Вероника.

— Татко е добре, Ваше Величество. Добре е и брат ми, бъдещият барон на Пендрагон. Съпругата на Фредерик отново е трудна. Това ще е третото ѝ отроче, така че наследници на Пендрагон не липсват.

— А майка ти?

Доминик го погледна объркан:

— Майка ми е добре, но едва ли ме повикахте тук, за да ме разпитвате за здравето на семейството ми. Както добре знаете, прекарах много малко време в Пендрагон, след като получих рицарско звание.

— Какви са плановете ти за бъдещето, Драконе?

— Неопределени. Участвам в турнирите и се справям добре — отвърна Доминик. — Натрупах и малко злато по време на пътешествията си зад граница. Рицарят без земя трябва да се грижи сам за себе си, но имах сполука и съумявам да живея удобно. След време може и да се завърна в Пендрагон и да служи на баща си и брат си.

Джон кръстоса ръце зад гърба си и закри из стаята. Внезапно спря и се обърна към Доминик.

— Трябва да се ожениш.

По чувствените устни на рицаря бавно припълзя усмивка. Беше си мислил точно за същото. Може би кралят щеше да възнагради верността му със земи и имение. В края на краищата бе се отзовал, когато Франция заплаши да нахлуе в Англия. Атаката обаче така и не се състоя, тъй като Джон се закле да стане васал на папата и да му плаща годишен данък от 1000 марки. Така сложи край на отлъчването си от църквата и на необходимостта от война.

— Бракът би ми дошъл добре — призна Доминик и помисли за Вероника и за споделената им страст.

— Отлично — отвърна кралят и потри ръце. — Ще заминеш незабавно.

Доминик още мислеше с нежност за Вероника, когато значението на кралската заповед достигна до ума му. Той рязко вдигна глава.

— Да замина ли, сир? Къде?

— Да поискаш ръката на невестата си. Ще те зарадвам — съпругата ти притежава баронство, Драконе: богати земи, крепостни селяни, слуги и свободни хора, които да работят полята ти и да се грижат за добитъка ти. Огромно е това баронство и има процъфтяващ град и няколко феодални владения. Не ще срещнеш трудности да плащаш данъка, с който облагам големите владения като Еърдейл.

Еърдейл. Къде беше чувал това име? Нямахше значение. Доминик не желаше да се жени за друга жена, освен за Вероника.

— Оказвате ми голяма чест, сир — отвърна той с досада. От опит знаеше, че Джон не дава нищо ей така, без да вземе друго в замяна.

— Нуждая се от човек на север, комуто мога да вярвам, Драконе — каза Джон. — Еърдейл се простира покрай шотландската граница, близо да Шевиот Хилс. Крепостта е била построена от Вилхелм Завоевателя и е била дадена за вечно ползване на рода Феърчайлд. Тя е

изиграла важна роля за поддържането на мира по границата през цялата ни история. Досегашният ѝ собственик, Едуин Еърдейл, бе един от доверените ми барони.

— Как така досегашен собственик? — прекъсна го Доминик.

— Е, да. Научих, че Едуин насъсква бароните ми да тръгнат към Лондон и да ме принудят да подпиша документ, с който да им гарантирам известни права и привилегии. Параграфите на бароните, да, така ги наричаха май. Заповядах да го екзекутират, за да спре бунта.

Внезапно Доминик си спомни отсечената глава, набучена на копие върху римската стена.

— Дали случайно главата, която видях на минаване през Лъдгейт, не е била на лорд Феърчайлд?

— Точно така. Той беше затворен за няколко месеца в Тауър, но смъртта му беше неизбежна — отвърна Джон. — Тя ще служи като предупреждение за онези, които съзаклятничат против короната. Сега, когато Феърчайлд го няма, а верността на бароните ми е под съмнение, се нуждая от васал, комуто мога да вярвам. Особено много ме тревожат шотландските предводители на север, които копнеят да разширят земите си за сметка на Англия. Ще спечелиш благоволенieto ми, ако извоюваш дружбата на неверните ми барони и ми докладваш за делата им. Имам причини да вярвам, че отново кроят нещо против мен.

— Благодарен съм за доверието, сир, но защо е нужно да се женя?

Джон се намръщи.

— Лорд Феърчайл остави вдовица и дъщеря и не желая да се представям като жесток и безсърдечен към тях. Ако намеря стопанин и защитник на Еърдейл, вместо да давам баронството на женен мъж, това ще ме издигне в очите на хората. Не искам да говорят, че съм изпъдил скърбяща вдовица и бедно сираче от дома им.

Доминик едва не се изсмя в лицето на Джон. Всички знаеха, че кралят е кръвожаден, алчен и лукав, така че какъв смисъл имаше от тази престорена доброта?

— Баронството ме изкушава — призна той, — но не и бракът с жена, която дори не съм виждал.

— Мнозина го правят — махна с ръка кралят. — Пък и ще можеш да избереш, която ти харесва — майката или дъщерята. Казаха ми, че лейди Нелда, вдовицата на Феърчайлд, е родила щерка си на

тринадесетгодишна възраст и още е достатъчно млада, за да ражда. Нищо не зная за дъщерята, освен че е мома за женене. Ако лейди Нелда ти хареса, твоя е. Ако бях на твое място обаче, щях да взема дъщерята.

— Не искам нито майката, нито дъщерята — обяви Доминик.

— Няма място за спорове, Драконе. Ще направиш тъй, както желая аз. Задръж лейди Вероника като своя държанка, ако искаш, но ще се ожениш за една от дамите на Еърдейл. Бракът ти ми е необходим, за да си спечеля верността на местните васали.

— Както заповядате, сир — отвърна Доминик, но в душата си кипеше. Да спечели баронство, бе подарък от съдбата, на който не се беше надявал, но бракът с жена, която не е Вероника, не му се хареса. Неприятно му бе да избира между майка и дъщеря, които със сигурност още оплакваха загубата на съпруга и бащата.

— Колцина рицари служат под знамето на Еърдейл? — попита той.

— Двайсетина или даже повече — сви рамене Джон. — Ерик от Карлайл е капитан на стражата. Добър човек е и е верен, ако успееш да го спечелиш, след като чуе за обезглавяването на господаря си.

Доминик впери ужасено очи в краля.

— Нима семейството на Феърчайлд още не знае за смъртта му?

За миг лицето на Джон изрази смущение, но той бързо възвърна спокойния си вид.

— Ти ще отнесеш в Еърдейл вестта за гибелта на господаря им. Когато напуснеш Лондон, ще носиш кралския ми печат върху документа, който ще позволи брака ти за една от дамите на баронството. Разбрах, че в домакинството има свещеник, който ще изпълни церемонията. Ще можеш ли да се приготвиш и да тръгнеш след два дни, считано от днес?

Два дни, помисли си Доминик с гняв. Твърде малко време, за да може да подготви пътуване, което щеше да трае поне седмица. Имаше ли избор обаче?

— Да, ще бъда готов.

— О, и още нещо, Драконе — сети се Джон. — Лейди Нелда е шотландка. Сестра е на Мърдок Мактавиш — могъщ предводител от граничните земи, който отдавна е хвърлил око на Еърдейл. Това е и една от причините да побързаме. Венчай се и легни с жена си още в

деня на пристигането си. Ако Мактавиш научи за смъртта на Феърчайлд, преди да стигнеш до имението, той неминуемо ще се опита да сложи сам ръка на земите му.

— Ако стражите на Еърдейл са верни на покойния си господар, те може да направят опит да ме спрат да вляза в крепостта — рече Доминик. — Да се приготвя ли за обсада?

— Съмнявам се, че ще има нужда. Щом обявиш, че носиш вести от господаря им, портите ще се отворят пред теб. И друго — името и славата ти ще събудят доверието и уважението на хората вътре. Затуй избрах теб за тази чест, лорд Дракон. Наслаждавай се на Еърдейл и на булката си.

— Възнамерявам да прекръстя баронството си на Драгоник — реши внезапно Доминик. — Лорд Дракон от Драгоник. — Той се усмихна. — Харесва ми как звучи.

1

„Розата е роза е роза е роза.“

Гъртруд Стайн

Жребецът на Доминик танцуваше нетърпеливо под тялото му. Мъжът го удържаше с юздите по самия бряг на крепостния ров, докато се вираше във великолепия замък с четири назъбени кули, обветрени от вековните милувки на бурите, дъжда, снега и слънцето. Каменната сграда, защитена от високи стени, се гушеше в тясна долчинка, заслонена от два каменисти хълма. Доминик с неудоволствие отбеляза, че подвижният мост, охраняващ входа от нападатели, бе вдигнат и той не можеше да влезе.

Рицарят вдигна очи и видя, че от върха на защитната стена са се надвесили стражите и наблюдават стегнатия му отряд. По нищо не личеше, че бързат да съобщят за пристигането му или да спуснат моста, за да влезе той. Изведнъж пазачите се засуетиха и той разбра, че отличителното му знаме — разгневен черен дракон на червено поле, най-сетне е било забелязано и разпознато.

— Мислиш ли, че ще спуснат моста, господарю? — попита Рахман.

Доминик му се усмихна самодоволно, когато чу скрибуцането на зъбчатите колела и видя, че дървената плоскост бавно слиза надолу.

— Е, вече имаме отговор на въпроса ти, Рахман.

Когато мостът падна на мястото си, Доминик изтропали по него, следван от Рахман и четиридесетте рицари, чието командване бе поел. Усмивката му обаче се вгорчи, когато видя, че железната решетка на входа не помръдва. Дръпна рязко юздите на коня си и зачака. Прочутият му гневлив характер накупяваше все повече и повече с всяка изминала минута.

— Един воин идва да ни посрещне, господарю — обади се Рахман и в гласа му звънна развеселена нотка.

Доминик не виждаше никакъв повод за забава, докато не забеляза, че приближаващият се към портите ездач всъщност е жена. Висока и снажна, тя размахваше меч така умело, сякаш знаеше как да го използва и нямаше да се побои да го направи.

Първата мисъл, която мина през главата на Доминик, бе, че жената не прилича на васал. Лицето ѝ бе закрито от полупрозрачна ленена кърпа, прикрепена за челото със златен обръч. Русата ѝ коса се спускаше свободно под воала и издаваше, че жената е неомъжена. Над веждите ѝ падаше къдрав бретон, който блестеше прелъстително под златната диадема.

Ръкавите на тъмночервената ѝ риза бяха дълги и тесни, а дрехата явно бе изработена от най-фина вълна. Тъмносинята ѝ рокля бе препасана при хълбоците със златна верига и избродирана със зелено-синьо-черен мотив по края. Жената дръпна юздите на коня си при решетката на портала и впи яростен поглед в Доминик. Ако не изглеждаше тъй кръвожадна, Доминик щеше да се изсмее в лицето ѝ. Явно бе твърде млада, за да е вдовицата на Феърчайлд, затова той реши, че вероятно е дъщеря му.

Ако това беше жената, с която щеше да мине под венчило, бог да му е на помощ!

Роуз от Еърдейл се взря през желязната решетка в рицаря, който настояваше да влезе. Не знаеше какво да мисли за неочакваното посещение. Той не носеше нищо добро, в това тя бе сигурна. Мъжът бе облечен от глава до пети в ризница от метални брънки, качулка и гамаши и седеше върху жребеца си така, сякаш бе част от великолепното животно. Дългата му до коляно бяла ленена туника бе препасана с кожен колан, а от дясното му рамо висеше ножница с огромен меч.

Роуз разгледа герба с дракона, изрисуван върху триъгълния му щит, и се намръщи. Нещо се събуди в паметта ѝ, но бързо избледня, когато тя забеляза раздраженото изражение върху грубото, но красиво лице на рицаря, както и гневната искра в очите му. Изглеждаше толкова див, толкова опасен, че тя вдигна тежкия си меч в самозащита.

— Кой си ти? Събщи веднага каква работа имаш в Еърдейл и се махай.

— А ти пък коя си? — предизвикателно отвърна Доминик.

— Щерката на Еърдейл. Какво желаш?

Изведнъж към Роуз се приближи конен страж. Той спря жребеца си до нейния, наведе се към ухото ѝ и ѝ прошепна нещо. Тя пребледня, хвърли още един поглед към страшния рицар, който искаше да влезе в крепостта, и дръпна коня си назад.

— Защо Господарят Дракон е дошъл в Еърдейл? — попита тя.

— Вдигнете решетката и ще обясня.

— Не. Аз командвам тук в отсъствието на баща си и отказвам да те пусна.

Бойният жребец на Доминик усети, че търпението на господаря му се изчерпва и заотстъпва, но силната ръка на ездача го върна обратно.

— Отворете в името на краля!

Роуз отправи поглед към групата въоръжени мъже, подредени зад Доминик. Изобщо не смяташе, че е умно да ги пуска в крепостта.

— Крал Джон е проклет тиранин — изкрещя Роуз. — Той затвори баща ми в Тауър, скалъпвайки някакви гнусни обвинения.

— Нося новини от баща ти — прекъсна я Доминик и тихо додаде към Рахман: — Тази трябва да е луда да ми се репчи така.

Роуз отпусна мечата си. Тежестта му бе изтощила нежните ѝ китки, но тя с радост би го размахала отново в защита на Еърдейл. Беше се упражнявала рамо до рамо с рицарите на баща си, защото беше първородното му чедо, а син той нямаше. Не бе силна като мъж, но можеше да се защитава при нужда.

— Как да съм сигурна, че говориш истината?

— Повикай някой, който може да чете, и ще му покажа кралския печат върху държавните документи, които нося.

Роуз го погледна с нескрито презрение.

— Аз мога да чета, лорд Дракон.

Доминик я зяпна скептично, но в крайна сметка вдигна рамене и извади един свитък от кожената чантичка, прикрепена към колана му. Приблужи жребеца си към решетката, разгъна наполовина свитъка и го задържа пред лицето на Роуз. Тя свъси вежди, когато видя, че Драконът ѝ показва печата на краля, но не и това, което бе написано в документа. Неприятно предчувствие сви стомаха ѝ. Дали не се опитваше да я измами?

— Както виждаш — заяви Доминик, — документът носи кралския печат.

— Лорд Дракон говори истината, милейди — намеси се стражът. — Той е любимецът на Негово Величество. Чувал съм легенди за смелостта му по време на кръстоносните походи и за ловкостта му в турнирите. Ако твърди, че носи новини за баща ти, аз съм склонен да му вярвам.

— Ще се доверя на преценката ти, сър Ерик — каза Роуз. — Нареди да вдигнат решетката и кажи на пазачите да си отварят очите на четири, докато лорд Дракон и хората му се намират между крепостните стени.

— Веднага, милейди — отвърна сър Ерик и обърна коня си.

Расовото животно на Роуз отстъпи назад, когато решетката се заиздига бавно. Тя се обърна и махна на Дракона да я последва, след което запрепуска през галерията, която водеше към външния двор. Бойниците в каменния таван вероятно бяха изнервили Дракона, помисли тя, когато хвърли поглед през рамо и видя, че той потръпва и вдига отбранително щита си.

— Не бой се, милорд — подхвърли дамата. — Никой тук не ще те нападне.

Роуз премина през външния двор и поспря пред втората решетка, която водеше към вътрешния, за да изчака Дракона и войниците му да я настигнат. Металната скара се вдигна и тя мина през портата.

Доминик я последва, наслаждавайки се на сочната извивка на задника ѝ, който се очертаваше под дрехите. Ако не бе такава заядлива вещица, можеше дори да се зарадва, че ще я вземе за жена. Укротяването на тази опърничава мома обаче, щеше да бъде повече досада, отколкото наслада.

Той мълчаливо огледа прасковено бялата кожа на младата красавица, златистата ѝ коса и я сравни — не в нейна полза — с мургавата миловидност и абаносовите къдрици на любовницата си. В името на божията плащеница, защо Джон не му позволи да вземе за жена Вероника, дамата, която си бе избрал? Май че обичаше Вероника така, както би могъл да обикне и всяка друга. Но бракът с някоя от жените в дома на Феърчайлд щеше да е истинска катастрофа.

Доминик премина през портата към вътрешния двор и прецени новата си придобивка с критично око. Доволен забеляза четвъртитите кули, които се издигаха на равни разстояния една от друга над назъбените стени. Между тях се гушеха най-различни постройките. Той

видя пивоварна, склад, хамбар със сламен покрив, конюшни, ковачница, обори и даже параклис. Проточи врат и успя да зърне зад оградите зеленчукова градина, а зад нея — овошки и пчелни кошери. Еърдейл очевидно процъфтяваше въпреки отсъствието на своя господар.

Прекрасната дъщеря на Феърчайлд слезе от коня пред каменните стъпала на замъка и хвърли юздите на притичалия слуга. Доминик излая няколко заповеди на войниците си и бързо закрачи след дамата по високата стълба. Срещу тях изприпка втори слуга и им отвори грамадните дъбови порти. Рахман обаче не вярваше никому, когато се отнасяше за живота на господаря му, затова вървеше плътно зад тях, а грамадната му ръка почиваше върху дръжката на меча.

Възхитеният поглед на Доминик обходи голямата зала. Дървените маси вече бяха подредени за вечеря и наоколо щъкаха прислужници, всеки зает със своята задача. Господарската маса се издигаше на подиум и бе вече застлана с изящна покривка, върху която тъмно проблясваха блюда и потири от ковано сребро, очакващи лорда, семейството му и техните гости. Грамадна камина топлеше обширната стая, която ухаеше сладко на чистота. Около огъня стояха удобни столове и пейки, приготвени за почивката на господаря и неговата дама.

Острото око на рицаря бързо забеляза двете жени, които се надигнаха от креслата си, за да го посрещнат. Той почти бе стигнал до тях, когато изведнъж спря. Бе впил поглед в по-младата от двете. Тя беше съвършена двойница на девойката, която го бе пресрещнала при крепостния ров. Същата коса, същите очи, същият нос. Близначки! Дали кралят знаеше, че лорд Феърчайлд има не една, а две дъщери?

По-възрастната жена пристъпи с усмивка към него и направи реверанс.

— Добре си дошъл в Еърдейл, милорд! Прости на съпруга ми, че не може сам да те приветства, но зная, че той би желал да го направя аз. Казвам се лейди Нелда от Еърдейл, а това...

— Мамо — предупредително се обади девицата воин. — Лорд Дракон носи новини от татко. Може би трябва да го изслушаме, преди да предлагаме гостоприемството си.

Очите на лейди Нелда блеснаха от вълнение и тя се хвана за сърцето. Въпреки че бе по-възрастна от дъщерите си, Доминик я

намери точно толкова прекрасна, колкото бяха и те.

— Носиш вести от мъжа ми ли, милорд? О, божичко, тъй дълго нищо не съм чула за него. Моля те, кажи ми всичко, каквото знаеш!

Доминик смъкна качулката си и сведе глава над ръката на дамата. Да каже на тази мила жена, че съпругът ѝ е бил убит, нямаше да е лесна задача, но той беше мъж без сянка от притворство и затова заговори. Нямаше смисъл да се протака.

— Боя се, че новините не са добри. С мъка на сърцето ви съобщавам, че Едуин Еърдейл е мъртъв.

Лейди Нелда пребледня като мъртвец и Доминик се уплаши, че ще припадне. Пригответи се да я подхване, но сър Ерик го изпревари. Дамата не изгуби съзнание, но едната от близначките се олюля и щеше да се свлече, ако сестра ѝ не я бе прихванала.

Девојката, която го беше посрещнала с гол меч, се втренчи в него с изпепеляващ гняв.

— Ти имаш ли пръст в смъртта на баща ми? Искам истината, лорд Дракон, стига да можеш да я изречеш! Последното, което знаем за баща ни, е, че е бил затворник в Тауър.

Това буйно момиче определено не бе за него, реши Доминик. Хвърли преценяващ поглед към по-кротката сестра. Тя стоеше със сведени очи и сплетени пред полите пръсти. Устните ѝ помръдваха в тиха молитва. Изглежда нравът ѝ бе точно обратният на онази огнехвъргачка, която се осмели да го предизвиква с блеснал поглед и необуздан гняв. Ако не можеше да има Вероника, то щеше да вземе свенливата сестра и да намери мъж за другата. Една такава жена с остър език, лош характер и свадлива природа щеше да постави търпението му на сериозно изпитание.

— Нямам нищо общо със смъртта на лорд Едуин — каза твърдо Доминик. — Аз съм само приносител на кралското послание.

— Благодарим ти, лорд Дракон — прошепна Нелда. — Икономът ни ще те отведе до спалнята ти, където ще можеш да отпочинеш, преди да се запътиш обратно към Лондон. Простете ми, но искам да оплача съпруга си в уединение.

— Не съм казал всичко, милейди — обади се Доминик. Извади свитъка от чантичката и ѝ го подаде. — Това може би ще обясни по-добре вашето положение.

Лейди Нелда зачете документа, а лицето ѝ ставаше все по-бледо и по-бледо.

— Това не може да е истина, милорд — ахна тя в мига, в който стигна края на писмото.

— Какво има, мамо? — попита устатата близначка.

— Кралят е дал Еърдейл на лорд Дракон. Всеки хектар земя, замъкът и васалите му принадлежат на този рицар според кралския указ.

— Кралят няма право на това! — извика момичето. — Татко не заслужаваше да умре, а ние не заслужаваме да ни изхвърлят от дома ни! — Тя тропна с крак. — О, да не бях пускала лорд Дракон в крепостта! Къде е мечът ми?

— Има и още — прошепна лейди Нелда. — Една от нас трябва да се омъжи за Дракона.

Пергаментът падна от ръцете ѝ и тя потърси опора в креслото зад себе си. Дъщеря ѝ вдигна свитъка, прочете го набързо и го хвърли в огъня.

— Ето какво мислим ние за заповедите на Безземния — изсъска тя и се обърна към началник стражата. — Сър Ерик, погрижи се лорд Дракон и рицарите му да бъдат изпратени веднага от Еърдейл по пътя си.

— Няма да сториш нищо подобно, капитане — намеси се властно Доминик. — Мое е правото да командвам стражите на този замък. Ако си чувал за мен, значи знаеш, че ми се носи славата на страшен кръстоносец и воин. Нищо не ме свързва със смъртта на господаря ви; аз само следвам заповедите на краля за Еърдейл. Ако ти и личната гвардия на Феърчайлд не желаете да ми служите, можете да си тръгнете незабавно. Но искрено се надявам, че ще останете и ще ми помогнете да защитавам Драгоник.

— Драгоник! — изкрещя войнствената близначка.

— Да. Това име избрах за владението си — отвърна Доминик и не обърна внимание на гневното възклицание на девойката.

Сър Ерик хвърли кос поглед към лейди Нелда. Изглежда се разкъсваше между верността към мъртвия си господар и желанието да служи на новия.

— Заклел съм се да защитавам лейди Нелда и дъщерите ѝ.

— Изборът е твой — промълви Нелда със слаб глас. — Мога ли да се оттегля, лорд Дракон?

— Още не — каза Доминик с такъв глас, че тя спря като закована. — Ще напуснеш, след като си избира булка. — Той се обърна към сър Ерик. — Доведи свещеника.

Лейди Нелда изглеждайте съкрушена, а смирената сестра зарони кротки сълзи.

— Не зная имената на дъщерите ти, мадам — рече Доминик. Вече бе решил да не се жени за скърбящата вдовица. Искаше страст, не сълзи в брачното си ложе.

Роуз впери ужасено очи в Доминик. Мисълта, че една от тях ще бъде принудена да се омъжи за лорд Дракон, бе непоносима, не, направо абсурдна. Как можеше някой да очаква майка ѝ да си вземе нов съпруг толкова скоро след смъртта на любимия си господар? Освен това всички в крепостта знаеха, че сестра ѝ е обречена на манастира. Баща им бе обещал, че Старла ще се подстриже за монахиня веднага след завръщането му от Лондон. Така оставаше... само Роуз, а тя знаеше, че никой нормален мъж не би се спрял на устата булка като нея.

Тя обаче не можеше да бъде друга. Макар и да бяха неразличими една от друга близначки, Роуз и Старла бяха като деня и нощта. Милата, свенлива Старла копнееше да влезе в манастир и да стане монахиня. Това бе всичко, на което някога се бе надявала. Роуз, първородната, макар и едва с пет минути, винаги бе знаела, че един ден ще трябва да се омъжи и да владее Еърдейл след смъртта на баща си. Не бе очаквала обаче този ден да настъпи така скоро.

Роуз надникна в потресените очи на сестра си и бързо реши, че ще стори каквато жертва е нужно, за да я спаси от лорд Дракон. Пъргавият ѝ ум вече бе намислил хитър план. Тя обгърна треперещите рамене на Старла с ръка, погледна Дракона смело в очите и тихо заяви:

— Аз съм Старла. Роуз е моята близначка.

Старла отвори уста да протестира, но Роуз така я изгледа, че момичето бързо притихна. Лейди Нелда само се взираше в Роуз така, сякаш дъщеря ѝ внезапно бе полудяла. Никой, освен тях четиримата не бе чул думите ѝ.

Дракона като че не забелязваше вълнението им. Той повдигна брадичката на Старла и се взря в ужасените ѝ очи. Очевидно доволен

от видяното, той се обърна към останалите и високо заяви:

— Ще се венчая за Роуз.

Всички слуга, стражници, придворни и селяни в залата се втренчиха в Доминик със смесица от страх и неверие.

— Хора на Драгоник, последвайте ме! — заповяда Доминик със силен глас и тълпата васали се приближи предпазливо. — Аз съм Доминик Пендрагон, вашият нов господар, и Драгоник е името на новото ми владение. Каня всички ви да станете свидетели на женитбата на новия ви лорд за лейди Роуз.

Висок мъж на средна възраст пристъпи напред.

— Аз съм сър Брейдън, майордомът на Еърдейл. Мога ли да запитам какво се случи с лорд Едуин Еърдейл?

— Ще ви кажа. — Пак се обаждаше девата воин, онази, на име Старла, която изблъска Доминик и отговори на слугата. — Крал Джон наредил да убият баща ми и дал Еърдейл на лорд Дракон като плата за стореното.

Само косъм делеше Доминик от избухването. Инстинктът му подсказваше, че близката, от чиито устни капеше отрова, ще му донесе много неприятности и се зарадва, че е избрал сестра й.

— Това не е истина. Нямам нищо общо със смъртта на Едуин Еърдейл — заяви рицарят. — Чух, че той е подготвял предателство. Получих Еърдейл, защото съм способен да защитя английската граница от шотландските нашественици.

— Каза драконът — изфуча момичето.

Доминик бе понесъл достатъчно ухапвания от тази пепелянка. На върха на езика му бе да й отговори подобаващо, но се удържа, когато зърна кафявото расо на мъжа с тонзура на главата и кръгло шкембе, който подтичваше след сър Ерик и вдигаше високо полите си, за да не се препъне.

— Добре ли съм чул, милорд? — запита свещеникът, когато стигна до Доминик. — Наистина ли лорд Едуин е мъртъв? Докарайте ли тялото му, за да го погребем в дома му?

Доминик погледна към лейди Нелда и полугласно прокле крал Джон, когато видя лъча надежда в замъглените й от сълзи очи — надежда, която не можеше да оправдае.

— Не, отче, не ми бе поверена такава задача. Доколкото знам, лорд Феърчайлд е бил погребан в Лондон.

— В неосветена пръст? — запита свещеникът, поразен.

— Всичко е наред, отче Нийл — обади се лейди Нелда. — Господ в небесата знае, че мъжът ми беше добър човек. Не ни е нужен трупът му, за да го оплачем.

— Веднага трябва да идем в параклиса и да отслужим мяса за душата му! — извика отец Нийл и тръгна към изхода.

— Не, отче — спря го Доминик. — Още тозчас ще отслужите бракосъчетание.

— Сватба ли? — Свещеникът възмутено се наежи. — Непристойно е. Всички сме в дълбок траур.

— Настоявам — отвърна Доминик. — Възнамерявам да се венчая за лейди Роуз още сега.

Без да иска, Роуз потръпна при тези думи, а майка ѝ отвори уста да протестира.

— Трябва да възразя, милорд. Твърде рано е да говорим за брак.

— Възразявайте колкото си искате, милейди, но ще е без полза. Аз само следвам повелите на краля. Бързината е важна по причини, които би трябвало да са ясни за всички. Драгоник отдавна седи без господар и лошо му се пише, ако враг на Англия опита да сложи ръка на земите му, като се ожени за една от вас, дами.

Отец Нийл замърмори гневно под носа си, но не посмя да възразява повече.

— Много добре, милорд. Щом настоявате, ще отслужи церемонията. Най-малкото, което мога да сторя, е да скрепя този съюз по закон. Лорд Едуин би искал същото за дъщеря си. Освен това се чувствам задължен да защитавам вдовицата и другото дете на мъртвия ни господар. Те заслужават сигурността на своя дом, милорд.

— Аз ще побързам да отида в манастира — заяви лейди Нелда — и дъщеря ми ще дойде с мен.

— Вие решавате, но знайте, че не ще ви изгоня от дома ви, пожелаете ли да останете — увери я Доминик.

— Не, това е идеалното решение — обади се Роуз и прошепна на близначката си: — Ще поискам разрешение майка да тръгне към манастира веднага след церемонията. Само не забравяй да ме наричаш Старла, а себе си — Роуз.

— Какво замисляш, Роуз? — попита тихо сестра ѝ.

— Спасявам ти кожата. Освен ако не държиш ти да се омъжиш за Дракона.

Старла пребледня.

— Не, о, не! Не бих го понесла! Той е тъй... страшен. Сигурна ли си в това, което правиш?

— Довери ми се. Просто прави, каквото ти казвам, преди Драконът да започне да ни подозира.

— Какво си шушукате вие двете? — попита рязко Доминик.

— Мога ли да ви помоля за едно добро, милорд? — запита Роуз.

— Какво добро? — отвърна подозрително рицарят. — Назови го, но не мога да обещавам нищо.

— Позволете на майка да замине за манастира със сестра ми веднага след церемонията.

— Това ли е желанието ти? — попита той Нелда.

Роуз ѝ хвърли предупредителен поглед с надеждата, че майка ѝ ще разбере и ще им помогне. Лейди Нелда явно усети, че дъщеря ѝ има нещо наум, защото кимна утвърдително.

— Смятайте, че е сторено тогава — заключи Доминик. — Избрани от вас стражи ще ви придружат до манастира веднага след сватбата. Можете да вземете личните си вещи, но всичко друго, което е ценно, ми принадлежи и няма да напуска крепостта. Ясно?

Трите жени кимнаха едновременно.

— Добре тогава. Можете да се качите в покоите си, за да пригответе лейди Роуз за бракосъчетанието.

Роуз сграбчи ръката на Старла и направо я завлече по стълбите на горния етаж. Лейди Нелда се затича по стъпките им. Щом вратата хлопна зад гърба им, Роуз се свлече по нея. Веднага обаче изправи рамене и стъпи на крака със смелостта и волята, които определяха характера ѝ.

— Елате — каза тя, пристъпи към раклата и отвори капака ѝ. — Времето за приготовления е кратко.

— Първо ще обясниш — обади се строго лейди Нелда. — С каква цел каза на лорд Дракон, че си Старла?

Роуз извади една от майчините си ризи от раклата и я разстла на леглото.

— Да не мислиш, че Дракона ще вземе такава устата булка като мен? Не. Мъжете искат кротка съпруга, която могат да потискат и

която да им е покорна. Аз не съм такава жена и той веднага го разбра. Усетих, че ще избере Старла, а всички знаем, че бракът с Дракона ще я съсипе.

— Няма да ти позволя да се жертваш заради мен! — извика Старла. — Цял живот си ме закриляла. Този път ще се погрижа сама за себе си.

Роуз се усмихна нежно на сестра си, светицата.

— Не е в нрава ти да си нападателна, сестрице. Винаги си знаела, че искаш да се посветиш на бога. Даже татко видя твоята набожност и склони на желанието ти да се подстрижеш. Сега то ще бъде изпълнено.

— Ами лорд Дракон? — запита лейди Нелда. — Не смяташ ли, че ще забележи разликата?

— Не и ако Старла изиграе ролята си добре — обясни Роуз. — Тя ме познава като никой друг, дори по-добре от теб, мамо. Ако реши, спокойно ще може да се представя за мен, докато не се омъжа за Дракона. А пък аз ще се правя на свенливата сестричка. Той обяви пред всички намерението си да се ожени за Роуз и точно това ще му се случи.

— Хитър план — замислено каза лейди Нелда. — Но аз се боя за теб, розичке. Все някога Дракона ще разбере, че е бил измамен. И какво ще стане тогава с теб? Помисли над това, дъще. Знаеш ли какво значи бракът с такъв мъжествен рицар като лорд Дракон?

Роуз подозираше за какво иде реч, но не знаеше точно какво става в брачното легло.

— Ще ми кажеш после, мамо. Сега работа ни чака. Старла, помниш ли къде държеше татко скритото за черни дни злато?

Старла хвърли поглед към огнището и челото ѝ се сбърчи от усилие да си спомни.

— Толкова отдавна ни го показва, но май се сещам.

— Чудесно, донеси го. Мамо, дай накитите си, а пък аз ще разпоря подгъвите на роклите ви.

— Лорд Дракон каза, че не можем да вземем нищо ценно в манастира — напомни ѝ Нелда.

Роуз ѝ хвърли уморен поглед.

— Да го вземат дяволите този Дракон. Няма да ви пусна да тръгнете като просякини. Мамо, донеси кошницата си за ръкоделие.

— Златото е още тук! — възкликна Старла, която вадеше една тухла от огнището. Тя вдигна препълненото платнено чувалче, което запълваше нишата зад нея. Отнесе го до леглото и изсипа цял куп жълтици на кувертюрата.

Жените работеха бързо. Те зашиваха монетите в подгъва на Нелдината риза, но далеч една от друга, за да не звънтят, когато дамата тръгне да ходи. Същото сториха и с бижутата.

— Тук има достатъчно монети, за да заплатите пътя си — каза Роуз, когато свършиха. — Старла, иди в стаята си и си събери вещите, докато аз помагам на мама. И внимавай, облечи се топло.

— Ами ти, Роуз? — попита лейди Нелда, докато сгъваше дрехите си в един малък сандък. — Ще се справиш ли? Нищо не казах пред Старла, но се боя, че се поставяш в голяма опасност. Лорд Дракон не прилича на човек, който лесно може да бъде опитомен. Ще понесеш бремето на гнева му самичка, когато разбере как си го подвела.

— Ще оцелея, майко — каза Роуз с повече увереност, отколкото чувстваше. — Той не ще ме нарани, освен ако не иска да си навлече гнева на рицарите ни. А се нуждае от верността им.

— Наистина ще са му нужни — въздъхна Нелда. — Ако добре познавам брат си Мърдок, а май е така, той ще нападне Еърдейл в мига, в което научи за смъртта на баща ти. Няма да се учудя, ако опита да накара теб, наследницата на Едуин, да се омъжиш за някой от рода му.

Роуз сбърчи лице. Дори и Дракона да не беше дошъл, тя никога не би взела някой от клана на чичо си Мърдок. Всичките ги беше виждала и не ѝ харесваха.

След няколко минути Старла се върна при тях с малък сандък, пълен с вещите ѝ.

— Взех си само някои неща, защото смятам да стана послушница и да нося расото, което ми дадат.

— Ще ми липсваш — каза ѝ Роуз и я прегърна поривисто. — И ти, мамо. Манастирът е само на половин ден път и аз често ще идвам да ви виждам.

— Сигурна ли си във всичко това, Роуз? — попита Старла с треперещ глас. — Не искам такава жертва от теб.

— Винаги си искала да се помонашиш, Старла. За мен ще е мъка да гледам как лорд Дракон те смазва под петата си.

Старла потръпна. Гласът ѝ едва се чу:

— Бих предпочела смъртта. Не мисля, че бих... че бих се подчинила на един съпруг така, както се очаква от жената.

С насълзени очи Роуз притисна Старла до себе си.

— И няма да се наложи. Върви и се радвай на вярата си. Само помни да се правиш на мен, докато не заминеш далеч от крепостта. Аз пък ще се престоря на кротка и покорна, докато не разбере, че си под сигурния покрив на манастира.

— Дай боже Роуз да успее да си държи устата затворена достатъчно дълго — заяви лейди Нелда с молитвен глас.

Силно чуване по вратата прекъсна разговора им. Роуз отвори и видя огромния чужденец, който яздеше до Дракона. Беше облечен особено — в ярък халат, който го покриваше от врата до петите, а на главата му бе намотано дълго парче плат. И носеше достатъчно оръжия за цяла армия.

— Аз съм Рахман, човекът на Господаря Дракон. Господарят ми чака булката си в параклиса.

— Право там отиваме — отвърна Роуз.

Тя се опита да затвори вратата, но Рахман я задържа с гигантската си длан.

— Аз трябва да отведа лейди Роуз до младоженеца. — Той отмести очи от Роуз към Старла и обратно. — Коя е тя?

Изражението на Роуз веднага се промени, както подобаваше на тихия нрав на сестра ѝ. Тя сведе очи и се насили да затрепери — и всъщност това не се оказа толкова трудно.

— Аз съм лейди Роуз.

— Последвайте ме, милейди — рече Рахман и задържа вратата пред нея. — Не трябва да караме господаря да чака.

Роуз пое дълбоко дъх, изправи рамене и пое смело към своето бъдеще.

2

*„Какво е едно име? Туй, което зовем ний роза
ще ухае сладко под всяко друго име.“*

Уилям Шекспир

Доминик крачеше напред-назад пред олтара със сключени зад гърба ръце и чакаше булката да се появи. В интерес на истината, не копнееше кой знае колко за този брак. Свенливата малка близначка не бе неговият тип жена, но в сърцето си знаеше, че е взел по-мъдрото решение. Защото устатата сестра щеше да направи живота му черен, а споделеното със скърбяща вдовица легло не го привличаше.

Не че брачното ложе със смотаната сестричка го мамеше с кой знае какви удоволствия. Тя сигурно щеше да затваря очи, да стиска зъби и да се моли всеки път, когато я любеше. Зле я бяха нарекли — Роуз, помисли той с усмивка. В срамежливото момиче, което щеше да направи своя жена, нямаше трънлива жилка. За сестра ѝ не можеше да се каже същото — тя бодеше като магарешки трън.

Внезапно търпението на Доминик се изчерпа и той се нахвърли върху свещеника.

— Къде е тя?

— Търпението е добродетел, милорд — мелодично отвърна отец Нийл. — Вие влязохте в дома ни като буря, обявихте смъртта на нашия господар и намерението си да се ожените за една от дъщерите му в рамките само на един час. Непристойно е някак.

Устните на Доминик се свиха в тънка черта.

— Това е волята на краля. Да не мислиш, че желая в леглото си жена, която не ме иска? Смятах да взема друга, но кралят ми заповяда така. А ако аз трябва да се примиря с този брак, лейди Роуз също ще трябва да го стори.

— Лейди Роуз ще се подчини на краля, но не е длъжна да се радва на това — обади се самата Роуз от вратата. — Тук съм, милорд.

Доминик я зяпна и с неудоволствие забеляза, че очите ѝ пак са сведени надолу, а раменете ѝ клюмат. Нима нямаше дори да го погледне? Как щеше да легне в едно легло с жена, която изтръпваше само при вида му? Погледът му се плъзна към сестра ѝ, която по някаква причина също не можеше да срещне очите му. Изведнъж обаче, сякаш разбрала, че той я гледа, тя вирна брадичка и впери поглед право в неговия.

Доминик ѝ се усмихна демонично и насочи вниманието си към своята покорна розичка. Поне щеше да може да запази Вероника като своя любовница, щом тази щеше да му е жена, помисли си той. Ако беше взел сестра ѝ, двамата щяха постоянно да са вкопчени в гърлата си. Подозираше обаче, че споделеното с опърничавата близначка може да е скучно. Сам се изненада, когато усети, че при тази мисъл се втвърдява под бронята си.

Рицарят събра пилеещите си се мисли и се обърна към свещеника.

— Започнете церемонията, отче. За литургията забравете. Искам да приключим с това колкото се може по-скоро.

Ако можеше да погледне в сведените очи на Роуз, Доминик щеше да види как в буреносно сините им дълбини се надига гняв.

Той махна към годеницата си.

— Пристъпете напред, милейди. Туткането нищо няма да промени.

Побутвана от майка си и сестра си, Роуз бавно тръгна към Доминик. Когато застана до него, той постави ръката ѝ на лакътя си и се обърна към свещеника.

— Не е нужно да правиш това — прошепна Старла в ухото ѝ.

Роуз се направи, че не я чува.

— Готова съм, милорд — каза тихо тя.

Доминик повтори брачните клетви с висок глас, но когато дойде ред на Роуз, трябваше да я побутне с лакът, за да стори и тя същото. След няколко мига свещеникът ги обяви за мъж и жена, но Доминик не усети радост. Чувстваше се странно изпразнен. Не можеше да се накара даже да дари невестата си с обичайната целувка. Само докосна с устни нейните колкото се можеше по-леко.

Но тогава стана нещо странно. Той усети, как в тялото му пробяга искра, а по вените му потече живителна топлина. Отдръпна се

и се втрени в жена си с присвити от учудване очи.

— В залата ни очаква сватбено пиршество, мадам — каза рицарят по-грубо, отколкото бе възнамерявал. Хвана Роуз под ръка и я изведе от параклиса. — Ще останат ли майка ти и сестра ти да празнуват с нас?

— Ще заминем незабавно, както решихме — отвърна лейди Нелда. Тя взе дланта на Роуз в своите и целуна дъщеря си по бузата. — Бог да те пази, дъще!

С присвити очи Доминик наблюдаваше как сестрите се прегръщат и си шепнат думи, които не можеше да чуе. Видя сълзи в очите им и принуди сърцето си да се вкорави, за да не чувства жалостта, която го заливаше задето ги разделя. Нали не гонеше лейди Нелда и Старла — те по своя воля избраха да си тръгнат.

— Готови сме, лорд Дракон — рече Нелда и издърпа Старла от ръцете на Роуз.

Доминик даде знак на Рахман, който веднага излезе, за да събере стражите, избрани да охраняват двете дами.

— Ерик Карлайл и двама от личните ви стражи ще ви изпратят до манастира.

Доминик се опита да срещне очите на Старла, но не успя. Щеше му се отново да надзърне в този остър син поглед, преди завинаги да се сбогува с щурата близначка, но това не му бе писано. Във въздишката му имаше нотка на съжаление, когато лейди Нелда и Старла побързаха да напуснат замъка.

— Наредих да приготвят пиршество, за да отпразнуваме сватбата си. Поканих васалите да споделят храната ни — каза рицарят, насочвайки отново вниманието си към Роуз. — Надявам се, че това те радва.

В опит да отвърне на новия си съпруг така, както би направила Старла, Роуз свенливо се отдръпна. Всъщност не ѝ се налагаше дори да се преструва кой знае колко. Докосването на устните на Дракона я бе оставило бездиханна и объркана. Кой знае защо, тялото ѝ тръпнеше от глава до пети. Тя погледна рицаря изпод спуснатите си клепки и бързо отвърна поглед.

— Ако радва теб, милорд.

Между тъмните вежди на Доминик се образува лека бръчка. Преди Роуз да отвърне поглед, той бе видял бунтовна искра в очите ѝ

— искра, която го обърка. Това бе същата пламенна реакция, която беше забелязал в погледа на сестра ѝ пред решетката при крепостния ров. Тръсна глава, за да прогони предизвикателното видение на жената воин, възседнала коня си с гол меч в ръката и предизвикателство на устните. Разтърси глава още веднъж. Нещо изплува от дълбините на паметта му, но изчезна, преди да е разбрал какво е.

— Името ми е Доминик — представи се той, тъй като мълчанието между двамата се проточи. — Разрешавам ти да ме наричаш Доминик, ако искаш.

— Не искам, милорд.

Доминик усети, че зад очите му се надига пулсиращо главоболие. Консумирането на брака им щеше да се окаже досадна задача. Боеше се, че ще люби едната сестра, а ще мисли за другата. Проклет да е крал Джон!

Рицарят настани Роуз на господарската маса и с интерес се огледа из залата. По-рано не бе успял да обърне достатъчно внимание на величественото помещение, но сега го огледа щателно.

Стените, отбеляза той, бяха покрити с богато избродирани гоблени и копринени завеси. Наоколо се носеше приятно ухание на чистота, а месинговият свещник над главите им хвърляше весели искри. Главната маса бе застлана с покривка от най-фин лен, а сребърните чаши и прибори бяха лъснати до блясък. В огнището танцуваха пламъци, които гонеха сенките и вечерния хлад, а на тяхно място канеха уют, какъвто Доминик не бе усещал, откакто преди много години бе напуснал дома си в търсене на щастieto.

Единствено бледата жена до рамото му внасяше дисонанс в тази хармония. Ако у нея имаше поне искрица чувство, то той още не бе я забелязал. Тя бе бледо подобие на жизнената си сестра. Трябваше някак да преодолее отвращението си към богобоязливата девица поне дотогава, докато не легнеше с нея и не се сдобиеше с наследник.

Роуз наблюдаваше Дракона изпод спуснатите си мигли и се чудеше за какво ли си мисли той. Тъмните му очи с тежки клепки, мрачните му устни и изсечената челюст стряскаха, но не плашеха. Тя внимателно го огледа през завесата от гъстите си мигли и реши, че е красив мъж — някак сурово красив. Имаше мъжествено лице, на което бяха изписани сила и решителност.

Какво ли щеше да ѝ стори, когато разбереше, че е бил изигран?

Тя не успя да потисне тръпките на ужас, които пробягаха по кожата ѝ.

— Студено ли ти е, Роуз?

Тя потри ръцете си.

— Не.

Той постави пръст под брадичката ѝ и я повдигна, за да погледне лицето ѝ.

— Боиш ли се от мен?

В очите на жената пламна предизвикателен огън, но тя го угаси, преди Дракона да започне да задава въпроси. Не беше разумно, нито безопасно да разкрива характера си пред новия си съпруг. Знаеше, че Старла би се уплашила от Дракона, затова се налагаше да се престори, че изпитва същото като по-плахата си сестра.

Тя с усилие изцеди от очите си една-две сълзи и с разтреперан глас отвърна:

— Глупачка бих била, ако не бях изплашена, милорд. Никога не съм искала съпруг. Преди намесата на краля се надявах да обрека живота си на Бога. Искях да стана монахиня и да прекарам дните си в молитви и добри дела.

Тези думи сякаш разгневиха Дракона, защото той изруга полугласно и пусна брадичката ѝ.

— Ние сме женени, мадам. И нищо не можеш да направиш, за да промениш това. Скоро очаквам да получа от теб наследник. Майка ти не ти ли е казвала какво се случва в брачното ложе?

Нямаше време.

— Прави с мен каквото пожелаеш, мой господарю Драконе — каза тя с трепет в гласа. — Но не съм длъжна да го харесвам.

През устните на Доминик излетя нова ругатня.

— Да не мислиш случайно, че съм искал да се женя за теб?! Възнамерявах да взема друга, но кралят не разреши. Ако на този свят има мъж, за когото сърцето ти копнее, те съветвам бързичко да го забравиш, защото нямам намерение да ставам рогоносец!

Роуз едва се сдържа да не ахне. Никога не ѝ бе хрумвало, че чувствата на Дракона може да са насочени към друга. Своето собствено сърце тя не бе подарявала досега на никого. Баща ѝ се бе опитвал да събуди любопитството ѝ към брака, но тя още не бе срещнала мъж, който да ѝ се хареса.

— Казах ти вече — прошепна тя, — обречла съм се на Христа.

Доминик отвори уста да каже нещо, но стисна зъби, защото един подир друг в залата влязоха с парадна стъпка прислужниците, които носеха високо вдигнати подноси, отрупани с ястия. Бе наредил да направят пиршество и точно това бяха направили. Блюдо след блюдо — печен глиган, сърна, месни баници с винен сос, задушени змиорки и сурови морски стриди се подреждаха на масите пред тях. Но ето, вече идваха нови ястия — тлъст скопен петел с лимон и джинджифил, морска пъстърва със сметана, прясно опечен хляб и масло, както и всевъзможни зеленчуци украсяваха трапезата едно след друго.

Доминик наистина се впечатли от разкошната вечеря и разнообразието от ястия. Още преди да поднесат питата сирене и сладкишите, той вече знаеше, без да е разглеждал счетоводните книги, че богатствата на Драгоник надминават всичко, което си е представял дори кралят. Хвърли кос поглед към Роуз. Ако не откриеше наслада в брачното си легло, поне щеше с удоволствие да знае, че е богат човек.

— Готвачът ви е изумителен — възкликна той, за да започне някакъв разговор.

Пи дълго от бокала, който поставиха пред него и съпругата му, и го предложи на Роуз. Тя не искаше да долепи устните си там, откъдето бе пил Доминик, и нарочно обърна чашата, за да поеме глътка вино от другата страна. Доминик впери поглед в капката, която бе останала на долната ѝ устна и внезапно, необяснимо, пожела да я оближе с върха на езика си.

Трябва да беше полудял. Друго обяснение нямаше. Само ненормалник би усетил желание към жена, която изтръпва само като я докосне. Трябваше да благодари на късмета си дори ако не замръзнеше от студ първия път, когато проникнеше в тялото ѝ. Отчаяно въздъхна, защото усети как се втвърдява.

Луд беше!

— Не ти ли харесва храната? — попита той, като забеляза, че Роуз едва е докоснала разкошните ястия. Липсата ѝ на апетит поне му позволяваше да мисли за нещо друго, освен за блестящите ѝ устни и собствената му възбуда.

— Не съм гладна — прошепна тя. — Бих искала да се оттегля.

— Не още — отвърна той. — Трябва да изчакаш, докато вдигнат наздравица за нашето щастие.

Роуз прехапа език, за да пресече напирещото си мнение за такива наздравници. Щастие ли? Пфу! Едва ли! Трябваше обаче да продължи с преструвките, че е покорна, докато майка ѝ и сестра ѝ не се озовяха на сигурно място зад стените на манастира, далеч от лапите на Дракона. Затова се изчерви точно толкова свенливо, колкото трябваше, когато гостите вдигнаха чаши и закрепяха мръснишки пожелания за първата им брачна нощ.

— Сега мога ли да си тръгнавам? — попита тя скромно, когато и последната наздравница бе изпита и гостите започнаха да се наливат истински.

Доминик стана и ѝ предложи ръката си.

— Ще те придружа до горния етаж, за да се приготвиш за първата ни брачна нощ. След известно време ще дойда и аз.

Роуз стана и две дами, които седяха на масата под подиума, се изправиха с нея.

— Не е нужно да идваш с мен, милорд — обади се тя. — Лейди Емили, съпругата на сър Ерик, и лейди Блайт, жена на сър Седрик от Уейвърли, ще ми помогнат.

— Както желаш — отвърна Доминик. — Може би дамите ще те просветлят малко за това, което те чака в брачното ложе. Ти си свенлива и свита по природа и ти трябва указания. Бих предпочел жена ми да не припада, когато ме види в леглото си.

С пламнали бузи Роуз тръгна с двете си дами. Лейди Емили — жена, прехвърлила първата младост, но все така красива, водеше малкото шествие, а по-младата и хубавичка лейди Блайт го завършваше.

— Какво искаше да каже той, Роуз? — прошепна Емили, когато се качиха по стълбите и тръгнаха по високия коридор. — Откога си свенлива и свита по природа? Описанието на лорд Дракон като че ли повече подходеше на Старла.

— Наистина изглеждаш необичайно тиха днес — забеляза и Блайт. — Но кой може да те вини? Тъжен е за теб този ден, Роуз. Да те принудят да се омъжиш за лорд Дракон — това може да накара всяка да се умълчи.

— Един ден ще ви обясня какво точно се случи днес — каза Роуз. — Побързайте. Не искам Дракона да се качи, преди да съм готова да го посрещна.

Роуз влезе в дневната и я прекоси в посока към спалнята, която някога бяха обитавали майка ѝ и баща ѝ. Емили и Блайт незабавно я последваха.

— Омъжена съм от много години — започна свенливо Емили. — Ще се постарая да отговоря на всички въпроси, които могат да ти хрумнат за... брачната нощ.

Лицето на Роуз доби яростно изражение.

— Брачна нощ няма да има. Още щом си тръгнете, аз възнамерявам да залостя вратата и да не я отварям пред никого.

— Пред никого? — изквича Блайт с възмущение. — Но Дракона е твой съпруг. Не можеш да му откажеш ложето си.

— Само гледай — сръфа я Роуз. — Изчезвайте и двете. Не бива Дракона да ви завари. Не искам да се замесвате в това.

Топлите кафяви очи на Емили замислено се присвиха.

— Какво става, Роуз? Ерик ми разказа доста неща за лорд Дракон. Ако бях на твоето място, не бих му се опъвала.

— Според Седрик лорд Дракон си има любовница — изтърси Блайт. — Чул е някакви клюки за тях двамата, когато бил в Лондон миналата година с баща ти. Злите езици говорят, че Дракона се канел да я вземе за жена, но кралят се намесил.

— Засрами се, Блайт — порица я Емили. — Това са само слухове.

— Истина е — обади се Роуз. — Дракона призна, че в живота му има друга жена. Но нашето не е брак по любов. Кралят е наредил на Дракона да се венчае за една от жените в Еърдейл и той е нямал друг избор, освен да се подчини.

— Лорд Дракон избра теб вместо Старла, нали? — каза Блайт, като че ли това имаше някакво значение.

Роуз се направи, че не чува. За съжаление, истината щеше скоро да излезе наяве. Твърде скоро даже, боеше се тя.

— Вървете — рече Роуз и ги затласка към вратата. — Не се бойте за мен. Ще се оправя.

Роуз затвори и залости вратата на спалнята зад гърба на Емили и Блайт. След това седна на пейката пред огъня и се приведе напред, за да попие топлината, която идваше от жарта. Обви тялото си с ръце. Не ѝ беше наистина студено, но трепереше. Не познаваше Дракона

достатъчно добре, за да знае как ще реагира той на откритото ѝ неподчинение, но предполагаше, че ще побеснее.

Доминик забеляза, че пие твърде много, но по някаква причина не можеше да се спре. Колкото по-дълго седеше и размишляваше, толкова по-малко му се искаше да къса цветето на девствеността на своята невеста. И все пак... нещо дълбоко в него потрепваше при мисълта за жената, която го чакаше в леглото си. Желаше я и не я желаше. Сведените ѝ очи и преклонената ѝ глава трябваше да му доставят удоволствие. Покорността на съпругата бе добродетел, нали?

И все пак, беше ли Роуз наистина покорна? Имаше усещането, че не знае нещо много важно за нея. Веднъж или два пъти тази вечер тя бе погледнала към него и той бе забелязал в очите ѝ искрата на някакво предизвикателство. Преди да се убеди, че не си въобразява обаче, тя отвърщаше поглед.

Рахман, който стоеше прав зад Доминик, вероятно бе забелязал превъзбудата на господаря си, защото се приведе с исполинския си ръст и прошепна на ухото му:

— Невестата те очаква, господарю. Не трябва да пиеш толкова, защото в леглото ще ти липсва блясък.

— Просто се въоръжавам за битка, Рахман — отвърна Доминик. — Да не мислиш, че моето плашливо пиленце ме чака с нетърпение? — Той се изсмя невесело. — Роуз е скромна душа, съвсем различна от моята страстна Вероника. Боя се, че боздуганът ми няма да се вдигне за нея.

— Още не си опознал добре невестата си — рече Рахман.

Доминик се засмя сухо.

— Исках покорна съпруга и ето, че я получих. Роуз се бои от мен. По дяволите, тя се бои и от собствената си сянка!

— Защо тогава не се ожени за сестра ѝ?

Доминик отправи изумен поглед към оръженосеца си.

— Сигурно се шегуваш. Предпочитам жезълът ми да стане на лед в студените чаршафи на Роуз, но не и да рискувам лудата ѝ сестра да ми го отсече с меча си. В нея има повече пламенност, отколкото ми се харесва.

Сега беше ред на Рахман да се разсмее и той го направи с наслаждение.

— Мисля, че ще си вземеш думите назад, господарю. — Той се извърна. — Желая ти приятна нощ.

Доминик се смръщи над празния си бокал и се зачуди да го напълни ли отново, или да отива вече в брачното легло на Роуз. Знаеше, че трябва да консумира брака си колкото се може по-скоро и че отлагането може само да проточи проблема. Обаче му прилошаваше от мисълта да легне с една ужасена девица.

Доминик се надигна от стола си и изведнъж стана център на вниманието. Всички стражи започнаха да го обсипват с традиционните съвети, свързани с леглото.

— Нека копието ти намери пътя към победата! — вдигна чаша един пиян рицар.

— Искаш да кажеш — пътя към екстаза! — изсмя се пиански друг.

— Наздраве за горещата кръв и коравия член! — изкрещя трети.

На Доминик му дойде в повече. Завъртя се на токовете си и решително закрачи към вратата. Изведнъж усети, че кръвта му бушува във вените и сърцето му се блъска бясно в гърдите. Задуши го трепетно очакване и той затича стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж. Стори му се, че коридорът няма край, но най-накрая все пак достигна приемната. Прекоси я и се насочи към спалнята. Може би ако имаше късмет, щеше да успее да съживи оная искра, която бе видял порано в очите на Роуз.

Доминик се смяташе за добър любовник. Знаеше го, защото Вероника и другите преди нея често бяха хвалили уменията му. Безброй пъти бе оставял любовниците си изтощени от екстаз. Колко трудно можеше да е да събуди страстта у една девица? Досега не бе имал нито една, но жените си бяха жени до края на света, без значение в каква степен на девственост се намираха. Щеше да достави удоволствие на Роуз и да я накара да се извива от наслада въпреки свенливостта си и неговата собствена неохота да спи с жена, която не желаше.

За своя изненада, Доминик откри, че почти тича към спалнята. Защо бе така нетърпелив да легне с момиче, което не го привличаше?

Той сграбчи дръжката на вратата и бутна. Вратата не помръдна. Той опита пак. Беше залостено отвътре. Как смееше тя да заключва

брачните им покои?! Тя бе негова жена, той бе неин господар; не можеше да му казва не!

Не можеше!

Той разтърси вратата.

— Роуз. Отключи.

Дебелите греди заглушаваха гласа ѝ.

— Намери си друга стая, господарю мой. Нямам намерение да споделя ложето си с теб тази нощ. Нуждая се от време, за да оплача баща си.

— Ти отблъскваш ли ме? — изрева Доминик през вратата.

— Точно така.

— Не можеш. Настоявам да вляза.

— Ти настоя да се омъжа за теб и аз го направих.

— Няма да моля за това, което ми принадлежи по право — изсъска той. — Ще отвориш ли?

— Не, господарю.

Доминик невярващо се втренчи в затворената врата. Упоритата жена изобщо не звучеше като скромната малка Роуз, за която току-що беше се оженил. Да не би войнственият дух на сестра ѝ да се бе промъкнал в скромната ѝ душичка? Изведнъж му хрумна ужасяваща мисъл.

Да не би да го бяха измамили да се ожени за устатата близначка? Ако беше така, то последен щеше да се смее той! Защото бракът просто нямаше да е валиден. Беше се оженил за покорна девица на име Роуз и нямаше да приеме никоя друга.

С решително изражение на лицето Доминик се обърна и се върна в залата, където веселието все още продължаваше. Намери с поглед сър Брейдън и се насочи към него.

— Една думица, сър Брейдън.

Рицарят го изгледа недоумяващо.

— Какво има, милорд?

— Доста неща има — сухо отвърна Доминик. — Ти беше на бракосъчетанието, нали?

— Да, милорд.

— За кого се ожених тогава? За лейди Роуз или за лейди Старла? Не лъжи, защото не мога да търпя лъжците.

— Ти се ожени за лейди Роуз, милорд.

— Сигурен ли си? Дори аз не ги различавам.

— Познавам ги, откакто са се родили, милорд. По никакъв начин не мога да ги объркам. Ти се ожени за лейди Роуз.

— Сър Ерик върна ли се вече от манастира? — попита Доминик, който още не беше доволен. Нещо определено не беше наред и той бе решен да разбере какво.

— Не, милорд. Но сър Седрик, помощникът му, е тук и може да ти служи.

— Извикай ми го.

Сър Брейдън забърза нанякъде и се върна скоро със сър Седрик.

— Искал си да говориш с мен? — попита той.

— Да. Ще ти задам същия въпрос, който зададох и на сър Брейдън. За кого се ожених? За лейди Роуз или за лейди Старла?

Сър Седрик го изгледа стреснато.

— Ожени се за лейди Роуз, милорд. Ти обяви избора си в залата, всички те чухме. И наистина лейди Роуз беше жената, с която сключи брак. Защо се съмняваш?

Тъй като все още не се чувстваше убеден, Доминик махна презрително с ръка.

— Вървете си и двамата. Пратете ми отец Нийл.

Докато чакаше свещеника, рицарят се заразхожда нервно. Отецът скоро се зададе, приличен на кораб с издути от вятъра платна, и Доминик го пресрещна рязко.

— Бързо, кажи ми името на жената, за която се ожених!

Отец Нийл погледна Доминик така, сякаш той бе полудял.

— Лейди Роуз, милорд. Забравихте ли вече името ѝ?

— Откъде знаеш, че беше Роуз, а не Старла?

— Хм. Ами знам. Кръстил съм ги и двете, гледал съм ги как израстват, та досега. Старла е набожната близначка, почтителната дъщеря, което винаги се моли коленопреклонно в църквата. Роуз пък трябваше да се роди момче — у нея няма нищо от нежността на майка ѝ и сестра ѝ. Друго трябва ли ти, милорд?

— Не, отче, върви си — смотолеви Доминик. Не искаше да си признае, че са го изиграли, защото още не беше сигурен какво се е случило. Може би на Роуз ѝ бе нужно време, за да оплаче баща си, а може и да му се привиждаха разни неща, но по дяволите, ако не разплетеше докрай козните им!

На следващата сутрин Роуз се събуди свежа и отпочинала. Много не се замисляше защо Драконът така лесно се отказа снощи, защото ако се замислеше, току-виж се изплашила толкова, че да не намери сили повече да се изправи пред него. Сега обаче сестра ѝ и майка ѝ бяха вече на сигурно място и тя можеше отново да бъде себе си.

Роуз отлости вратата и влезе в дневната, където едно слугинче редеше дърва в огнището. Поздрави мило Тайга и помоли за храна и вана. Много скоро се появи лейди Емили с поднос в ръце.

— Няма го — прошепна Емили и дръпна Роуз настрана, така че слугите, които внасяха ваната и водата, да не чуят.

— Кой го няма?

— Лорд Дракон. Излезе преди сутрешната молитва още. Отивах на църква, когато го видях как се отдалечава на коня си.

— На лов ли отиде или на разходка?

— Не зная. Лорд Дракон излезе с оня великан, дето все му пази гърба.

— А знаеш ли къде спа господарят снощи?

Прииска ѝ се да си прехапе езика, след като този въпрос ѝ се изплъзна. Не ѝ пукаше къде и с кого е спал Драконът. Нямахше намерение да го пуска в леглото си.

— Съпругът ти не спа ли при теб? — смаяно попита Емили.

Брадичката на Роуз се вирна.

— Отказах да му отворя вратата.

— В името на божиите нокти, Роуз, да не си полудяла!!

— Може и да съм, но не мога да бъда с мъж, когото не познавам. Дракона не ме иска, никога не ме е искал. Той е просто слуга на Джон. Не мога да харесам мъж, който служи на краля, който уби моя баща!

— А къде, мислиш, е отишъл Дракона?

— Седрик от Уейвърли каза, че лорд Дракон се е държал странно снощи. Разпитвал е сър Брейдън, отец Нийл и сър Седрик коя си ти. Защо го е направил според теб?

Роуз се изплаши, че миналата нощ е отишла твърде далеч. Старла би била твърде ужасена, за да откаже на Дракона законните му права. Роуз изправи рамене. За щастие, той нищо не можеше да стори, за да поправи грешката си. Бе обявил намерението си да се венчае за Роуз, след което свещеникът бе благословил съюза им. При това Старла вече бе далеч от хватката му. Роуз щеше да е тази, която щеше да изпита

жилото на драконовия гняв. Тя обаче щеше да го понесе по-леко от Старла.

— Роуз — обади се Емили. — Какво си направила?

— Ами имаше малко фокус-бокус — призна Роуз. — Предположих, че Драконът няма да се ожени за опърничава жена, когато има насреща си и светица. Изборът му доказва, че съм била права. Старла и аз се разменихме. Той избра жената, която смяташе за Роуз, но която беше всъщност Старла. Аз само се престорих на покорна по време на брачната церемония, за да не събудя подозренията му. Дракона наистина се ожени за Роуз, за истинската Роуз. А сега Старла е в манастира и далеч от властта му.

Емили беше преbledняла като мъртвец.

— Спаси ни, пресвета Дево — прошепна тя. — Не бих желала да съм на мястото ти, когато лорд Дракон разбере, че се е оженил за другата сестра. Мислиш ли, че ще поиска анулиране?

— Това би ме зарадвало, но едва ли. Кралят му е наредил да се ожени за една от дамите в Еърдейл и той го направи. Не бой се, Емили — ще оцелея. Старла е там, където ѝ е мястото. Само това има значение. А сега ще хапна и ще се изкъпя. След това ще дойда при вас в залата. Чакат ни куп задачи. Трябва да се срещна с иконома и да проверим с какви запаси разполагаме. Ще храним повече гърла, отколкото очаквахме, и вероятно ще ни се наложи да скътаме повече припаси за зимата, за да оцелеем. Наближава Архангеловден и тогава ще вием свещи, ще колим животните и ще слагаме зимнината. За това ще ми е нужна помощта на всички тук.

Лейди Емили побърза да излезе и остави Роуз да се изкъпе, да похапне и да потъне в мрачните си мисли.

Както обикновено, голямата зала бръмчеше като кошер. Роуз се огледа и забеляза, че мъжете на Дракона общуват със стражите на Еърдейл без враждебността, която можеше да се очаква след появата на Дракона в Еърдейл. Не, любимият ѝ дом вече не се казваше Еърдейл. Той го бе прекръстил на Драгоник, леговището на Господаря на драконите...

Роуз мерна сър Седрик и изтича да поговори с него.

— Върна ли се сър Ерик? — попита го тя.

— Не, милейди.

— А лорд Дракон? Спомена ли накъде отива, когато излезе тази сутрин?

— Нищо не ми е казал, милейди. Лорд Дракон и чуждоземният му слуга излязоха още преди утрения. Може да е отишъл да нагледа новите си владения.

Роуз го остави и се запъти към църквичката. Беше пропуснала утринната служба и чувстваше нужда да изповяда греховете си. Въпреки че не беше толкова набожна, колкото Старла, тя уважаваше религията. Боеше се, че лъжата ѝ е обидила Бога и търсеше прошката му.

Откри отец Нийл да се моли на колене пред олтара. Той я чу и стана, за да я посрещне.

— Пропусна службата — укори я свещеникът.

— Прости ми, отче. Ще опитам да съм по-стриктна.

— Какво те носи насам, детето ми?

— Търся прошка за тежък грях, отче.

Отец Нийл я погледна съчувствено и ѝ посочи да коленичи до него.

— Какъв е този тежък грях, дете?

Роуз се взря в разпятието над олтара и отвърна:

— Излъгах, отче, и не усещам разкаяние за това.

Отецът я поизгледа замислено.

— Лъжата ти стори ли зло някому?

— Никому, освен на мен — прошепна тя и в гласа ѝ трепна предизвикателство. — Излъгах, за да спася Старла и пак бих го направила.

— Не може да има прошка без искрено покаяние — напомни ѝ свещеникът. — Искаш ли да ми разкажеш всичко?

— Прости ми, отче, но аз отговарям за стореното от мен и ще поема вината си. Не искам друг да страда заради мен. Ще приема смело божия съд и гнева на Дракона, отче.

— Нека Бог ти прости, детето ми — отвърна отец Нийл, сведе глава и я благослови.

3

*„Розата има бодли само за онези,
които искат да я откъснат.“*

Китайска поговорка

— Ето го, Рахман — каза Доминик и посочи голямата квадратна сграда, заобиколена от високи стени, която се изправяше пред тях. Докато приближаваха към портите, камбаната в параклиса удари за обедна молитва. Доста бързо бяха стигнали, помисли си Доминик, като видя къде беше слънцето над главите им.

Той дръпна юздите на жребеца си пред тежките дъбови порти и скочи на земята.

— Да позвъня ли, господарю? — попита Рахман.

Доминик вдигна очи и видя, че над вратата виси голям пиринчен звънец със завързано за езичето въже.

— Давай, звъни, Рахман — изръмжа той.

Оръженосецът сграбчи въжето и задрънка. Звънецът беше толкова шумен, че рицарят захлупи ушите си с длани, за да не оглушее. После зачака. Чака дълго.

— Я още веднъж, Рахман! — нареди той, тъй като търпението му бързо започваше да се изчерпва. Стисна зъби, когато камбанката затрещя отново. Този път обаче резултат имаше. С мрачно задоволство рицарят впи поглед в облечената в черно жена с бяла кърпа на главата, която идеше към портата.

— Какво мога да направя за вас, господине?

— Отворете портата. Искам да говоря с двете новопристигнали дами.

Сестра Изолда поклати отрицателно глава.

— Мъже не се допускат в манастира. Ще предам съобщението ви.

— Не е достатъчно — отвърна нетърпеливо Доминик. — Имам си лична работа с лейди Нелда и дъщеря ѝ. Или ни пуснете с моя човек, или ги повикайте да излязат.

Рахман се изстъпи иззад гърба на Доминик и показа на сестра Изолда пълна панорама към свръхчовешкия си ръст и злоещото си изражение.

— Ще... ще извикам абатисата — промърмори сестра Изолда и си плю на петите.

— Проклятие! — изруга Доминик. — Не искам да говоря с никаква абатиса! — кресна той след изплашената монахиня. — Ако не изпратите лейди Нелда и дъщеря ѝ, ние с моя човек ще потрошим портата!

Сестра Изолда само подбра полите си и хукна още по-бързо.

— Мислиш ли, че черното пиленце ще ги накара да излязат? — попита Рахман.

— Можем само да се надяваме — отвърна рицарят. Той закричи напред-назад пред входа и усети, че търпението му приближава своя край. Ако някой не излезеше скоро, той бе напълно готов да събори портата. Едва ли щеше да се затрудни да намери някой по-як дънер из сечището, през което бяха минали на път за насам.

— Някой идва — съобщи Рахман.

Доминик преглътна още едно проклятие, когато видя, че жената, която приближаваше, не бе нито лейди Нелда, нито близначката на Роуз. Не беше в настроение да си споделя с още една светица, но май точно това го очакваше.

Монахинята беше набита и кръглолика. Тя се изправи като колона пред грубата врата и впи поглед в Доминик. Той забеляза точния миг, в който тя видя Рахман, защото очите ѝ се ококориха и тя отстъпи, без да иска, една крачка назад.

— Аз съм абатисата. Сестра Изолда каза, че желаете да говорите с лейди Нелда и Старла. Те току-що пристигнаха и още си почиват от пътя. Кажете имената си и какво ви е нужно.

— Аз съм лорд Доминик Пендрагон от Драгоник. Дошъл съм по лична работа — заяви той с най-заплашителния си тон.

— Ааа, лорд Дракон — ахна абатисата, която очевидно бе чувала и името, и лошата му слава. Минаха няколко минути, докато тя си

възвърне присъствието на духа. — Не можем да отворим портите за никой мъж, милорд.

— На косъм съм да избухна, госпожо — срязва я Доминик. — Ако не мога да вляза, пратете ми лейди Нелда и дъщеря ѝ, за да говоря с тях. Няма да им сторя зло. Лейди Нелда е майка на съпругата ми.

Абатисата огледа рицаря с проникателните си кафяви очи. След цяла вечност тя кимна, обърна се и влезе в манастира.

— Дали черната гарга ще извика лейди Нелда и дъщеря ѝ? — попита отново Рахман.

— Трудно е да се каже, но се кълна, че отказ няма да приема. Няма да се върна в Драгоник, без да съм научил истината. Искам да знам дали са ме измамили и съм женен за другата сестра... и защо.

— Както изглежда, желанието ти ще се сбъдне, господарю. Лейди Нелда и лейди Старла идват към портите.

— Време беше — изръмжа Доминик. Скръсти ръце на гърди, придаде си зловещо изражение и ги загледа как се приближават.

Лейди Нелда знаеше защо е дошъл Господарят Дракон, но не очакваше това да стане толкова скоро. Какво ли бе сторила Роуз, че да събуди подозренията му, почуди се тя. Не можа да потисне един лек кикот, въпреки цялата сериозност на положението. Роуз беше хитро девойче. Нелда бе сигурна, че щерка ѝ с лекота щеше да измисли как да уталожил драконския гняв, когато човекът научеше, че е бил изигран.

— Драконът изглежда гневен, мамо — прошепна Старла и се притисна към майка си. — Никога няма да си простя, ако е наранил Роуз заради мен.

— Мълчи си, Старла — предупреди я лейди Нелда. — Нека първо видим колко знае Господарят Дракон, а пък чак сетне да си мислим най-лошото.

— Милорд — започна Нелда, — абатисата каза, че желаш да говориш с мен и Старла. Мога ли да запитам първо за здравето на Роуз? Надявам се, че дъщеря ми е добре.

— Не съм ѝ сторил зло, ако това си мислите.

— Какво ви води към манастира толкова скоро след сватбата?

— Като че ли не знаеш! — изсумтя Доминик. Погледът му се плъзна към Старла, чиято реакция бе да се скрие зад майчиния си гръб. — Кажете ми името на близначката, за която се венчах — поиска той с

измамно спокоен тон. — Ако излъжеш, ще разбереш, че тези стени не са толкова високи, че да ви спасят от гнева ми.

— Ожени се за дъщеря ми Роуз, милорд — отвърна Нелда. — Никога не бих излъгала за нещо толкова важно. Защо питаш?

Доминик посочи Старла.

— Ето за коя мислех, че съм се оженил!

Старла изквича тихичко и се сгърчи от ужас.

— Искях покорна жена — продължаваше Доминик, — а не опърничава кавгаджийка. Измамен съм.

— Как така, милорд? — мило попита Нелда. — Та ти по своя воля избра Роуз.

— Измама! — изрева Доминик. — Мисля, че дъщерите ти са се разменили. Невестата, която избрах, не е онази, която исках!

Старла се вкопчи в майка си.

— Мамо, не му позволявай да ме отведе. Ще умра, ако трябва да се омъжа за него. Аз съм обречена на Бога!

— Всички бяхме свидетели на бракосъчетанието, милорд — равно отвърна Нелда. — Ти се ожени за Роуз. Бяхте благословени от отец Нийл. Върни се у дома и се опитай да заживееш щастливо с жена си. Но ако чуя, че се държиш зле с Роуз, ще накарам брат си Мърдок да я защити!

— Мърдок — повтори Доминик. — А, да, шотландецът. Не бой се, госпожо, ще направя всичко възможно да държа ръцете си далече от гърлото на Роуз, стига и тя да изтъпи малко острите си нокти. И все пак ми дължиш истината. Обясни ми как така се оказах женен за скандалджийка с отровен език, вместо за набожното мишле?

— Погледни Старла, милорд — каза Нелда. — Хубавичко я виж. Тя е копие на сестра си, но и нейна пълна противоположност. Още от малко дете мечтата ѝ бе да стане монахиня. Мъж с твоя богат опит и силни апетити не би намерил радост с нея. Това ли искаш наистина? Съпруга, която да се крие и да плаче всеки път, когато се опиташ да я докоснеш?

Доминик вдигна рамене.

— Може би предпочитам това, пред перспективата да бъда разкъсан на парчета от един остър език. Но щом стореното е сторено, няма вече какво да се прави. Знам обаче едно. Никога няма да простя на Роуз, че ме измами, нито ще ѝ позволя да ме прави на глупак. Тя

сама поиска да стане моя жена и сега ще бъде, във всеки смисъл на думата!

Кипнал от неописуем гняв, Доминик се метна на жребеца си.

— Милорд — извика Старла, която най-сетне бе възвърнала способността си да говори. — Не наранявай сестра ми! Тя просто ми позволи да следвам мечтите си. Ще се моля за нея.

— А може би трябва да се молиш за мен — отвърна Доминик. — Аз трябва да живея с тази харпия.

Той докосна хълбоците на коня с шпорите си и отпраши в галоп.

— Какво ли е направила Роуз, та така да го вбеси? — запита Старла, когато Доминик изчезна в облак прах.

Нелда унило въздъхна.

— Като я знам наша Роуз, може да е всичко. — Тя помълча, потънала в мисли. — Защо не е способна да си държи езика зад зъбите поне още малко? Колкото и странно да звучи, но мисля, че лорд Дракон е много подходящ за нея. Чудя се кой ли от тях ще го разбере пръв.

— Аз пък се чудя кой ли от тях ще убие другия пръв — сухо отбеляза Старла.

Доминик препускаше, сякаш самият дявол го гонеше. Беше бесен. Избра Старла, но заради мошеничеството им се бе оженил за Роуз. В интерес на истината обаче, сега, когато видя Старла отново, се зарадва, че не е взел нея. Мислеше, че иска покорна, невидима съпруга, но се чувстваше щастлив, че не се е оженил за богомолката. Това обаче не значеше, че не е бесен на Роуз, задето го бе направила на глупак.

— Ще изтощиш животното до смърт, ако не поспрем малко — викна Рахман, който най-сетне успя да настигне рицаря.

Проклинайки глупостта и наивността си, Доминик подръпна юздите.

— Не обичам да ме мамят. Тя ще си плати, Рахман. Да, Роуз ще плати за двуличието си.

— Така както виждам нещата аз — обади се Рахман, — си сключил по-добрата сделка. Благодетието е за църквата, не за брачното ложе.

— Мъдрец си ми ти, Рахман, но тук грешиш. Трябва да покажа на Роуз колко неправилно постъпва. Тя е знаела какво прави, когато ме измами да се ожения за нея. Ще трябва да ме приеме в леглото си или да си понесе последствията.

Рахман се закиска.

— Звучиш като мъж, който няма търпение да си легне с жена си, господарю.

— То си е мое право. По дяволите, човече! Роуз ми е жена. Тя ми дължи девството си.

— Мислиш ли, че ще ти го даде без борба?

Лицето на Доминик доби варварско изражение.

— Няма избор. Може пък да ѝ отнема честта и после да я пратя в манастира при майка ѝ и сестра ѝ, а пък аз да си доведа лейди Вероника. Ето това е жена, която знае как да донесе наслада на мъжа си.

— Щом казваш, господарю — рече Рахман. — Ако бях на твое място обаче, нямаше да действам необмислено. Откъсни своята Роуз, но се пази от тръните ѝ. И може би, господарю — той се усмихна хитро на Доминик, — ще ти хареса да те заяждат.

Доминик не можа да потисне усмивката, която повдигна ъгълчето на устата му.

— Може пък и да си прав.

Нея вечер Роуз бе съсипана от нерви. Очаквала бе Доминик да се появи за вечеря и когато това не стана, тя хем се притесни, хем се почувства облекчена. Тревожеше се, защото нямаше и най-малката представа къде е отишъл, а си отдъхна, тъй като не ѝ се наложи да седи до него на масата и да се чуди дали ще я завлече в леглото.

Какво ли щеше да направи той, ако тази нощ пак му заключеше вратата? Дали нямаше да я изкърти и да я обладае насила? Не би се учудила, ако проявеше грубостта си. Мъжете ставаха зверове, когато им се опълчиш.

За щастие, Драконът не се появи и вечерята премина спокойно. След храненето Роуз и придворните ѝ дами се разположиха пред огнището в дневната и започнаха да бродират нова покривка за олтара в параклиса.

— Чуйте вятъра — каза лейди Емили и вдигна поглед от ръкоделието. — Вие като див вълк. Няма да се учудя, ако утре се събудим сред сняг.

Лейди Блайт се прозя и протегна тяло.

— Ще си лягам, дами.

След като тя си тръгна, лейди Емили сгъна покривката и я остави настрана.

— Да ти помогна ли да се съблечеш, Роуз? Да извикам ли Тайра?

— Не, благодаря, ще се оправя сама.

— Дали съпругът ти ще се върне днес?

— Щом лорд Дракон не е преценил за нужно да ми каже къде отива, аз нямам представа и кога ще се върне. Ако питат мен, по-добре да се маха завинаги. Лека нощ, Емили!

— Лека нощ, Роуз. Сладки сънища.

Роуз се съблече, изми се и се мушна в леглото, като издърпа завивките до носа си. Дните и нощите застудяваха, а виенето на вятъра я караше да потръпва. Скоро щеше да дойде и Коледа. Затвори очи и си спомни последната Коледа, когато баща ѝ бе още жив. Колко бяха щастливи! Колко блажени и безгрижни!

Изведнъж радостният спомен се разпиля от образа на Дракона, който ѝ напомни за ранната кончина на баща ѝ и за това, че не ѝ разрешаваха да се отдаде на скръбта си, както се полагаше. Толкова много неща се бяха случили, че тя не бе успяла дори да поплаче за изключителния човек, който бе създал нея и Старла и ги бе обичал с цялото си сърце. Двете сестри бяха имали огромното щастие да са дъщери на Едуин. Той никога не се бе оплаквал, че няма син и бе отрупвал близначките си поравно със своята обич. Сега тази обич вече я нямаше.

Обзе я ужасна мъка и от очите ѝ рукнаха сълзи. Те се стичаха по бузите ѝ като водопад и мокреха възглавницата. Роуз хлипаше високо и сърцераздирателно. Риданията идваха от дъното на душата ѝ. Тя плака, докато не ѝ останаха сълзи, и пак продължи да плаче.

Уморен и премръзнал от ледения вятър, Доминик влезе в крепостта и забърза към огнището, за да сгрее дланите си. Беше гладен, но видя, че няма будни слуги, които да му сготвят нещо.

— Седни и се стопли, господарю — каза Рахман. — Ще донеса нещо за ядене от кухнята.

— Какво ли бих правил без теб, Рахман? — въздъхна Доминик и придърпа един стол по-близо до огъня.

— За това никога не трябва да се тревожиш, господарю — отвърна Рахман.

Доминик се взря в танцуващите пламъци и Роуз изпълни мислите му. Чудеше се дали е заспала вече и си представи уютно завитото ѝ тяло, което го чакаше. Слабините му се стегнаха, когато извика образа на голата ѝ снага, топла и порозовяла от съня. Размърда се на стола и пооправи дрехите си, изведнъж започнали да го притискат. Не беше спал с жена от последния път с Вероника и изпита силна нужда.

Рахман се върна с поднос храна и разби еротичните мечти на господаря си. Слугата донесе една маса до огнището, положи подноса върху ѝ и седна до Доминик. Двамата набързо унищожиха една малка пита сирене, няколко дебели резена хляб, един студен печен петел, останал от вечерята, и няколко пържоли, които прокараха с пиво.

— Напомни ми да поздравя пивоварката за чудесната работа — каза Доминик, след като пресуши халбата си.

— Още, господарю? — попита Рахман и напълни собствената си халба.

— Не, ще си лягам. — Доминик стана. — Намери си легло, приятелю. Денят беше дълъг.

Рицарят хвърли поглед към приемната на горния етаж и се почуди дали Роуз отново се е заключила. В гърдите му се надигна гняв — гняв и още едно, по-силно чувство, което накара кръвта да кипне във вените му. Чертите му се изопнаха решително и той закрачи по стълбите и коридора. Не беше в настроение да му отказват и горко на жена му, ако отново му бе заключила вратата си тази нощ.

Мрачна усмивчица изкриви устните му, когато вратата към приемната се отвори под ръката му. Тръгна към спалнята, готов за битка, ако намереше вратата залостена. Но дланта му замръзна на дръжката, когато чу сърцераздирателните ридания, които идваха от стаята.

Роуз плачеше! Плачеше така, сякаш сърцето ѝ се късаше. Да не би нещо да се беше случило в негово отсъствие?

Той опита вратата и като видя, че е отключена, я отвори.

Роуз не можеше да спре да плаче. Бе обичала много баща си и не можеше да приеме смъртта му и всичко, което се бе случило после. Беше съвсем сама. Майка ѝ и сестра ѝ си бяха отишли, а любимият ѝ дом вече принадлежеше на един безсърдечен човек, на когото май изобщо не му пукаше за скръбта ѝ.

Тя все още хълцаше неудържимо, когато чу как бравата щракна и в стаята влезе някой. Изведнъж си спомни, че не е заключила след Емили и Блайт.

Усети присъствието на Дракона и миг по-късно стаята бе осветена от една свещ. Той се прокашля. Звукът отекна грубо и не на място в очакващата тишина. Тя бавно се обърна и го погледна в очите. В дълбините им бушуваха тъмни водовъртежи. Той издържа погледа ѝ. Тя се размърда притеснено под втренчения му взор и обърса сълзите от бузите си.

Изражението на очите му, мирисът му, начинът, по който я гледаше накараха нещо в нея да се преобърне. Устните му се движеха, но тя не чуваше нищо от бесните удари на сърцето си. По тялото ѝ плъзна предателска топлина. Чувството я ядоса и тя призова на помощ цялата омраза, която изпитваше към лорд Дракон.

— Не чуваш ли? Защо плачеш? — достигна най-сетне до ушите ѝ.

— Какво правиш тук? — попита тя задавено.

— Тук ми е мястото. Това са господарските покои, нали?

— Махай се. Искам да оплача баща си на спокойствие.

— Това ли е причината за сълзите ти?

В гласа му се чу облекчение и това вбеси Роуз.

— Не ми остави време за траур.

Без да може да се спре, тя избухна в нови ридания. Доминик прошепна някакво проклятие. След това седна на леглото до нея и несръчно я потупа по рамото.

— К... какво пра... правиш? — изхълца тя между риданията си.

— Опитвам се да те успокоя — отвърна намусено той. — Сълзите ти ме тревожат.

— Какво ти пука? Ти си позволил на краля да убие баща ми!

— Дори не познавах баща ти.

Роуз му повярва, но това не правеше смъртта на баща ѝ по-поносима, нито облекчаваше удара от отнемането на дома ѝ и преименуването му от любимеца на краля.

— Вече съм добре. Можеш да си вървиш — презрително каза тя. Не искаше този корав, надменен мъж в спалнята си. Нямахше намерение да сподели леглото си с него, нито да му позволи да я използва, за да задоволи похотта си.

Доминик не обърна внимание на думите ѝ. Току-що бе забелязал, че тя е гола под завивките. Ръката, която лежеше на рамото ѝ, замръзна, а пръстите му се стегнаха около крехките кости. Тя беше негова жена. Можеше да я вземе веднага с или без съгласието ѝ. Тя му принадлежеше; тялото ѝ бе негово и той можеше да прави с него каквото му се искаше.

Придърпа я грубо в прегръдките си и плътта му се втвърди от сладостно предчувствие. Тя явно разбра правилно намерението му, защото яростно се замята и го отблъсна.

Отказът накара Доминик да си спомни къде бе ходил днес и какво беше научил. Кръвта му кипна и той я стисна по-здраво.

— Знаеш ли къде бях днес?

— Не. Ти не сметна за нужно да ми кажеш.

— Посетих майка ти и сестра ти в манастира.

От гърлото ѝ се изтръгна неволен вик.

— Какво си им направил?!

Думите ѝ го накараха да смръщи вежди.

— Защо мислиш, че съм им направил нещо? Признавам, че имах причина, но досега не съм сторил зло на жена. — В думите му се промъкна заплаха. — Разбира се, досега не съм бил женен.

Доминик никога не би наранил жена съзнателно, но не беше нужно Роуз да знае това. Баща му никога не бе вдигал ръка на майка му, макар че се знаеше, че повечето мъже бият жените си.

— Защо си ходил при мама и Старла? — попита Роуз.

— За да науча истината. — Той впери поглед в нея. — Ти не си сестрата, за която възнамерявах да се оженя. Разбрах, че сте ме измамили, когато вчера заключи вратата на спалнята. Сестра ти никога не би имала смелостта да ме отблъсне. И сега невестата ми носи бяло расо на послушница, а жената, която отблъснах, ми е съпруга. Как ще

обясниш това? — Той сграбчи раменете ѝ и я привлече към себе си. — За себе си ли ме искаше? Затова ли се смени със сестра си?

Възмутеният ѝ вик не успя да потуши гнева, който бушуваше в гърдите му.

— Как смееш дори да помислиш такова нещо! Омъжих се за теб, за да спася сестра си. Тя нямаше да оживее в брак с мъж като теб.

— А ти ще оцелееш, така ли?

Тя вирна упорито брадичката си.

— Аз — да. Старла е там, където иска да бъде, а аз...

Устните му бяха на сантиметри от нейните.

— А ти, Роуз? И ти ли си там, където искаш да бъдеш?

— Не, но по-добре аз, отколкото Старла или мама.

Мислите на Доминик се изпариха като дим от бесните удари на сърцето му. Въпреки желанието, гневът му бе позагубил яростната си сила и единственото, за което можеше да мисли сега, бе как да се съедини в прегръдка с Роуз. Устата му покри нейната. Устните ѝ бяха нежни и топли, и солени от сълзите. Той проследи очертанията им с език и леко засмука долната ѝ устна. Тя се опита да се дръпне, но той не ѝ позволи. Целувката стана по-дълбока и той вкара езика си в устата ѝ в мига, в който тя я отвори, за да протестира.

Вкусът и уханието ѝ така му харесаха, че той просто не можеше да се спре. Целувката му стана властна, настоятелна, но това не го задоволи. Отметна завивките от тялото ѝ и дланите му намериха гърдите ѝ. Те пасваха идеално в тях — налетите хълмчета бяха твърди и гъвкави, а зърната им — щръкнали. Ако още сега не вкусеше едното им розово връхче, щеше да умре. Отдръпна се от устните ѝ, наведе глава и засмука зърното ѝ. Едната му ръка се мушна между стиснатите ѝ бедра и разтвори срамните ѝ устни.

Тя рязко пое дъх и накара сърцето му да бие още по-бързо.

— Милорд, не! Не прави това!

Доминик я чу, но не отговори. Не можеше да се спре. Сякаш цялата му кръв се бе събрала в слабините му и туптеше там от неистова жажда. Усецаше горещината и влагата на тялото ѝ по ръката си. Пръстите му се задвижиха и се мушнаха в нея. Усети, как тя се вцепени и захлипа. Простена, копнеещ диво да се забие в нажеженото ѝ лоно. Хлипите ѝ се усилиха и той вдигна глава, за да погледне в очите ѝ. Това, което видя там, не му хареса.

От бляскавите им дълбини се лееха сълзи и валяха по бузите ѝ. Лицето ѝ бе бледо и тя цялата се тресеше. Да не би да се боеше от него? Досега никоя жена не се бе плашила от него. Мъжете — да, и с право, но с жените беше различно. Той харесваше повечето жени, бе доставил удоволствие на всички, с които бе спал, и те на свой ред се бяха борили за вниманието му. Да обладае жена, твърде изплашена, за да реагира, не му се харесваше. Той издърпа ръката си измежду бедрата на Роуз и я отблъсна от себе си.

— Защо се боиш? Зная, че си девица и обещавам да внимавам. Не съм егоистичен любовник, Роуз. Вземам удоволствие, но го и давам.

— Дай го на любовницата си. Аз не го ща.

— Любовницата ми е в Лондон — рязко отвърна той. — Може би трябва да я доведе в Драгоник, за да ми дава онова, което ти ми отказваш.

Той видя, как в очите ѝ проблесна гняв и реши, че той му понася по-добре от сълзите.

— Доведи държанката си в моя дом, милорд, и ти обещавам, че ще направя живота ви ад — каза Роуз.

Първата мисъл на Доминик бе да отвърне на враждебния ѝ тон с гневни думи, но вместо това се усмихна. И за миг не се съмняваше, че тя е напълно способна да почерни дните му, и то по начини, които дори не можеше да си представи. И по някаква странна причина реши, че предпочита да пропилее силите си в опити да укроти своята дива Роуз, отколкото в обятията на любовницата си.

— Върви си, лорд Дракон — настоя Роуз. — Трябва ми време, за да приема смъртта на баща си и прибързания ни брак.

— Колко време, Роуз? — попита нетърпеливо той. — Ще приемеш ли някога брака ни? Трябва ми наследник, който да поеме Драгоник след смъртта ми. Ти използва хитрост, за да ми станеш жена. Затова се дръж като такава!

— Не се омъжих за теб, защото те искам — осведоми го Роуз.

— Малко жени могат да си позволят лукса да си изберат съпруга сами. Повечето младоженци се срещат за първи път пред олтара. Защо точно ти трябва да си изключението?

Роуз седна и придърпа завивките до брадичката си.

— И ти не ме искаш, не само аз. Сам го каза.

Доминик махна с ръка.

— Стореното — сторено. Освен това — добави той и пъкна ръка под завивката, за да погали гръдта ѝ, — мой дълг е да консумирам този брак.

— Но не тази нощ — настоя тя и отблъсна ръката му. — Може би никога.

Доминик се отдръпна от нея и стъпи на краката си.

— Както щещ, госпожо. Права си. Ти не си жената, която желая. Жената, която желая, живее в Лондон. Никога не ми се е налагало да насилвам жена и не смятам да започвам точно сега. Но един ден, кълна ти се, ти ще попаднеш под тялото ми и макар че ще ми е трудно да накарам члена си да се изправи, ще сторя всичко по силите си, за да изпълня дълга си към теб.

Той се въртна на токовете си и изхвърча от стаята.

Облекчението, което Роуз изпитваше, обаче не беше и наполовина толкова силно, колкото другото чувство, което я разкъсваше. Безмилостният лорд Дракон бе унищожил гордостта ѝ. Той очевидно не можеше да я търпи — както и тя него. Само заради едно щеще той да се унижи и да консумира брака им — за да си запази Драгоник и да получи наследник. Но това, което най-много я вбесяваше, беше съзнанието, че той ще мисли за друга жена, когато ляга с нея.

Тя докосна устните си. Целувките му сякаш бяха искрени, но един мъж с неговия опит можеше да накара жената да повярва на всичко. Не, Дракона не я искаше. Беше ѝ го показал пределно ясно.

Доминик яростно крачеше към залата. Как може да позволи на проклетата скандалджийка да му влезе така под кожата?! Защо желаяше жена, която не искаше да има нищо общо с него? Бяха го измамили да си вземе съпруга, кисела като престояло вино. Малко мъже биха търпели такава свадлива жена. Роуз си просеше един хубав пердах, но въпреки славата си на страховит воин Доминик нямаше желание да я набие.

Той се просна в стола си и се загледа как пламъците се превръщат на пепел в огнището. Залата изстиваше и рицарят изруга полугласно. Какво правеше тук, след като горе го очакваше топло

легло? Немаше намерение да прекарва още една нощ в кресло пред угасващ огън. Само глупак или страхливец можеше да позволи на законната си съпруга да му забрани да влиза в леглото ѝ. Гневът му се върна с пълна сила.

Ако наоколо имаше слуги, които да видят зловещо намръщеното лице на Дракона, когато той се изправи и излезе от залата, те щяха да направят всичко възможно да не му се мяркат пред очите.

Доминик стисна челюсти и решително закрачи към горния етаж. Премина през приемната и с шест разкрача стигна до вратата на спалнята. Отвори я със замах и влезе. Свещта, която бе запалил по-рано, бе почти изгоряла, но той успя да различи леглото и силуета на Роуз под завивките. Без да спира, той се приближи.

Тя спеше. Не помръдваше, въпреки че Доминик не се опита да пази тишина. За един тревожен миг той се зачуди дали е плакала, докато заспи. Това не би трябвало да има значение, но по някаква причина имаше. Не беше напълно лишен от съчувствие. Щеше да се чувства точно по същия начин, ако кралят бе екзекутирал баща му. Жалко, че лорд Едуин не бе помислил за семейството си, когато бе изменил на короната.

Доминик започна да се съблича и небрежно захвърли на пода туниката, панталона и ботушите си. Повдигна края на завивката и се пъкна в леглото до Роуз. Креватът изскърца под тежестта му, но тя не се събуди, когато я взе в прегръдките си. Стана му топло. Обгърна го прекрасното усещане за чиста, уханна невинност. Прегръдката му стана по-здрава. Не помнеше да е изпитвал такова собственическо чувство към никоя... дори и към Вероника.

Очите му замислено се присвиха. Вероника събуждаше у него невероятна страст и го задоволяваше в леглото, но нито веднъж той не бе помислил за нея като за своя.

Сигурно новите владения го караха да се чувства тъй спокоен и самовластен, реши той миг преди да заспи. Със сигурност причината не бе в бунтовната му съпруга. Роуз имаше повече бодли от цветето, на което я бяха нарекли.

4

*„Можете да се оплаквате, защото розите имат тръни,
или можете да се радвате, защото тръните имат рози.“*

Зиги

Роуз се намести в топлината, идваща иззад гърба ѝ, не искайки да напусне уютата на леглото или дори да отвори очи. Въздъхна и се притисна още повече до твърдата топлина зад себе си. Няма нищо по-приятно от едно топло легло в студен ден.

Почти беше задрямала отново, когато една мисъл внезапно я прониза и очите ѝ се отвориха. Топлината зад гърба ѝ беше съвсем веществена и нещо твърдо и непознато се притискаше към задничето ѝ. Внезапно тя разбра. Обърна глава, видя Дракона да лежи до нея и се опита да се дръпне, но не можа. Той я хвана през кръста и я притегли обратно към себе си.

— Къде отиваш, жено?

Роуз преглътна мъчително.

— Какво правите в леглото ми? — Гласът ѝ беше пресипнал от плач и тя едва разпозна крякането, което излизаше от гърлото ѝ.

— Тук ми е мястото.

Ръката му се плъзна нагоре и обгърна една твърда гърда.

— Не ме докосвайте!

— Имам право да правя с тебе каквото си поискам.

Той прокара ръка по изящно извития ѝ ханш и я притисна към плоския ѝ корем. Роуз си пое стреснато дъх, когато ръката му се спусна надолу към къдравите златисти косъмчета там, където се съединяваха бедрата ѝ.

Роуз не беше подготвена за това. Знаеше, че Дракона има законно право над нейното тяло, но не беше готова да се предаде пред този

непоносим мъж. За нещастие тялото ѝ я предаде, когато той я обърна към себе си и я притисна към набъбналите си слабини. Топлина плъзна по вените ѝ и започна да се събира на смущаващи места. Гърдите ѝ се надигнаха, зърната започнаха да я болят.

Тогава той я целуна, използвайки езика си по начин, който я накара да усеща съвсем непознати за нея неща. Той беше гол. Тя беше гола. Телата им бяха почти долепени едно до друго и тя чувстваше как мъжествеността му напирала безмилостно срещу тайното място между бедрата ѝ. Защо тялото ѝ реагираше толкова силно на мъж, когото тя не харесваше и никога нямаше да хареса? Когато той пъкна ръка между краката ѝ и се опита да вмъкне пръстите си в нея, тя реагира спонтанно. Събирайки цялата си сила, се дръпна така рязко, че това завари Доминик неподготвен.

— По дяволите! Какво правиш?

— Дългът ме зове. Денят ми започва на разсъмване. — Лицето на Доминик се вкамени. — Дългът ти е към твоя съпруг.

Роуз му отправи предизвикателен поглед.

— Дългът ми е към Еърдейл и неговите хора.

— Искаш да кажеш Драгоник, нали?

Роуз сбърчи нос.

— Добре, Драгоник, ако така ви харесва. Обърнете глава, лорд Дракон, за да мога да стана и да се облека.

Тъмните вежди на Доминик се вдигнаха, когато той склочи ръце на тила си и прокара поглед по нея.

— Обличай се, жено. С удоволствие ще те погледам. Но — добави той сурово — търпението ми ще стигне само дотам. Вече щях да съм спал със сестра ти, ако ти не се беше намесила. Най-малкото, което можеш да направиш, е да приемеш последиците от измамата си. Имаш голям късмет, Роуз, че не те набих.

Раменете ѝ се стегнаха.

— Предпочитам да ме набиете пред това, което искате да направите с мене.

— Не ме изкушавай — отвърна рязко Доминик. — Бъди сигурна, че онова, което имам предвид, ще бъде доста по-приятно от боя.

Посегна към нея, но тя ловко му се изплъзна. Измъкна се от леглото, опитвайки се да дръпне ленения чаршаф със себе си, но

Доминик не го пусна. С порозовяло от смущение и гняв тяло Роуз се изтъркаля от леглото и посегна към ризата си.

Доминик наблюдаваше през полуспуснатите си клепащи как Роуз намъква дрехите си. Беше се събудил преди нея тази сутрин и я беше наблюдавал как спи. С разпилените си по възглавницата златисти коси и с лека усмивка на уста тя изглеждаше като ангел вместо като остроезичната харпия, каквато я познаваше. Беше му потрябвало значително усилие на волята, за да се въздържи и да не се нахвърли отгоре ѝ и да вземе девствеността ѝ, преди да се е събудила.

Когато тя бе притиснала седалището си до слабините му, членът му се беше втвърдил и той беше поискал да я възбуди, за да може тя да го пожелае така, както той я желаше. Но Роуз беше или прекалено упорита, или прекалено уплашена, за да му позволи да ѝ достави удоволствие. Колко време смяташе да се дърпа? Той не искаше да я насилва, но търпението му се изчерпваше.

Тъмните очи на Доминик блестяха от подновено желание, докато наблюдаваше как Роуз се напъхва в ризата си. Гърдите ѝ бяха великолепно, високи и твърди и точно толкова големи, че да се вмести в доста едрите му длани. Той вече беше измерил тънката ѝ талия и приятно заобления ѝ ханш, но сега за първи път виждаше какво са открили ръцете му и не беше разочарован.

Той изстена на глас, когато ризата ѝ се спусна надолу и закри забележителните ѝ чарове от жадния му поглед. Помисли да скочи от леглото и да я дръпне под себе си, преди да е приключила с обличането, и можеше да го направи, ако не го беше прекъснало едно почукване на вратата.

Роуз се напъха в туниката си, обви я около тялото си и хвърли кос поглед към Доминик.

— Хайде, отвори — каза той. — Сигурно е Рахман. Той е единственият храбрец, който дръзва да нахлуе в бърлогата на Дракона.

Роуз отвори вратата. Рахман влезе и погледна покрай нея към Доминик.

— Господарят готов ли е да стане? Молителите от селата са се събрали във вътрешния двор и ви чакат да започнете съда. Предишния им господар го е нямало дълго време и те искат новият да въздаде справедливост и да наложи наказания.

Доминик стана от леглото с изящна грация, мощните му мускули трептяха под кожата на голото му тяло. Посегна към дрехите си. Роуз му хвърли един поглед и изхвърча навън.

— Какво сте направили на съпругата си, че е тъй изплашена? — запита Рахман развеселено.

— Не каквото исках да направя с нея, приятелю — отвърна Доминик. — Плашлива е като новородено жребче.

Рахман го погледна учуден.

— Оставили сте я недокосната?

— Задаваш прекалено много въпроси — каза Доминик със зле прикритата злоба.

Нисък смях се изтръгна от огромните гърди на Рахман.

— Не познавам жена, която да ви се е опряла.

— Явно никога досега не си познавал жена като Роуз. Не е като Вероника.

— Може би един ден ще се радвате, че не е — забеляза Рахман.

— Какво, по дяволите, трябва да означава това? Знаеш, че смятах дори да се оженя за Вероника.

Рахман си наложи покорна физиономия, която не можеше да заблуди никого, още по-малко пък Доминик.

— Простете, че се изказах неуместно, господарю. Да осведомя ли молителите, че ще съдите, след като закусите?

Доминик го освободи с махване на ръка.

— Да, ще изслушам молбите им. Това е мое задължение като техен нов господар. Кажете на иконома да донесе перо и мастило, за да записва присъдите ми.

Доминик се изми и се облече, забравяйки за малко васалите, които го чакаха долу. Главата му бръмчеше от мисли за Роуз. Меките ѝ гърди, стройната ѝ фигура, сочната извивка на устните ѝ, стегнатата ножница между краката ѝ, в която се надяваше да се зарови много скоро. Членът му трепна в отговор на сладките му фантазии и той бързо потисна възбудата, която започваше да се набира у него. Нямахше да бъде добре хората на Драгоник да виждат как лорд Дракон изгаря от страст по собствената си съпруга.

Роуз не се виждаше никаква, когато Доминик слезе да закуси, затова той седна при група рицари на една от масите и скоро беше въвлечен в разговора им. След като се нахрани, икономът сър Брейдън

дойде при него с купчина пергаменти, наострени пера и мастило. Докато Доминик председателстваше съда на имението, сър Брейдън трябваше да записва присъдите. Преди да започне, Доминик изпрати Рахман да повика Роуз. Тя се появи след няколко минути, очевидно изненадана.

— Наредили сте да ме повикат, милорд? — каза тя рязко.

— Да. Ти си господарката на имението и трябва да седиш до мене по време на съда. Познаваш хората си по-добре от мене и можеш да ми бъдеш от помощ при разрешаването на случаите.

Доминик настани Роуз, после седна в резбования господарски стол до нея. Вратите се отвориха и тълпа молители заедно с техните свидетели нахлуха в голямата зала. Един по един васалите представяха споровете си. Доминик глоби един мъж, който откраднал свинята на съседа си, нареди друг да се ожени за младата жена, която чакала дете от него, и уреди мирно споразумение между двама свободни мъже, които спореха за границата между парцелите си. И така цяла сутрин.

Роуз слушаше с растящо учудване как Дракона отсъжда по-малки и по-големи нарушения с почтеност и точност, на които не можеше да повярва. Дори баща ѝ не би се справил толкова добре. Но това не означаваше, че одобрява Дракона. Не, наистина, имаше много малко неща, които той би могъл да направи, за да я накара да го харесва или да я убеди да легне с него. Той беше човек на краля, а кралят беше убил баща ѝ.

— Какво мислите, милейди? — каза Доминик, измъквайки я от безмълвните ѝ размишления.

— За кое, милорд?

— Не слушайте ли? Един от нашите крепостни моли за разрешение да се ожени за дъщерята на един свободен. Както знаете, на такива съюзи не се гледа с добро око.

— Обичате ли се? — запита Роуз двамата, които стояха пред нея и Доминик.

Жената, всъщност девойка, кимна срамежливо, но мъжът каза високо:

— Да, милейди.

— Какво мислите, милейди? — запита Доминик. — Ако им позволя да се оженят, дъщерята на свободния ще загуби положението си.

— Името ти е Вела, нали? — обърна се Роуз към девойката.

— Да, милейди.

— Е, Вела, готова ли си да приемеш последиците от брака с крепостен?

— Да, милейди. Положението ми в живота няма значение за мене.

— Обаче значи много за мене — каза един възрастен мъж, излизайки напред. — Не съм отгледал дъщеря, за да я омъжа за крепостен.

— Ти ли си бащата на момичето? — запита Доминик.

— Да, милорд. Казвам се Алгар и избрах друг съпруг за Вела — свободен, който може да ѝ даде по-добър живот. Може да си позволи да ми даде свинята, която искам като откуп за булката.

— Не искам да се омъжвам за Дейвид — протестира Вела. Вкопчи се в ръката на младия момък. — Няма да взема друг, освен Пиърс.

— Нямам свиня, за да я дам на баща ти — каза тъжно Пиърс, — нито хубава къщичка като на Дейвид.

Доминик поглади брадичка, поглеждайки двойката през полуспуснатите си клепащи. Накрая изрече:

— Склонен съм да отсъдя в полза на бащата.

Вела изглеждаше толкова отчаяна, че Роуз реши да се изкаже.

— Можете да освободите Пиърс, милорд.

Доминик я погледна така, сякаш си беше загубила ума.

— Това ще създаде прецедент, който ще има катастрофални резултати. Всеки крепостен на възраст за женене ще ухажва дъщери на свободни, за да постигне по-високо положение.

Роуз знаеше, че Дракона постъпва практично, но двойката изглеждаше толкова влюбена, че тя не можа да понесе да ги види разделени.

— Господин Алгар, ще позволите ли на дъщеря си да се омъжи за Пиърс, ако господарят ѝ ви предложи свиня и крава за нея?

— Внимавай, Роуз — предупреди я Доминик.

— Свиня и крава ли, милейди? — запита Алгар и очите му изхвъркнаха алчно. — Пиърс няма нито свиня, нито крава.

— Отговорете на въпроса ми, Алгар, и оставете на моята грижа останалото.

— Стъпваш на опасна почва, Роуз — изръмжа Доминик. — Тук решавам аз.

— Аз съм господарка тук — възрази Роуз — и имам свиня и крава, които искам да подаря на Пиърс.

— Милейди! — ахна Пиърс, явно стреснат. — Наистина ли?

Доминик гневно стисна челюсти.

— Съпругата ми се изказа ненавременно.

— Вижте ги, милорд. Те се обичат — възрази Роуз.

— Изненадан съм, че толкова високо оценявате любовта, госпожо. — Той се вгледа в лицето ѝ. — Някой пленил ли е сърцето ви?

Роуз посрещна пронизителния му поглед с вдигнати вежди.

— Сърцето ми още не е заето и вероятно ще си остане свободно, докато съм омъжена за вас.

— Един ден острият ви език ще ви съсипе — предупреди я Доминик.

Пренебрегвайки го нарочно, Роуз обърна глава към двойката, тревожно очакваща присъдата на Доминик.

— Пиърс и Вела чакат вашия отговор, милорд. Ще им позволите ли да се оженят, ако осигуря сватбения откуп за Вела?

Хитра усмивка изви устните на Доминик.

— Зависи, моя бодлива съпруго — прошепна на ухото ѝ, — зависи от това дали възнамеряваш да зачетеш брачните ни обети тази вечер.

Роуз замря. Този мъж беше безжалостен; трябваше да се досети, че той ще прибегне до долни средства, за да получи каквото иска. Това, което не можеше да разбере обаче, беше защо я иска, след като обича друга. Да не би плътските му апетити да бяха толкова ненаситни, че му трябваше повече от една жена? Или я иска само за да консумира брака?

— Какво ще кажете, госпожо? — запита Доминик. — Ще ме принудите ли да консумирам брака ни по начин, който няма да ви хареса, или ще ми се отдадете като съпруга с чувство за дълг?

Роуз копнееше да каже на Дракона, че не иска да има нищо общо с него, но един поглед към очакващите лица на Пиърс и Вела промени намерението ѝ. Нямаше сърце да разочарова изплашените влюбени; щеше да даде на Дракона тялото си, но нищо друго от себе си.

— Печелите, милорд — измърмори тя. — Дайте им благословията си.

На Доминик му се дощя да изкрещи ликуващо. Упоритата му съпруга най-накрая беше капитулирала и тази вечер щеше да я има в прегръдките си. Макар да беше измамен да се ожени не за която беше искал, беше решен да получи наслада от този нещастен брак.

Той неохотно прехвърли пикантните си мисли от разкошното тяло на Роуз към своите васали.

— Помисли добре, преди да отговориш, Алгар. Ще приемеш ли Пиърс за съпруг на дъщеря си, ако може да плати откупа за булката?

Оценяващият поглед на Алгар се плъзна по мускулестото младо тяло на Пиърс.

— Има здрав гръб, милорд, и може би ще ми стане добър помощник, понеже нямам синове. Дейвид е слаб и крехък и вероятно няма да ми бъде особено много от помощ. Да, ако Пиърс може да плати откупа за булката, ще го приема.

— Тогава така да бъде — каза Доминик. — Ще имаш свинята и кравата, преди отец Нийл да благослови съюза.

Вела падна на колене пред Роуз и докосна крайчеца на полата ѝ.

— Благодаря, милейди. Никога няма да забравя благородството ви.

— Нито пък аз — подкрепи я Пиърс, като коленичи до Вела и склони глава към краката на Доминик.

Следващите молители заеха местата им и съдът продължи. Роуз слушаше внимателно присъдите на Доминик, но повече не се намеси. Никой не би могъл да свърши по-добра работа в безпристрастното определяне на наказания или в раздаването на правосъдие. Но това още не правеше брака им по-приемлив за нея. Баща ѝ ѝ беше обещал, че няма да я омъжва за нелюбим човек, и тя се беше надявала един ден да срещне мъж, когото да обича и който да ѝ отвърне със същата любов. Никога, дори в най-дивите си мечти, не си беше представяла, че ще бъде принудена да нарича съпруг мъж като Доминик Дракона.

Доминик се изправи, обявявайки с това, че съдът е приключил. Прислужниците веднага дойдоха, за да приготвят залата и да сложат масите за обяда. Той хвана Роуз за лакътя и я поведе към приемната.

Тя се възпротиви, опитвайки се без успех да се освободи от хватката му.

— Къде ме водите?

— Да консумираме брака си.

— Сега ли? — изписка тя. — Обядът скоро ще бъде готов.

— Ще наредя да ни донесат нещо горе.

Тъкмо бяха стигнали до стълбата, когато лейди Емили повика Роуз.

— Роуз, ела бързо. Готвачката и телохранителят на лорд Дракон се карат, страх ме е, че ще се изпотрепят.

— Рахман спори с готвачката? — запита Доминик. — Ще дойда с вас.

— Не — възрази Роуз, — кухнята е мое задължение. Аз ще се погрижа.

Тя побърза към кухнята, последвана от ядосания Доминик. Той я загледа как се отдалечава, как полите ѝ се завъртат около чифт стройни глезени. Никога не му беше представлявало проблем да вкара някоя жена в леглото си, но пък и никога досега не беше срещал жена като Роуз.

Роуз хукна към кухнята, благодарна за отсрочката. Знаеше, че няма винаги да има такъв късмет, че в края на краищата Дракона ще получи от нея каквото иска, но не беше готова да предаде тялото си на мъж, когото почти не познаваше.

Чу викове, когато нахълта в кухнята, и се уплаши да не е дошла прекалено късно, за да прекрати сбиването. Засмя се гласно на сцената, която беше прекъснала. Дребничката готвачка, размахала желязна тенджерата с дълга дръжка, се ежеше на гигантския телохранител на Дракона. Опрял ръце на кръста си, Рахман се извисяваше над нея със заплашително изражение на лицето, оголил гневно зъби.

Роуз запита високо:

— Какво става тук?

На двамата спорещи им трябваше известно време, за да осъзнаят, че не са сами, но когато това стана, готвачката свали тенджерата, макар че изражението ѝ си остана войнствено, а Рахман отстъпи настрана.

— Тоя репей се опитва да ми казва как да приготвям храната на Негова Светлост — оплака се готвачката. — Готвя за лорд Еърдейл

вече много години, милейди, и нямам нужда никакъв чуждестранен дявол да ме учи какво да правя.

— Господарят ми има деликатно небце — заяви Рахман. — Надзиравам приготвянето на храната му още от кръстоносния поход и не възнамерявам да престана сега.

— А аз няма да пусна езичник в кухнята си — заяви твърдо готвачката.

— Не можем ли да уредим това по мирен начин? — запита Роуз. — Да направите компромис?

— Никакъв компромис — заяви готвачката. — Може би трябва да си намерите друга готвачка, милейди. Нека езичникът да готви, ако толкова иска да надзирава яденетата на лорд Дракон.

Рахман се изправи в цялата си внушителна височина.

— Аз не готвя. Аз само следя как се приготвя храната на моя господар.

Роуз беше готова да вдигне ръце, когато Доминик влезе в кухнята.

— Чух ви. Какво не е наред?

В този момент Роуз беше повече от щастлива да позволи на Доминик да се справи с врявата. Обясни му положението с няколко думи.

— Ценя твоята загриженост, Рахман — каза Доминик, — но аз съм доволен от качеството и количеството храна, поднасяна в Драгоник. Ако някога остана недоволен, можеш да се намесиш, но дотогава има други области, в които ще ми трябва твоят опит.

— Ако това е вашето желание, господарю, разбира се, ще се подчиня.

Обръщайки се, Рахман излезе с непокътнато достойнство, но не преди да отправи сплешващ поглед към готвачката над масивното си рамо.

— Благодаря ви, милорд — каза готвачката с обожание. — Щом този едър смешник си отиде, мога да се заловя да готвя обяда. Надявам се вие и милейди да го харесате.

— Сигурен съм — каза Доминик.

Поведе Роуз обратно към залата, настани я на почетната маса и седна на стола до нея.

— Отсрочката ти беше кратка, Роуз — измърмори той. — Докато беше в кухнята, научих, че Мърдок Мактавиш е на път към Драгоник. Пограничните ми стражи ми съобщиха, че Мактавиш и много негови съплеменници са прекосили границата и идват насам. Вероятно е чул за смъртта на баща ти и бърза да предяви претенции към Драгоник.

— Вуйчо Мърдок няма права над Еърдейл, или Драгоник, както предпочитате да наричате дома ми.

— Щеше да има, ако ти беше омъжена за някой от роднините му — предположи Доминик. Напрегнатият му поглед се впи в нея. — Дори отец Нийл би се съгласил, че неконсумираният брак не е валиден в очите на закона. Мактавиш не бива да има причина да вземе Драгоник заради една подробност. Ти си по-голямата дъщеря, нали?

— Да, аз съм наследницата на татко.

— Тогава разбираш защо бракът ни трябва да бъде консумиран веднага. За Англия ще е катастрофа, ако шотландец добие контрол над Драгоник.

Роуз трепна. Тя знаеше, че Доминик обича друга жена, но трябваше ли да бъде толкова крещящо прямо? Думите му казваха съвършено ясно, че е негов дълг да легне с нея — дълг, който трябва да изпълни в името на Англия и нейния крал. Очевидно не я намираше ни най-малко желана.

— Роуз, не ме ли чу? Не можем да позволим на един шотландец да владее и една педя английска земя.

— Чух ви — измърмори Роуз. — Съжалявам, че намирате дълга си толкова отблъскващ.

Тъмните вежди на Доминик се вдигнаха рязко.

— Слагате странни думи в устата ми.

— Това е истината, но аз имам решение. Нека бракът ни остане неконсумиран, а аз ще излъжа вуйчо Мърдок. Само двамата с вас ще знаем истината.

Доминик набоде един печен гълъб от подноса и го сложи в блюдото си. Роуз загледа със затаен дъх как той пъхва едно сочно парче месо в устата си и дъвче с очевидна наслада.

— Е? — запита тя с нарастващо нетърпение. — Какво ще кажете, милорд?

— За кое? — отговори Доминик.

Как я дразнеше тоя човек!

— Не ме ли чухте? Предложих решение за нашата дилема.

— Това, което предлагате, изобщо не е решение, а аз не виждам и дилема. Прислужниците ви сигурно са забелязали липсата на девствена кръв по чаршафите ви. Сега вече сигурно цялата кула е наясно, че още сте недокосната.

Розови петна избиха на бузите на Роуз. Не беше помислила за това.

— Не ви вярвам.

Доминик вдигна рамене.

— Питайте дамите си, ако не вярвате на мене.

Роуз замълча, обмисляйки думите на Дракона.

След обяда Доминик отиде да инспектира укрепленията, оставяйки Роуз потънала в мрачните си мисли. Решавайки да последва съвета на Дракона, тя потърси Емили и Блайт и ги покани в приемната.

Щом се настаниха пред огнището, Роуз избъбри:

— Вие сте единствените, на които мога да се доверя. Чули ли сте клюки, че съм... че съм... още девствена?

Блайт се изчерви и отвърна поглед, оставяйки по-възрастната и по-мъдра Емили да даде отговора, който търсеше Роуз.

— Не мога да лъжа, Роуз — каза Емили. — Тайра е забелязала липсата на кръв на чаршафите ти, когато е сменяла постелките, а знаеш как клюкарстват прислужниците. Освен това — добави тя, свивайки рамене, — всички знаят, че лорд Дракон спа в залата през брачната си нощ.

— Беше в леглото ми на следващата нощ — възрази Роуз.

— Без доказателство всички ще допуснат, че не си била девица, когато лорд Дракон те е взел — осмели се да предположи Блайт.

Разговорът ставаше неприятен и на Роуз това не ѝ харесваше, така че тя промени темата.

— Знаете ли, че вуйчо Мърдок идва към Драгоник?

— Да, Ерик ми каза, че според лорд Дракон вуйчо ти възнамерявал да предяви претенции към владенията на баща ти.

— Знам — каза Роуз.

— Лорд Дракон няма защо да се тревожи, ако бракът ви бъде законно консумиран — настоя Емили. — Знам, че не го харесваш, но жените рядко могат да диктуват събитията, когато става дума за брака.

Собственият ми брак също беше уреден, но аз се научих да обичам Ерик. Може би така ще стане и при тебе.

— Дракона обича друга — каза Роуз. — Всичко, което някога ще бъда за него, е майка на законните му деца.

— Мислиш ли, че има незаконни деца от любовницата си? — осмели се да попита Блайт.

— Вероника не ми е родила никакви незаконни деца — заяви Доминик от вратата. — Извинете ме, дами, ние със съпругата ми искаме да останем насаме.

Емили и Блайт побързаха да излязат. Доминик затвори решително вратата зад тях и се облегна на нея. Роуз се взря в него, не можейки да отклони поглед. Той беше впълтен сатана, помисли тя, с тъмната си коса, дяволска усмивка и пронизващ душата поглед.

— Какво искате? — запита тя, отстъпвайки назад.

Той се отдели от вратата.

— Разкажи ми за вуйчо си. Толкова ли е алчен, както съм чувал? Как ще реагира на брака ни?

— Не съм виждала вуйчо Мърдок от няколко години. Двамата с баща ми се карат за едно парче земя до границата, което и двамата искат. Земята всъщност принадлежеше на татко, но вуйчо Мърдок я искаше. Мама я е донесла на татко като зестра, но вуйчо Мърдок отказа да приеме, че тя повече не му принадлежи. Колкото до реакцията му на нашия брак, не знам какво да ви кажа, освен че вуйчо Мърдок веднъж се опита да уговори татко да ме сгоди за доведения му син. За щастие, татко не прие този годеж.

— А, това обяснява много неща. Очевидно Мърдок не знае, че аз съм новият лорд и твой съпруг.

Той я изгледа така, че тръпки полазиха по гръбнака ѝ. Приближи се към нея и ѝ предложи ръка.

Роуз се взря в ръката му, но не понечи да я поеме.

— Сигурно не очаквате... още е посред бял ден. Прислужниците ще приказват.

— Мислиш ли, че ме е грижа? Бракът ни ще бъде консумиран, преди вуйчо ти да пристигне. Бях измамен, дразнен, отблъснат и пренебрегнат от жената, която ме накара да се ожения не за тази сестра, която избрах. Вече не става дума какво искам аз или ти, а какво е най-доброто за Англия.

— Англия! Пфу! Не ме е грижа за една страна или за един крал, които толкова малко ценят човешкия живот. Кралят ексекутира баща ми без никакви основания, оставяйки скърбяща вдовица и две деца да се грижат сами за себе си.

— Грещиш и за двете неща, Роуз. Баща ти е участвал в държавна измяна. Опитвал се е да обедини бароните против крал Джон. И не сте оставени беззащитни. Аз съм вашата защита.

— Кралят трябва да бъде отстранен от трона — възрази Роуз. — Той е заплаха за Англия.

Доминик хвана раменете ѝ и я разтърси здравата.

— Внимавай какво говориш, жено. Човек никога не знае кой може да го слуша. Ясно ми е, че правосъдието на краля понякога е доста сурово. Той е мъж, който обича да изтезава враговете си. Нека думите ми ти служат като предупреждение. Независимо какво мислиш за краля, дръж мислите си за себе си.

Роуз замря.

— Това звучи като заплаха, милорд.

— Приеми го както искаш. Не бих искал да те видя как ставаш жертва на Джон.

— Като баща ми — прошепна Роуз.

— Да, като баща ти.

Не ѝ предложи отново ръката си. Вместо това я грабна на ръце и тръгна решително към спалнята. Вратата беше открената и той я отвори с ритник, после я затръшна с ботуша си. Отнесе я до леглото, дръпна покривката и я пусна на снежнобелите чаршафи. Роуз се взря в него и потръпна. Изражението му беше решително, непоколебимо. Осъзнавайки колко е безполезно да се противи, тя се отпусна. Той можеше да я вземе без нейно позволение, но тя не беше длъжна да хареса това.

5

*„Живей сега, повярва ми, не чакай утрешния ден;
събирай розите житейски днес.“*

Пиер дьо Ронсар

Внезапно ядосан, Доминик се взря в отпуснатото тяло на Роуз. Искаше повече, отколкото тя му предлагаше; искаше отзивчива жена, способна на страст. Жената, легнала на леглото със затворени очи и стиснати юмруци, не приличаше на войнствената амазонка, която беше видял първия път.

— Отвори очи, Роуз — заповяда той сурово. — Погледни ме и ми кажи, че ме намираш отблъскващ. Не ми приличаш на жена, която се бои от мъж.

Очите на Роуз се отвориха полека. Удивително, но не бяха изпълнени със страх, както беше очаквал Доминик. Не, те светеха презрително и поради някаква причина това му хареса. По-добре презрение, отколкото страх.

— Ще правя любов с тебе, Роуз. Ако ми се отдадеш, заклевам се, че това ще ти достави наслада.

— Защо това ви интересува? Искате Вероника, не мене.

Той намери ръката ѝ и я дръпна към слабините си.

— Виж колко те искам.

Тя бутна ръката му.

— Милорд...

— Доминик. Казвам се Доминик.

— Доминик, не можем ли да почакаме до довечера?

Той хвана полите на роклята ѝ и ги дръпна нагоре.

— Искам те сега, Роуз. Вдигни ръце.

Когато тя не реагира, той пое нещата в свои ръце, съблече роклята ѝ и я хвърли настрана. Зае се с фустите, но Роуз спря ръцете му.

— Аз сама — озъби се тя.

— Не, аз искам да го направя — каза Доминик, нетърпеливо избутвайки ръцете ѝ. — Остави на мене.

Роуз грешеше, като смяташе, че той не я иска. Той наистина я искаше, повече, отколкото би трябвало, повече, отколкото беше разумно. И със сигурност нямаше нужда да мисли за Вероника, за да се възбуди. Истината бе, че желаше Роуз от началото, но беше решил да се ожени за сестра ѝ, защото се страхуваше, че Роуз е жена, която не може да пренебрегва, докато покорната близначка нямаше да иска нищо от него.

Махна фустите ѝ и погледът му се впи в тънката ѝ фигура, облечена само в една полупрозрачна риза. Загледа се в гърдите ѝ. Бяха най-красивите, които някога беше виждал. Имаше нещо възбуждащо в гледката на полуоблечена жена, но точно сега искаше Роуз гола.

— Ризата — изхриптя той. — Свали я.

Роуз преглътна мъчително.

— Няма ли да ми оставите поне капчица достойнство?

Горещият му поглед се плъзна по нея.

— Голотата си има собствено достойнство.

Свела поглед, Роуз издърпа ризата над главата си и я използва, за да прикрие интимните си части. С ниско изръмжаване Доминик дръпна ризата от безволевите ѝ пръсти и я хвърли настрана. Отстъпи и я загледа втренчено.

— Великолепна си — изрече с дрезгав глас, който издаваше нетърпението му. — Много ми харесваш.

— Мислите ли, че ме интересува? — възрази Роуз. — Хайде, правете каквото трябва да направите. Не мога да сторя нищо, за да ви спра.

Неясно чувство на вина прониза Доминик. Но той го отхвърли, спомняйки си, че Роуз сама си беше навлякла това, като го беше измамил, за да се ожени за нея. Той обаче не искаше да ѝ причинява ненужна болка. Запита се дали тя би изпитала по-добри чувства към него, ако ѝ даде удоволствие. Струваше си да опита, реши той. Ненавиждаше мисълта да прекара остатък от живота си прикован към жена, която го презира.

Съблече туниката, после ризата си.

— Защо искаш да ме спираш, когато възнамерявам да ти дам удоволствие? Няма да те бия, за да ми се подчиниш, ако от това се страхуваш. — Отправи ѝ самоуверена усмивка. — Много скоро ще започнеш да пъшкаш и да молиш за ласките ми.

Роуз изсумтя неженствено.

— Не и в този живот.

Той развърза връзките на панталоните си и ги смъкна, после свали ботушите. Високомерна усмивка изви устните му, когато застана пред нея с набъбналия си член, пулсиращ и твърд срещу стегнатия му корем. Намръщи се, когато осъзна, че Роуз се взира в големия белег, който се спускаше по бедрото му от коляното към кръста, с разширени от ужас очи.

— Отвращава ли те белегът?

Тя поклати отрицателно глава.

— Тази рана сигурно много е боляла.

Трябваше му един миг, за да осъзнае, че Роуз не гледа на него с отвращение; в погледа ѝ се четеше смесица от страхопочитание и любопитство.

— Още боли, когато времето се разваля, но иначе не ми пречи особено.

Погледът ѝ се спусна към неудържимата му мъжественост, после скочи обратно нагоре, а на лицето ѝ се изписа стреснато изражение.

— Ще ме убие с това... това нещо между краката ви.

Доминик се засмя на глас.

— Не мисля. Никога ли не си виждала съблечен мъж?

— Аз съм девица — изрече възмутено Роуз. — Ако знаех какво ме очаква в брачното легло, щях да тръгна с мама и Старла в манастира.

Доминик седна на ръба на леглото и я помести, за да освободи място за себе си. Лениво погали гърдите ѝ.

— Питам се дали ще изпитваш същите чувства, след като правим любов?

— Като повечето мъже и вие имате високо мнение за себе си. Просто свършвайте.

— Не, моя трънлива розичке. Гордея се със способността си да възбудя жената за страст и няма да бързам или да претупвам нашите прегръдки.

— Аз съм ваша съпруга, не любовница. Не съм длъжна да ви желая.

Погледът му се плъзна по цялата дължина на голото ѝ тяло.

— Да, ти си моята съпруга — каза той със собственически тон.

Беше истина. Роуз беше негова. Тялото ѝ беше привлекателно във всички отношения, макар да не беше пищна като Вероника. Доминик никога не беше смятал Вероника за несъвършена, докато не видя Роуз в целия разкош на голотата ѝ. Копнееше да влезе в нея, да почувства как влажността ѝ го облива, но нямаше да позволи на страстта си да му попречи да ѝ докаже, че може да я накара да го пожелае безумно.

Той започна да гали гърдите ѝ, отделяйки специално внимание на розовите ѝ зърна, прокарваше длани върху тях, докато те не се стегнаха в малки розови пъпки. Стори му се, че я чува да ахва, но когато погледна към лицето ѝ, тя му се стори разсеяна, а не възбудена, докато той потъваше в страстта си.

Устните му плениха нейните. Вкусът им беше толкова сладък, че членът му започна да става все по-твърд и по-голям. Той усети как лека въздишка се изплъзва от устните ѝ, почувства как устата ѝ омеква под неговата и заликува. Роуз не беше толкова неотзивчива, както би искала той да повярва. Той се дръпна леко и погледна към нея. Очите ѝ бяха замъглени, изражението ѝ беше замаяно.

— Отвори уста, Роуз.

— Защо?

— Не спори, просто го направи.

Искаше най-напред да пъхне езика си в устата ѝ, а после членът му да влезе в нея. Искаше да я запълни с всяка своя част.

Устните ѝ се разделиха леко, но достатъчно, за да може Доминик да пъхне език вътре и да я вкуси. Започна да я целува дръзко, властно, изисквайки все повече и повече, отколкото тя му предлагаше. Продължи да я целува, докато не почувства как мекото ѝ тяло трепери под него. Тогава прекъсна целувката и прошепна на ухото ѝ:

— Прегърни ме.

Роуз нямаше представа защо се подчинява, но ръцете ѝ се плъзнаха по горещата, влажна кожа на раменете му. Тя се взря в него, а мислите запрепусаха в главата ѝ. Гледката на голото му тяло я накара да затрепери. Тръпки я пронизаха от глава до пети. С яки рамене и

широки гърди, той излъчваше сила и мощ като тъмния, беснеещ дракон, на който беше наречен. А когато докосна гърдите ѝ, тя трябваше да стисне зъби, за да не изстене.

Любопитно, но белегът му не я отблъскваше. Тя помисли за болката, която навярно е изпитвал, и колко забележително е, че е оцелял след такова ужасно раняване.

Още по-забележителни бяха неговите целувки; те подпалваха кръвта ѝ и караха пръстите на краката ѝ да се свиват. Как мъж, когото не харесваше, можеше да я накара така да се разтрепери, като лист под вятъра, просто като я докосва и я целува?

Роуз се уплаши, че е казала нещо на глас, когато Доминик вдигна глава и запита:

— Още ли ме мразиш, Роуз?

С чувство, близко до отчаяние, тя призна пред себе си, че ѝ е трудно да мрази мъж, който така сладко я люби. Беше толкова хипнотизирана от целувките му, че не можеше да мисли ясно. Той беше докоснал у нея страст, която тя не беше и подозирала, че съществува.

Когато Роуз не отговори, Дракона я целуна отново, грубо, устата му премина от нежно подканване към свирепа властност. Тя не можеше да не отговори, устата ѝ се раздвижи под неговата и устните ѝ се открегнаха. Езикът му се пъхна в устата ѝ и в същия миг той разтвори бедрата ѝ и се плъзна между тях. Роуз едва не извика, когато почувства ръката му да гали нежните гънки между краката ѝ.

— Позволи ми да те любя, Роуз — прошепна Доминик в ухото ѝ. — Позволи си да изпиташ удоволствие.

— Не с вас. Никога — изпышка тя, макар че това ѝ струваше усилие.

Да се противопостави на Дракона не беше толкова лесно, колкото беше очаквала. Кожата му под ръцете ѝ беше гореща и стегната, грапава от косъмчетата. Не беше неприятно чувство, напротив. Но тя не искаше чак толкова да ѝ харесва да го докосва.

По своя воля ръцете ѝ се придвижиха нагоре към тъмната коприна на косата му. Той изстена и отпусна глава на гърдите ѝ. Тогава тя почувства устата му там и не можа да сдържи леката въздишка, която се изплъзна от устните ѝ. Въздишката се превърна в безмълвен

вик, когато той взе едното зърно в устата си и го засмука. Удоволствието се изви като спирала нагоре по тялото ѝ.

— Това... трябва да е... грях — изпъшка тя.

Доминик вдигна глава.

— Защо?

— Защото е... толкова...

— ... хубаво! — Той се засмя. — Това е само началото.

Сякаш за да докаже тези думи, устата му прокара огнена пътека между гърдите ѝ, по ребрата и надолу по корема ѝ. Роуз простена и се изви срещу него. Никога, дори в най-дивите си мечти не си беше представяла да се държи разпуснато с мъж, когото едва познава. Какво не беше наред с нея? Жените не трябваше да се наслаждават на брачното легло. Очевидно неопитността ѝ се проявяваше и Дракона се възползваше от нея. Той като че ли знаеше точно къде и как да докосва тялото ѝ, за да извлече най-силна реакция от нея.

Внезапно устата му се плъзна по-надолу по корема ѝ към кичура тъмнозлатисти косми, увенчаващи нейната женственост. Стреснат вик се изтръгна от устните ѝ, когато той я целуна *там*. Тя никога не беше мислила, че мъж би искал да целуне жена там. Но очевидно Доминик имаше предвид нещо повече от целувка, защото я раздели с пръсти и прокара език по цепката ѝ.

— Доминик, не! Престани!

— Още не — изстена той, продължавайки да я дразни и да я измъчва с езика си.

Роуз се опита да го отблъсне, но той хвана ръцете ѝ и ги задържа. Колкото и да ѝ се искаше да я остави на мира, имаше нещо, което ѝ се искаше още повече, макар да не можеше да му даде име. Тялото ѝ пулсираше, главата ѝ се въртеше, а плътта ѝ гореше. Лудост, чиста лудост!

Тя се задъхваше и се гърчеше под него, неспособна да мисли. Искеше... нещо, но то ѝ се изплъзваше. Помисли, че почти го е намерила, когато внезапно Дракона се дръпна, оставяйки я задъхана и трепетна.

— Доминик, не спирай!

Той я беше накарал да го моли, точно както беше предсказал.

Доминик полека се плъзна нагоре по тялото ѝ. Тя почувства възбудата му да опира в отвора между бедрата ѝ и затвори очи. След

като я вземеше, тя вече никога нямаше да бъде същата. Мисълта изчезна, когато той започна да я целува така, както се очакваше любовник да целува любимата си. Преди да беше се почувствала готова да го пусне, той прекъсна целувката и вдигна глава, наблюдавайки я, а лицето му се озова съвсем близо до нейното. Пръстите му се плъзнаха по обърканата маса на светлата ѝ коса, спуснаха се надолу покрай слепоочието към скулата. Върхът на пръста му докосна брадичката ѝ и я повдигна.

— Знаеш какво ще се случи сега, нали? — прошепна той дрезгаво.

— Аз, така мисля.

Тя подозираше как точно се осъществява действието, но не знаеше нищо повече.

— Ще се опитам да го направя възможно най-безболезнено. Не искам да страдаш.

Доминик подложи ръце под ханша на Роуз и погали медената топлина между краката ѝ с върха на члена си, подготвяйки я за навлизането му. Беше толкова сгорещен, така твърд, така готов, че се страхуваше, че ще загуби контрол, преди да ѝ даде удоволствие. Сведе глава, за да целуне гърдите ѝ, топли и влажни, ухаещи сладко на жена, аромат, който го тласкаше властно към развързката. Почувства как се разтреперва пред цепката ѝ, чу нейния стон и потъна в кадифените ѝ гънки. Спря за един задъхан миг пред нейната девственост, после я проби с един тласък.

Мекото поемане на дъх се превърта в болезнен стон; той я чувства как се стяга, усети тръпка да минава през нея и изчака един миг, за да може тя да се приспособи към усещането за него. Тогава самообладанието го напусна. Изви ханша си и навлезе по-дълбоко. Надяваше се да не я е наранил много, но не съжаляваше, че я е взел. Тя беше невероятно гореща и стегната и ако не грешеше, също започваше да се наслаждава точно толкова, колкото и той.

Роуз изпусна треперлива въздишка. Усещането за нахлуване започваше да отстъпва, докато движенията му отприщваха нещо притаено и напрегнато вътре в нея. Със задавен стон тя го посрещаше, стиснала раменете му, за да има котва срещу обезумяването. Усещаше как мускулите му се огъват и се стягат, докато тласъците му я изпълваха така, че се побоя, че ще се пръсне. Болката почти беше

изчезнала, заменена от бавно засилващо се напрежение, което изпълваше сетивата ѝ. Тялото ѝ пулсираше; тя откликваше, устремена към кулминация, която беше обгърната в мистерия.

— Невероятна си — прошепна Дракона срещу устата ѝ. — Толкова стегната, толкова гореща.

Роуз знаеше колко невероятен е *той*, както се забиваше в нея като ревящ прилив, отвеждайки я все по-близо до онзи неуловим връх. Той сведе глава, за да вкуси устата ѝ, забивайки език в нея в съвършен синхрон с тласъците на ханша.

Когато експлозията я удари, тя не беше подготвена за нажежената до бяло горещина и разтърсващата сила, която се извиваше на спирала през нея, в нея, около нея.

Извика името му, когато той се заби за последен път в нея, а тялото му се гърчеше в конвулсии, докато изливаше семето си вътре. След дълга, напрегната тишина той каза:

— Ако знаех, че девица може да ми даде толкова наслада, нямаше да чакам толкова дълго, за да те взема.

Думите на Доминик бяха като плисване на студена вода в лицето на Роуз. Тя му беше дала удоволствие, но която и да било девица щеше да го удовлетвори. Нагло копеле такова! Тя го бутна и той се дръпна. Въжетата под дюшека протестираха високо, когато той се отпусна на леглото до нея.

— Върви си сега — нареди Роуз. — Стига. Направи най-лошото.

Доминик се обърна, подпрян на лакът, с набръчкано чело.

— Заболя ли те много? Знам, че ти дадох и удоволствие. Мъжът може да познае кога е така.

— Не съм търсила удоволствие — възрази тя.

— Престани да се преструваш, моя бодлива розичке. Щом минах покрай бодлите, намерих нещо рядко и вдъхновяващо, нещо, което не бях очаквал. Има страст в тялото ти и гореща кръв тече във вените ти. Вярвам, че ще се разбираме с теб. Поне в леглото — добави той.

Роуз посегна към покривката на леглото и я дръпна до врата си.

— Не искам да се разбирам с тебе нито в леглото, нито извън него.

Доминик хвана покривката и я издърпа.

— Като се криеш от мене, това няма да доведе до нищо, само ще ме ядоса.

— Ще ме набиеш ли? — изрече тя заядливо.

Доминик стисна устни.

— Не ме изкушавайте, госпожо. Май наистина имаш нужда от едно хубавичко натупване.

— Да те изкушавам, е последното, което искам да направя — нападна го Роуз. — Може ли сега да стана от леглото, щом вече направи каквото си искаше с мене?

— Да, но от сега нататък ще споделяме леглото. Щом вуйчо ти е на път, за да предяви претенции към Драгоник, не искам никой, а най-малко пък Мактавиш, да поставя под въпрос законността на брака ни.

Увивайки покривката около себе си, Роуз се дръпна на ръба на леглото и се надигна, преди Дракона да промени намеренията си. Тя не искаше той да я докосва отново. Ако беше знаела, че докосването му ще стъпче волята ѝ и ще я засегне по начини, които съсипваха решимостта ѝ, щеше да избяга в манастира заедно с майка си и сестра си. Не искаше да харесва лорд Дракон, нито искаше да става жертва на страстта му.

Тя стана от леглото и посегна към разхвърляните си дрехи. Чувството за нещо лепкаво между бедрата и я накара да погледне надолу. Видя кръв по бедрата си и извика.

— Олеле!

Боднат от тревога, Доминик скочи от леглото.

— Какво има? Наранена ли си?

— Не! Не се приближавай... аз... има кръв. Наранил си ме.

Доминик я вдигна на ръце и я отнесе обратно в леглото.

— Майка ти не ти ли каза, че ще има кръв?

— Нямах време. Не съм дошла в брачното легло съвсем невежа, но... — Тя се обърна. — Не подозирах...

Доминик наля вода в един леген и потопа в ътре парче плат. Роуз се взря предпазливо в него, когато той се върна при нея и полека разтвори краката ѝ. Когато осъзна какви са намеренията му, лицето ѝ пламна и тя се опита да задържи краката си стиснати.

— Отпусни се, Роуз, няма да боли.

Тя не искаше да се отпуска; бедрата ѝ останаха здраво притиснати едно о друго. Доминик ги раздели без особено усилие. Роуз скри лице, когато той прокара мокрото парче плат над нежната ѝ

плът, за да я измие. Когато свърши, върна парчето плат в легена и се взря в нея.

Роуз се насили да не гледа в него, но непокорният ѝ ум отказваше да я слуша. Забравяйки собствената си голота, Дракона стоеше над нея, сложил ръце на кръста си, с широко разтворени крака. Погледът ѝ заброди свободно по широките му рамене, масивните гърди и мощните ръце и крака, забелязвайки всеки боен белег, който загрозяваше обраслата му с косъмчета кожа. Беше оцелял в безброй боеве, жизнен и силен. Тя ахна уплашено, когато видя мъжката му част да трепва и полека да започва да се надига.

— Гледай ме още малко така и е твърде вероятно скоро да не излезем от тази стая.

Роуз се изчерви и отвърна поглед. Какво не беше наред с нея? Безскрупулният ѝ съпруг току-що я беше похитил, тя трябваше да го гледа с отвращение, а не с възхищение.

— Аз не... не исках да... — заекна тя.

В гласа му се долови горчива нотка.

— Разбира се, не си. Прекалено е да се надявам, че ще ме приемеш в леглото си. — Той се обърна и започна да обува панталоните си. — Трябва да направим най-доброто от този брак, Роуз. Никой от нас двамата не се ожени за човек по свой избор, но подозирам, че няма да бъде чак толкова зле, колкото сме очаквали, ако стоим далече един от друг през деня. — Усмихна ѝ се над рамото си. — Най-доброто ще дойде, когато се оттегляме в нашата стая.

Роуз не каза нищо. Дракона надценяваше себе си и способността си да омайва жените. Тя знаеше за любовницата му, знаеше, че той не се интересува от нея, тогава защо се преструва? Как може нейната невинност да го привлича, когато е имал жени с много повече умения в леглото, отколкото тя изобщо би искала да знае?

— Има много да се прави, преди да пристигне вуйчо ти — каза Доминик, след като привърши с обличането. — Той води със себе си много въоръжени мъже.

— Вуйчо Мърдок винаги довежда цяла орда свои съплеменници, когато дойде на гости — каза Роуз. — Не сме имали причина да се страхуваме от него, докато баща ми беше жив.

— Не се страхувам от него — отвърна Доминик. Посегна към дръжката на вратата. — Ще поговорим по-късно, Роуз.

Да остави Роуз в леглото, тъй топла и заруменяла, не беше лесно за Доминик. Бодливата му булка го беше изненадала. Може да не беше благоразположена в началото, но отзивчивото ѝ тяло се беше стопило в ръцете му. Тя му бе харесала толкова много, че нито веднъж не я беше сравнил с Вероника.

Рахман го посрещна на най-долното стъпало със загадъчното си тъмно лице.

— Намерихте ли в булката си нещо, което да ви хареса, господарю?

— Повече, отколкото очаквах — призна Доминик. — Някакви следи от шотландците?

— Още не, но мъжете бдят. Очаквате ли неприятности?

— Винаги очаквам неприятности. Ако някой ме търси, ще бъда на стената.

Докато вървеше през залата, Доминик забеляза лейди Емили да говори със съпруга си и се насочи към тях.

— Милорд — каза сър Ерик. — Имате ли нареждания за мене?

— Да. Удвоете стражите. Никой не бива да влиза през портите без мое разрешение.

— Ще се погрижа за това незабавно — каза сър Ерик и се отдалечи.

— Извинете ме, милорд — изрече боязливо Емили. — Роуз добре ли е?

Веждите на Доминик се склупиха.

— Има ли причина да не е?

Дали всички в Драгоник очакват той да бие Роуз?

Емили се изчерви, но тя не отстъпи.

— Вие знаете по-добре от мене, милорд. Роуз може да бъде доста капризна, но е най-сладкото, най-грижовното...

— Достатъчно! Господарката ви може да е всичко, което казвате, но е и упорита и опака. За ваше сведение, милейди, аз не бия жените си. Никоя не е била достатъчно глупава, за да оспорва авторитета ми.

— Съжалявам, ако съм ви обидила, милорд — каза Емили, отстъпвайки. — Роуз не ми е безразлична и много бих се разстроила, ако тя бъде наранена.

— Идете да видите сама, ако не ми вярвате — изрече той троснато. — Може би има нужда от съвета на друга жена — добави замислено.

Роуз беше още в леглото, опитвайки се да осмисли реакцията си спрямо Дракона, когато чу някой да се движи в приемната отпред. Той ли беше? Пулсът ѝ се забърза. Да не би да е дошъл за... още? Тогава чу гласа на лейди Емили да я вика тихо през вратата.

— Роуз? Може ли да вляза?

Роуз се надигна, придърпа завивките около себе си и се обади на Емили да влезе. Емили бутна вратата и се вмъкна в стаята.

— Добре ли си? — запита тя, кършейки ръце, докато се суетеше около Роуз.

О, Богородице, всички ли знаят какво са правили двамата с Дракона в спалнята ѝ?

— Много съм добре, Емили.

По-възрастната жена я изгледа със съмнение.

— Сигурна ли си? Той не се е... държал зле, нали?

— Казах ти, не е.

Емили се отпусна облекчено, но още изглеждаше, че се съмнява.

— Когато лорд Дракон влезе в залата, изглеждаше толкова свиреп, та се уплаших, че си имала глупостта да му се опълчиш.

— Да му се опълча ли? Да, винаги ще му се опълчвам — каза упорито Роуз. Замисли се. — Научих нещо за него днес, Емили. Макар че репутацията му на безмилостен воин очевидно е заслужена, сериозно се съмнявам, че би сторил зло на жена. Той е рицар, в края на краищата.

— Малко вероятно е някога да е срещал жена като тебе — напомни ѝ Емили. — Затова, моля те, внимавай какво говориш. Мъжете бият жени, които не им се подчиняват.

Роуз се надигна, трепвайки, когато някои части от тялото ѝ протестираха срещу това, което Дракона беше направил малко по-рано.

— Ще се опитам да го запомня, Емили, но ще бъде трудно.

Вниманието на дамата внезапно беше привлечено от леглото.

— О, господи — каза тя, закривайки уста с ръката си.

— Какво има? — запита Роуз, проследявайки погледа ѝ.

— Кръв. Било е първият път за тебе. Всички мислехме... тоест... изглеждаше невероятно лорд Дракон да се въздържи толкова дълго време.

Червенина пролази по врата на Роуз.

— Късметът ме напусна — измърмори тя.

— Боли ли те? Да не те е наранил?

Ярък цвят се разля по бузите на Роуз. Дракона не я беше наранил, беше ѝ дал удоволствие. Тя стисна уста. Тази подробност от техните първи прегръдки беше нещо, което тя нямаше да признае на никого. Реакцията ѝ спрямо Дракона я беше засрамила, беше я зашеметила и объркала. Всички жени ли изпитваха такова удоволствие като нея?

— Малко боли, но иначе съм добре.

Емили се разведри.

— Една гореща вана ще направи чудеса. Веднага ще се погрижа за това.

Роуз се оживи.

— Умирам за едно къпане.

Емили се обърна, за да излезе.

— Емили, почакай — каза Роуз. Дамата спря и ѝ хвърли кос поглед. — Ще ми отговориш ли на един личен въпрос, ако те попитам? Няма към кого друго да се обърна.

Емили се върна веднага при Роуз и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще се опитам.

Роуз си пое дълбоко дъх и полека го изпусна.

— Знам, че нещата за леглото рядко са предмет на разговори, затова, моля те, не ми отговаряй, ако въпросът ми те обижда, но това е важно за мене.

— Какво те безпокои? — запита Емили.

Роуз погледна надолу към плътно стиснатите си ръце и запита:

— Намираш ли удоволствие в брачното легло?

Ахването на Емили ѝ показа, че приятелката ѝ е по-шокирана, отколкото бе очаквала.

— Прости ми, Емили.

— Не съм се обидила — каза Емили. — Въпросът ти просто ме стресна. Аз съм по-възрастна и знам повече от тебе за тези неща, затова ще ти отговоря честно. Да, намирам голямо удоволствие в

брачното легло, но не е така с всички жени. Много зависи от опита на мъжа, от желанието му да възбуди партньорката си. Някои мъже са твърде егоистични, за да дадат удоволствие, и мислят само за собствените си потребности. Ерик не е такъв.

Роуз осмисли това, после запита:

— Значи не е нередно или грешно жената да се наслаждава на брачния акт?

— Наистина не е — каза убедено Емили. — О, знам, че свещениците твърдят, че удоволствието на жената в леглото е греховно, но аз мисля, че като обичаш мъжа си, какво лошо има да му се радваш и там? Защо цялото удоволствие да е за мъжете? — Погледна открито към Роуз. — Ти намери ли удоволствие в прегръдките на лорд Дракон? Затова ли си разстроена?

Роуз кимна, после отвърна поглед, засрамена да признае подобно нещо.

— Смятай се за щастливка, че твоят мъж се е погрижил за удоволствието ти още първия път, когато те е распечатал — посъветва я Емили. — Много жени никога не изпитват удовлетворение от брачния акт. Подозирам, че затова мъжете си вземат любовници, макар че нерядко съпругът е виновен за студенината на жена си. Сега готова ли си за ваната?

Роуз кимна и Емили излезе. Макар че приятелката ѝ беше отговорила на въпроса ѝ, тя не се чувстваше по-добре. Защо не можеше да бъде една от онези студени жени, незасегнати от докосването на мъжа? Защо Дракона не беше мъж, лишен от търпение или интерес за удоволствието на съпругата си? Пасивността от нейна страна щеше да покаже презрението ѝ към рицаря на краля. Но не, тя се беше разпаднала на парчета в ръцете на Дракона, наслаждавайки се на усещанията, които обливаха невинното ѝ тяло.

Как щеше да понесе това?

6

„Вярваш ли в розите, ги накарваш да цъфнат.“
Френска пословица

Доминик не се върна в леглото на Роуз тази нощ. Седна пред огнището в голямата зала, размишлявайки над неочакваното удоволствие, което му беше дала тя. Преди да легне с нея, се беше страхувал, че може да срещне съпротива от заядливата си съпруга и липса на желание у себе си, но беше намерил точно обратното. Неговата невинна булка го бе вдъхновила за силна страст и беше превърнала мозъка му в каша. Още по-изненадващо бе, че пак я желаше. Докато вдишваше аромата ѝ, който още лепнеше по тялото му, му дойде една по-скоро смущаваща мисъл. Не беше нито здравословно, нито приемливо мъжът да желае собствената си съпруга до такава степен, както той желаше Роуз. Съпругите бяха, за да раждат деца. Заслужаваха уважение, но рядко биваха обект на страстта на съпрузите си. Мъжете държаха любовници за тази цел.

Мислите на Доминик се върнаха към вчерашната първа прегръдка с Роуз. Трепвайки, той осъзна, че се беше раздал докрай. Внимаваше да не я нарани и наистина беше искал да ѝ даде удоволствие. Разбира се, помисли той, не му беше присъщо да оставя жена незадоволена, но поради някаква причина задоволяването на Роуз беше важно.

Доминик се взря в танцуващите пламъци, припомняйки си точния момент, когато Роуз беше оставила тялото си на неговите ласки. Дали беше нарочно или не, но тя го беше приела и си беше позволила да изпита удоволствие, а това му даде огромно удовлетворение. Но той знаеше интуитивно, че връщането в леглото ѝ тази нощ не е добра идея. Отстъпването пред похотта показваше слабост у мъжа и даваше на жените власт. Роуз беше жена, която се стреми към власт, и той не можеше да ѝ позволи надмощие над себе си. Ако тя мислеше да го

контролира чрез леглото, нямаше да се спре. Той възнамеряваше да остане единственият воин в семейството.

Въздъхна тежко. Независимо колко причини си намираше да избягва леглото на Роуз тази нощ, не можеше да отрече възбудата на тялото си. Можеше да намери някоя жена, с която да се облекчи, но странно, другите жени не го привличаха.

— Проклятие!

— Какво ви безпокои, господарю?

Доминик трепна силно.

— Искате ли да не беше го правил, Рахман.

— Кое, господарю?

— Да се промъкваш така. Откога стоиш там?

— Отдавна. Бяхте твърде замислен, за да ме забележите. Да не би съпругата ви пак да ви е отказала?

— Не.

— Да намеря ли друга жена да ви задоволи? Сигурен съм, че ще намеря някоя мома, която да е склонна да обслужи лорд Дракон в това отношение.

— Не си прави труда, Рахман. Донеси някакви кожи, ще си направя легло пред огнището.

Рахман не се подчини веднага.

— Защо се отказвате от леглото на съпругата си?

Доминик го изгледа втренчено.

— Кога съм ти дал разрешение да ми подреждаш живота? Не искам съпругата ми да мисли, че може да ме контролира с тялото си. Вероника никога не се е стремилa към такава власт.

Рахман отвърна на погледа му.

— Може би, господарю, трябва да погледнете нещата от обратната страна. Защо вие не контролирате лейди Роуз с *вашето* тяло. Мъдър е онзи мъж, който знае привлекателността си и я използва в своя изгода. Доколкото ми е известно, никоя от вашите жени не се е оплаквала от любовните ви умения.

Внезапно Доминик се усмихна.

— Рядко някой мъж се е осмелявал да съветва господаря си... което е глупаво. Ще пренебрегна нахалството ти, Рахман, защото си по-мъдър от мене. Остави кожата; топлото легло и горещата жена ми изглеждат далеч по-привлекателни.

Рахман се усмихна.

— Позволих си да ви приготвя баня в приемната. Казах да сложат ваната пред огнището в предната стая, за да не се събуди вашата дама.

— Какво щях да правя без тебе? — изрече Доминик, като се изправяше.

— Ще ви помогна — каза Рахман и тръгна след Доминик, докато той се изкачваше по стълбите.

Когато влезе в приемната, Доминик погледна към затворената врата на спалнята и се застави да отдалечи мислите си от спящата си съпруга. Не беше мъж, управляван от чувства, и със сигурност не беше вманиачен по Роуз Еърдейл. Тормозен, може би, но не вманиачен.

— Нека ви помогна да се съблечете, господарю — каза Рахман, — преди водата да е изстинала.

След броени минути Доминик се потопи във ваната, отпусайки се блажено, докато Рахман мина зад него, за да насапуниса косата му и да я измие.

— Иди да си легнеш, Рахман — каза Доминик, когато оръженосецът взе изтривалката, за да му изтрие гърба. — Мога сам да се оправя.

— Ще намерите кърпата на пейката ето тук — каза Рахман. — Няма да се отдалечавам много, господарю.

Щом остана сам, Доминик се облегна назад и затвори очи. Мислите му започнаха да бродят. Но само до спалнята, където спеше Роуз. Той знаеше, че не бива да се надява тя жадно да го чака в леглото, с меко и покорно тяло, податливо и чакащо. Вероятно вече спеше дълбоко, сънувайки как да му вгорчава живота.

Тялото му реагира спонтанно на еротичните му мисли и той хвърли замислен поглед към затворената врата. По дяволите! Роуз беше негова съпруга и той я искаше.

Стана от ваната, посегна към кърпата и се избърса пред огъня. Членът му пулсираше и вече беше втвърден, когато пусна кърпата долу и се отправи гол към спалнята.

Роуз като че ли спеше дълбоко и не помръдна, когато той вдигна завивките и се пхна в леглото до нея. Тя лежеше настрана, с гръб към

него, дишането ѝ беше дълбоко и равномерно. Доминик обви талията ѝ с ръка, притегли я към себе си и зачака тя да го усети. Но за негово огорчение тя остана в блажено неведение за неговото желание.

Ръката му се плъзна нагоре, за да обгърне гърдата ѝ. С изключение на една дълбока въздишка тя не отговори на ласката му. Той изруга под нос и нерешително се отказа от опитите си да я събуди. Всеки, който спеше толкова дълбоко като Роуз, сигурно беше изтощен и беше по-добре да бъде оставен на спокойствие. Обръщайки се с гръб към нея, той се опита да отклони мислите си другаде, докато сънят не го завладя.

През нощта стана много студено. Тежките завеси не пазеха особено много от ледения вятър, който проникваше в стаята. Роуз се събуди, треперейки, в най-тъмната част от нощта и се премести по-близо до твърдото и топло тяло до себе си. Все още не напълно събудена, тя се сгуши в примамващата топлина и въздъхна доволно.

Събуди се изведнъж, осъзнавайки, че не е сама в леглото, че солидната маса, към която се притиска, е твърда мъжка плът.

Дракона.

Засрамена, че го е потърсила в мрака, тя се опита да дръпне ръката си от кръста му, но я намери уловена в желязна хватка. Той се раздвижи към нея и тя осъзна, че е буден.

— Събудих ли те? — запита тя с потрепващ глас.

— Да. Не е възможно да спя с това твое меко тяло, притиснато така сладко до моето.

— Беше ми студено — обясни тя.

Той се обърна към нея и я притегли към себе си, слабини срещу слабини, бедро до бедро, гърди до гърди.

— Нека те стопля.

Пулсът на Роуз забърза, дишането ѝ стана неравномерно.

— Така съм си много добре.

Ръцете му се задвижиха предизвикателно по тялото ѝ.

— Плътта ти още е студена.

Роуз разпозна опасността, когато тя се взря в лицето ѝ, въпреки че беше много тъмно, за да вижда ясно лицето на Дракона.

— Какво правиш в леглото ми?

— Това е моето легло.

— Тогава ще си намеря друго.

— Не се прави, че не разбираш, скъпа. Женените двойки споделят леглото.

Ръцете му бродеха свободно по тялото ѝ, търсейки места, които наистина я загреваха.

— Моля те, милорд, посред нощ е.

— За желанието няма часовник. Ти спеше, когато дойдох в леглото, и не исках тогава да те смущавам. Но сега и двамата сме будни.

С изненадващо движение той я премести върху себе си. Тя почувства издутината му да се раздвижва под нея и хаплив коментар цъфна неканен на устните ѝ.

— Пак ли мислиш за любовницата си, милорд?

Дракона се стегна под нея и тя разбра, че го е ядосала, но не беше могла да се удържи. Да се омъжи за непознат беше достатъчно зле, но да знае, че съпругът ѝ страда по друга жена, беше удар по гордостта ѝ.

— Нарочно ли се опитваш да ме предизвикаш? — запита Дракона. — Твой дълг е да ми се подчиняваш във всичко. Не е твоя работа да ровиш в мислите ми или в делата ми — каза, след като раздели краката ѝ и ги настани от двете страни на ханша си.

Когато придърпа зърното ѝ в устата си и го засмука, Роуз изстена в отчаяние. Не отново, помисли тя. Колко пъти щеше да трябва да се бори с желанието си, преди да се научи да се съпротивлява на атаките на Дракона срещу сетивата ѝ? Той близна зърното ѝ и тя потръпна. Той намери нежната цепнатина между бедрата ѝ и я подразни с пръсти. Тя извика протестиращо, стресната, обаче вопълът ѝ прозвуча като накъсана молба.

— Не знам защо се съпротивляваш на това — измърмори Дракона, — когато ти е толкова приятно.

— Не е вярно! — отрече Роуз.

Отрицанието ѝ завърши със сепнат звук, когато той я разтвори с пръсти и внимателно проникна в нея. Още я наболяваше и се учуди, че той внимава да не я нарани. Беше чувала, че разгоненият мъж не се интересува от нищо, освен от собственото си удовлетворение.

— Прибери си тръните, Роуз, и ме остави да те любя — прошепна Доминик на ухото ѝ, докато полека я изпълваше, докато тя не се побоя, че ще се пръсне.

Отчаянието я овладя. Тя не искаше това, всъщност беше решила още преди да не реагира на любенето на Дракона, но тялото ѝ я предаде. Усещаше се опиянена, сякаш кръвта ѝ се беше сгъстила, течеше гореща и палеца в слабините ѝ. Той знаеше как и къде да я докосва по начин, който извикваше дивия и необуздан дух.

Роуз сподави един стон, когато Дракона хвана седалището ѝ и я раздвижи нагоре и надолу по дължината на ерекцията си, създавайки великолепно триене, което я пришпори неотвратимо към върховното удовлетворение. Когато той улови една полюшваща се гърда с устата си и близна с език набъбналото зърно, тя се разпадна и изкрещя. Почувства как Дракона се втвърдява още повече, чу го да извиква името ѝ и почувства как горещината му експлодира вътре в нея.

Когато всичко свърши, Роуз беше обзета от скръб, тъжна и обезверена. Още веднъж беше реагирала на Дракона и беше изживяла удоволствие. Нямаше ли справедливост на този свят? Защо не можеше да остане безразлична и безчувствена, докато Дракона се възползва от нея? Той запълваше ума и тялото ѝ с всяка част от себе си въпреки решимостта ѝ да не приема нищо от него. Срамът от това почти я убиваше.

Сълзи прокапаха от ъгълчетата на очите ѝ, докато Доминик я държеше до себе си и заравяше лице в косата ѝ. Тя лежеше тиха и меланхолична в ръцете му, докато нощният въздух охлаждаше разгорещената ѝ плът. Пожела си да беше някъде другаде, само не и в леглото на лорд Дракон.

Доминик задържа Роуз близо до себе си, вслушвайки се в забавящото се биене на сърцето ѝ, докато неговото още препускаше неудържимо. Устата му намери нейната и той я целуна, изненадан, когато усети вкус на сълзи.

— Нараних ли те?

— Не.

— Защо плачеш?

След дълга тишина тя каза:

— Плача, защото съм тъжна.

Доминик се засмя.

— Не звучеше тъжна преди няколко минути. Звучеше щастлива.
— Замълча, но любопитството му беше възбудено. — Дадох ли ти удоволствие, Роуз?

Роуз се освободи от ръцете му и се дръпна от него, преди той да успее да я спре.

— Даде ми удоволствие, което нито съм искала, нито съм молила за него. Реакцията ми беше предателство към паметта на баща ми и това ме натъжава.

— Баща ти е бил изменник; няма защо да се чувстваш виновна. Заспивай, Роуз.

Доминик се обърна с гръб към нея, но остана буден. Имаше нужда от малко мълчание, за да прецени необяснимата магия на Роуз. Какво я правеше различна от Вероника или която и да било друга жена, с която беше спал? Нищо, реши той. Просто стана така, че имаше нужда от жена и Роуз беше под ръка. Да, това е. Това просто обяснение го удовлетвори. Той затвори очи и заспа.

Доминик го нямаше, когато Роуз се събуди. Шумът, който я беше смутил, беше просто Тайра, която палеше огъня. Роуз се прозя и се протегна, но веднага съжали, когато наболяването между бедрата ѝ напомни необичайните неща, които бяха вършили двамата с Дракона снощи.

— Искате ли да дръпна завесите, милейди? — запита Тайра, когато забеляза, че Роуз е будна.

— Не, предпочитам да държа студения въздух навън, където му е мястото — отвърна Роуз.

— Искате ли да ви помогна да се облечете, милейди?

— Не тази сутрин, Тайра, благодаря ти. Пропуснах ли литургията?

— Да, камбаната току-що удари за втора утреня. Лорд Дракон каза да ви оставя да спите колкото искате тази сутрин.

Роуз въздъхна. Не искаше Дракона да бъде любезен към нея. Имаше нужда да го мрази. Остана в леглото, след като Тайра излезе, не ѝ се искаше особено много да се среща с мъжа си след своето повторно отдаване снощи. Ако той мислеше, че може да контролира живота ѝ, сериозно беше сгрешил. Тя не можеше да забрави, че лорд

Дракон е рицар на краля. Нима той не разбираше колко много народът мрази крал Джон? Баща ѝ не биваше да загуби живота си, защото се беше опитал да помогне на потиснатите барони.

Тя отметна завивките и стана, още уморена въпреки късния час. Беше ли спала изобщо тази нощ? Искаше да се изкъпе, но реши да почака. Намери вода в една кана обаче, и я използва, за да измие семето на Дракона от бедрата си. Вече се беше облякла и почистваше зъбите си с парче плат, поръсено със сол, когато чу шум във вътрешния двор. Втурна се към прозореца, дръпна завесите и се наведе навън.

През нощта беше навалял сняг. Един порив на вятъра подхвана снежинките и ги запрати в лицето ѝ. Тя нетърпеливо ги отмахна. Вуйчо ѝ и съплеменниците му бяха пристигнали. Роуз среса косата си в нещо като прилична прическа и побърза надолу към залата, за да ги приветства.

Присъедини се към Дракона на предния вход точно когато шотландците пристигаха.

— Реших да ги пусна да влязат — каза Доминик, когато Роуз стигна до него. — Съмнявам се вуйчо ти да предизвика неприятности, но въпреки това сме подготвени.

— Мислиш ли, че знае за брака ни?

— Не, но ще бъде интересно да се види реакцията му, когато научи.

Доминик проучваше клана Мактавиш през полуспуснатите си клепахи. Изглеждат нецивилизовани, помисли той, изненадан от начина им на обличане. Бяха целите в кожи — от грубите туники чак до ботушите. Бяха едри мъже, вероятно наследници на викингите, най-жестоките от всички бойци.

— Изглеждат като диваци — каза Доминик. — Как е могло това племе да създаде изящната ти майка? Посочи ми вуйчо си.

— Вуйчо Мърдок е онзи, който язди чисто черния кон. Точно сега слиза.

Доминик заразглежда огромния шотландец с любопитство, отбелязвайки колко малко прилика има между лейди Нелда и грубия ѝ брат.

— Вуйчо Мърдок не е чак толкова лош — каза Роуз. — Винаги се е отнасял добре с нас, когато сме му ходили на гости.

Шотландецът погледна към Роуз и протегна ръце.

— Роуз, момиче, ела да посрещнеш вуйчо си.

Доминик остана нащрек, когато жена му тръгна надолу по стълбите и веднага беше обгърната от мускулестите ръце на Мърдок Мактавиш. Но когато друг, по-млад мъж пристъпи напред и също я прегърна, Доминик едва се сдържа да не изтича надолу по стълбите и да не я откъсне от ръцете на младия шотландец. Кой беше той? Макар да забеляза известна неохота от страна на Роуз, тя като че ли го познаваше добре.

Той чу Роуз да казва:

— Тук е студено, вуйчо. Елате с Гън и роднините си вътре да се стоплите на огъня.

Доминик се дръпна настрана, докато Роуз и вуйчо ѝ влизаха в кулата, като мълчаливо броеше мъжете, които ги последваха вътре. Преброи тридесет души, не всички бяха млади и енергични като онзи, който беше прегърнал Роуз, но всички носеха някакво оръжие. Инстинктът го предупреди, че Мърдок е дошъл, за да предяви претенции към крепостта.

Доминик влезе след шотландците, забелязвайки, докато вървеше през залата, че неговите рицари са нащрек. Едно кимване от Ерик Карлайл облекчи ума му относно лоялността на личните стражи на лорд Едуин. Доминик знаеше, че никой свестен англичанин няма да позволи на шотландец да вземе и едно парченце английска земя без бой.

Доминик остана наблизо, когато Роуз седна до огнището. Мърдок не му обръщаше внимание, прие една чаша бира от прислужника и се отпусна на един стол до Роуз. Роднините му се разположиха на пейките около масите, започнаха да пият бира и да си говорят.

— Чух за смъртта на баща ти, момиче — каза Мърдок, след като изпи половината чаша на един дъх. — Дойдох веднага щом можах, за да помогна на скъпата ти майка в бедата. Разбирам, че Джон Безземния е наредил да убият Едуин.

— Да — изрече ядно Роуз. — Нямаше причина да убива татко. Той не беше изменник.

— Не се тревожи, момиче. Вуйчо ти Мърдок е готов да поеме нещата. Като твой единствен жив роднина, мой дълг е да се погрижа за семейството и за земите ти.

Огледа се, забеляза Гън и даде знак на младия шотландец да се приближи.

Юмруците на Доминик се свиха, когато мускулестият млад воин се усмихна свойски на Роуз, което на Доминик му се стори неуместно. Но той още не беше готов да разкрие кой е. Искаше първо да научи какво е намислил Мърдок.

— Къде са майка ти и сестра ти, момиче? — запита Мърдок. — Бих искал да ги утеша.

— Двете отидоха в манастира, след като получихме вестта за смъртта на татко — обясни Роуз.

Мърдок застана нащрек.

— Какво? И са те оставили самичка? Изобщо не е присъщо на сестра ми. Знам, че ти си наследничката и че близначката ти най-много от всичко на света искаше да стане монахиня, но не мога да повярвам, че Нелда ще те остави сама да управляваш такова голямо владение като Еърдейл.

— И все пак е така. Мама и Старла заминаха.

— Е, добре — въздъхна Мърдок. — Късмет е, че дойдох. Можеш да си отдъхнеш, момиче, защото нося спасение в твоята беда.

— Какво спасение, вуйчо?

— Сигурно не мислиш, че си способна да управляваш Еърдейл сама, нали? Като твой настойник мое право е да те омъжа подобаващо. Доведеният ми син е мъжът, когото избрах за твой съпруг. Гън ще пази тебе и Еърдейл от английския крал.

Гън застана пред Роуз, хвана я за раменете с големите си ръце и я накара да се изправи.

— Винаги съм те искал в леглото си, Роуз — каза той с глас, който накара зъбите на Доминик да изскърцат. — Сега ще имам тебе и земите ти. Ще създадем хубави наследници за Еърдейл.

Доминик чу Роуз да ахва и реши, че е време да излезе напред и да прекрати този фарс.

— Пусни я!

В гласа му отекна явна заплаха.

Гън така се стресна, че веднага пусна Роуз. Мърдок, от друга страна, скочи от стола си, за да застане срещу рицаря, който се осмеляваше да се намесва в такива лични неща.

— Кой е този мъж, Роуз? Не ми изглежда да е от рицарите на баща ти. Очевидно не си знае мястото.

— Може би сте чували името ми — каза Доминик, заставайки съвсем близо до шотландците. — Наричат ме лорд Дракон.

— Дракона от Пендрагон — измърмори Гън под носа си.

— Кралската подлога — изсъска презрително Мърдок. — Какво ви води в Еърдейл?

— Владението, което наричате Еърдейл, сега се нарича Драгоник, а аз съм новият му господар.

— Джон Безземния ви е дал Еърдейл? — изграчи Мърдок.

— Да. И Еърдейл, и Роуз сега са мои, благодарение на свещен брак.

Мърдок се обърна към Роуз.

— Истина ли е, момиче? Омъжила ли си се за Дракона?

— Нямах избор, вуйчо. Обвинявай краля. Той нареди да се омъжа за лорд Дракон.

Гън се обърна към пастрока си.

— Ти ми обеща Еърдейл! Каза, че Роуз ще бъде моя!

— Тишина! — изрева Мърдок, после отново се обърна към Роуз.

— Откога си омъжена, момиче?

— От няколко дни. Какво значение има? Бракът беше благословен от отец Нийл и е напълно законен; няма нищо, което да може да се направи.

— Може би има — каза проницателно Мърдок. — Бракът консумиран ли е, момиче? Дракона взе ли девствеността ти?

Роуз осъзнаваше, че вуйчо ѝ е ядосан, но се беше надявала, че той ще приеме брака ѝ без скандали. Тръпка мина през тялото ѝ, когато помисли какво би било да се омъжи за Гън. Познаваше го от дете. Беше достатъчно красив, но необуздан побойник, склонен към насилие, което тя не понасяше.

Връщайки мислите си към въпроса на вуйчо си, тя каза:

— Да, вуйчо, бракът ми с лорд Дракон е консумиран.

— Копеле! — изфуча гневно Гън. — Девствеността на Роуз ми принадлежеше! Мърдок е говорил с баща ѝ преди години за този годеж. Едуин сигурно не е казал на Роуз.

— Не! Не е вярно — отрече Роуз. — Татко не е давал съгласието си, сигурна съм. Той знаеше, че няма да се съглася да се омъжа за тебе.

— Гън, успокой се, момче — посъветва го Мърдок.

— Вие и роднините ви сте добре дошли в дома ми, стига да не причинявате неприятности — предупреди ги Доминик. — Драгоник и Роуз са мои; няма какво друго да направите, освен да приемете факта.

Роуз наблюдаваше внимателно Мърдок. Знаеше, че има свиреп темперамент и не обича да му се пречи. Трябваше веднага да предупреди Дракона да внимава много с Мактавиш.

— Колко ще останете, вуйчо? — запита Роуз.

— Не съм решил — отвърна Мърдок, хвърляйки кос поглед към Гън, който още гледаше злобно Доминик. — Много зависи от времето.

— Ще кажа да приготвят стаи за тебе и Гън — каза Роуз. — Другите могат да се настанят в залата или в казармите. Ако ме извините, трябва да проверя запасите и да поговоря с готвачката.

— И аз трябва да оставя вас и роднините ви сами, освен ако не искате да наблюдавате как рицарите ми се упражняват в бойни умения — каза Доминик. — Упражнявам се с тях всеки ден независимо какво е времето.

— Ние с роднините ми с удоволствие ще погледаме как великият лорд Дракон тренира рицарите си — отвърна Мърдок с подигравателен тон.

Мъжете излязоха и Роуз побърза също да излезе, молейки се да няма повече неприятности и посещението на вуйчо ѝ да бъде кратко. Знаеше обаче, че Мактавиш е дошъл с намерението да завладее Еърдейл и да я омъжи за доведения си син. Стъпил веднъж в Англия, Мърдок щеше да придобие положение, рядко предоставяно на шотландец.

Роуз се разтрепери, когато помисли колко близко е била до възможността да се омъжи за Гън. След като баща ѝ вече не беше сред живите, нямаше начин тя да докаже или да опровергае твърдението на Мърдок, че Едуин е дал дума тя и Гън да се оженят. И тъй като Мърдок беше най-близкият ѝ мъжки роднина, щеше да завладее земите ѝ и да поеме контрол над живота ѝ, за да гони собствените си цели.

Тя намери иконома и двамата провериха запасите, които се оказаха достатъчни, стига ловците да продължат да носят пресен дивеч. Емили и Блайт се присъединиха към нея, докато тя говореше с готвачката и обсъждаше ястията за вечеря. След цял ден учения в студа мъжете щяха да се върнат гладни.

Доволна, че запасите са достатъчни, Роуз остави двете дами да наглеждат приготвянето на яденето, а тя самата отиде в пивоварната, за да види дали има достатъчно бира, като се има предвид колко жадни шотландски гърла се бяха прибавили. Взе наметалото си от една кука до вратата на кухнята и излезе. Посрещна я приятен мирис на бирена мая, когато отвори вратата на пивоварната.

Пивоварката я нямаше, но Роуз не се нуждаеше от нея. Тя преброи бъчвите с бира и реши, че са достатъчно. Когато се обърна, за да излезе, намери вуйчо си застанал пред затворената врата, препречвайки пътя ѝ.

— Вуйчо, изплаши ме — каза тя. — Мислех, че си на тренировъчното поле с другите.

— Бях, но се измъкнах, за да поговорим насаме с тебе, момиче. Видях те да влизаш в пивоварната и те последвах.

— Тук е студено — каза Роуз. — Да се върнем ли в кулата?

— Не, тук е най-добре да поговорим насаме. — Кръстосал ръце върху масивните си гърди, разтворил широко крака, той излая: — Не приемам брака ти с онзи английски дявол.

— Не можеш да промениш стореното.

— Винаги има какво да се направи, момиче.

Роуз поклати глава.

— Бракът ми е консумиран.

Мърдок махна пренебрежително с ръка.

— Няма значение. Шотландските закони не са толкова строги като вашите. Ти си била омъжена против волята си и баща ти те е обещал на друг. Ела с мене в Шотландия. Само трябва да пусна нещичко в някоя и друга ръка и бракът ти с Дракона ще бъде обявен за невалиден. Така свободно ще се омъжиш за Гън.

— Не мога да оставя дома и хората си — възрази тя.

— Няма нужда да оставаш дълго в Шотландия — обеща Мърдок. — Хората от равнините ще застанат зад мене, когато научат, че имам законна причина да претендирам за парче английска погранична земя. Щом изгоним Дракона, вие двамата с Гън може да се върнете в кулата като съпруг и съпруга. Вярвам на Гън. Той ще защити Еърдейл от английската атака. Отдавна искам Еърдейл, знаеш го.

— Мислиш ли, че ще бъде лесно да изгониш Дракона? — предизвика го Роуз.

Макар да не желаете да се омъжва за съпруга си, тя беше англичанка и предпочиташе да си остане такава, както и земите ѝ.

— Няма англичанин, жив или мъртъв, който да се сравнява с шотландците по мозък и мускули — похвали се Мърдок.

— Не мога да избягам — повтори Роуз. — Помисли за кръвопролитие и ненужната смърт. — Рицарите на Драгоник до един са лоялни англичани и няма да се предадат лесно. Откажи се, вуйчо. Ще се опитам да направя най-доброто от брака си с Дракона.

С лице, набраздено от сурови линии, Мърдок скъси разстоянието помежду им и стисна Роуз над лактите със смазваща сила.

— Ще направиш каквото ти казвам, момиче. Ще се правим, че всичко е наред, когато обявя намерението си да се върна у дома. Докато Дракона е зает другаде, ще се преоблечеш като момче и ще заминеш с нас.

— Не! Няма!

Мърдок я разтърси така, че зъбите ѝ изтракаха.

— Винаги си била упорито хлапе. Баща ти ти е дал прекалено много свобода. Много жалко, че близкчката ти не е първородната. Можех да се разбера с нея. Ще правиш каквото ти казвам, Роуз.

— Пусни ме, вуйчо, боли ме — извика тя, борейки се да се освободи.

— Чухте съпругата ми, пуснете я.

Роуз погледна над рамото на Мърдок и видя Дракона. Нито тя, нито Мърдок го бяха чули да влиза, но той стоеше там, огромен, с лице, потъмняло от ярост.

Мърдок се извърна. Посегна към камата си, но се отказа, когато ръката на Дракона се отпусна на дръжката на меча му.

— Не съм ѝ сторил зло.

Доминик погледна покрай него към Роуз.

— Направи ли ти нещо?

Роуз поклати глава.

— Не. — Отправи многозначителен поглед към Мърдок. — Питаше за майка ми.

Доминик я изгледа скептично.

— Изглеждаше, че се карате. Защо вуйчо ти те търси тук? Странно място да си говорите за семейството.

— Откъде знаеше, че съм в пивоварната? — запита Роуз. — Искаш да говориш за нещо с мене ли?

— Полюбопитствах, когато видях Мактавиш да се измъква тихомълком, и го последвах. Не беше в кулата и когато лейди Емили ми каза, че си отишла в пивоварната, реших да проверя. Виждам, че предчувствията ми са се оказали верни.

— Не можеш да ми попречиш да говоря с племенницата си, Драконе — изръмжа Мърдок.

— Мога да ти попреча да я торМОЗИШ — отвърна Доминик. — Ако имаш нещо да казваш, кажи го на мене, вместо да плашиш съпругата ми.

— Всичко е наред, Доминик, наистина — изрече Роуз, страхувайки се, че враждебността между Доминик и вуйчо ѝ ще доведе до насилие.

— Сега ще те оставя, момиче — каза Мърдок, излизайки от пивоварната, като минаваше покрай Доминик. — Помисли за това, което ти казах — подвикна той през рамо.

— Какво искаше да каже шотландецът? — запита Доминик. — Да не би с вуйчо ти да заговорничите срещу мене?

— Нищо няма — отвърна Роуз, — въобразяваш си. Най-добре да се върна в кулата. Има много работа, за да се нахранят и да се настаняват всички тия мъже.

Доминик сграбчи Роуз през кръста и я дръпна към себе си, когато тя се опита да мине покрай него.

— Не така бързо, скъпа. Трябва ли да ти напомням, че си английска поданичка, освен че си моя съпруга? Трябва да си вярна на мен и на своя крал.

— Не съм глупава, милорд — възрази Роуз. — Истина е, че съм англичанка, но Джон Безземния не е крал, който да заслужава вярност.

Роуз знаеше, че думите ѝ изкушават съдбата и предизвикват гнева на Дракона, но не можеше да се удържи. Не беше единственият английски поданик, който презира краля. Отвори уста, за да го каже на Дракона, но устата му плени нейната. Целувката му не беше нежна. Беше свирепо властна, сурово напомняне за абсолютната му власт над нея. Вбесена от нападението, тя хвана ножчето за хранене, който носеше на кръста си, и опря малкото острие до гърлото му. Той я пусна

веднага и отстъпи, но изражението му изобщо не беше каквото беше очаквала.

Той се усмихваше!

Когато избухна в смях, тя се обърна и избяга.

*„Що струва розата, макар и горделива,
без слънце — блясъка ѝ да разкрива?“*

Томас Мур

Доминик се смя, докато не започна да му се струва, че ще се пръсне. Нима Роуз смяташе, че жалкото ѝ ножче ще го изплаши? Можеше да я обезоръжи само с едно леко перване на китката, ако беше пожелал, но нелепата ѝ демонстрация на сила му беше забавна. Роуз беше свирепа, но грешеше. Той се смяташе за достоен противник за войнствената си съпруга; тя нямаше дори най-малка надежда да вземе каквото и да било от него, още по-малко пък да спечели война на умовете. Доминик се усмихваше по целия път до кулата. Но усмивката му помръкна, когато видя гостите шотландци скупчени около Мърдок в един тъмен ъгъл на залата да си говорят тихо. Предположи, че замислят някаква неприятност, и разбра, че трябва да бъде извънредно бдителен, докато не си тръгнат.

Не можеше да не се запита дали Роуз се е свързала с вуйчо си срещу него. Знаеше, че тя не го иска за съпруг, но докъде би стигнала, за да се отърве от него? Той си беше имал работа с мъже като Мактавиш и беше в състояние да опази владението си. Колкото до брака му, Роуз трябваше да си спомни, че е негова собственост и че ако го предизвика, това няма да ѝ донесе нищо добро.

В залата Ерик Карлайл поздрави Доминик и той се отправи към капитана на стражата.

— Искате да говорите с мене ли, сър Ерик?

— Шотландците — изсъска Ерик. — Погледнете ги. Не им вярвам. Не причиняваха неприятности, докато лорд Едуин беше жив, но сега, когато и него и лейди Нелда ги няма, вече не съществува причина да уважават границите ни. Драгоник сега е лесна плячка.

Мактавиш е готов да убива за парче английска земя. Трябва да ги наблюдаваме, милорд.

— И аз стигнах до същото заключение, Ерик. Искам Мактавиш да бъде под наблюдение всяка минута, непрестанно, докато не напуснат Драгоник.

— Да, милорд — каза Ерик, после се отдалечи.

— Имате ли някакви заповеди за мене, господарю? — запита Рахман, изникнал изневиделица.

Доминик се обърна, без ни най-малко да се изненада да намери Рахман зад себе си.

— Да, Рахман, имам. Искам да наблюдаваш съпругата ми. Ти си единственият, който може да го прави, без да привлича внимание.

Рахман му отправи неразгадаем поглед.

— Трябва да защитавам лейди Роуз ли, милорд? Изглежда много привързана към вуйчо си. Мислите ли, че ще ѝ направи нещо лошо?

— Не съм сигурен. Но тя може да ме предаде.

Рахман явно се изненада.

— Шегувате се, господарю. Вашата дама няма да ви предаде. Тя е истинска англичанка.

— Роуз не ме харесва — измърмори Доминик. — Не може да забрави, че кралят екзекутира баща ѝ и даде на мене нейното владение. Има основание да ни откаже лоялността си. Майка ѝ е шотландка, в края на краищата.

— Както искате, господарю — каза Рахман, — но кой ще ви пази гърба, докато аз наблюдавам лейди Роуз?

— Не се тревожи за мене, мога да се защитавам.

Залата беше пълна до пръсване тази вечер, когато всички се събраха за вечеря. Един бард се беше появил на портата, предлагайки изкуството си в замяна на ядене и подслон за през нощта. Въпреки липсата на място, Доминик веднага му предложи гостоприемството си. Харесваше хубавите разкази точно както всеки друг и нетърпеливо очакваше вечерното забавление.

Забарабани с пръсти по масата, докато чакаше Роуз да се появи и вечерята да започне. Отбеляза с известно удовлетворение, че разговорите вървяха леко, и се надяваше, че подозренията му за

шотландците са неоснователни. Нямахме обаче как да знае със сигурност, докато Мактавиш не обяви намерението си да се върне у дома. Дори тогава щеше да внимава.

Той погледна нетърпеливо към горния етаж и с облекчение видя Роуз да слиза по стълбите. Погледът му се плъзна по стройното ѝ тяло, възхищавайки се на начина, по който поръбената ѝ със злато зелена туника се спускаше над изящния ханш и тънката ѝ талия под украшения със скъпоценни камъни колан. Изглеждаше като кралица с русите си плитки, увити около главата като корона и покрити с прозрачен ленен воал, придържан от златен обръч. Забеляза ножа за рязане на месо, който висеше на кръста ѝ, и неволно се усмихна. Какво дете беше тя, да си мисли, че може да го нарани с такава играчка?

Докато тя пристъпваше царствено към него, той усети, че се втвърдява и се зачуди как, за бога, ще изкара вечерята, без да се изложи.

— Добър вечер, милорд — изрече Роуз с хладно пренебрежение.

Доминик се изправи и я настани на мястото ѝ със забележителен апломб, като се имаше предвид възбуденото му състояние. Слава на Бога за панталоните и туниката.

— В поздрава ти липсва топлота, скъпа — каза Доминик, докато даваше знак на прислужниците да поднасят храната. — Аз съм ти съпруг, не някой непознат.

Роуз го изгледа язвително.

— Топлотата е точно толкова, колкото заслужавате, милорд. Не ми харесва да ми се присмиват. Нито пък да ме заплашват или да ме обвиняват несправедливо.

Доминик си взе печено агнешко, после избра крехко парче за Роуз и го сложи на нейната страна на общия им поднос.

— Обвинил съм те несправедливо, така ли? Отричаш ли да заговорничиш против мене с вуйчо си?

Негодование проблесна в очите на Роуз.

— Няма нужда да се защитавам пред тебе. Мисли каквото искаш. Взех ножа си и внимателно започна да реже месото на малки хапки.

— Роуз — предупреди я Доминик, — защо държиш да ме дразниш? Мислиш ли, че ножът ти за месо ще ме уплаши? Или мечът,

който размахваше в деня, когато ме предизвика при подвижната решетка?

— Очевидно не, но не е и смешно — изсумтя Роуз.

— Аз съм воин. Не мога да не се забавлявам при вида на жени, които се въоръжават като мъже и се правят на свирепи.

Роуз взе малка хапка агнешко, сдъвка я, преглътна и каза:

— Не се преструвах, милорд. — Остави думите ѝ да стигнат до ума му, после весело продължи: — Никой от нас двамата не се ожени по свой избор. Нямаме нищо общо. Кралят, чийто рицар си, е мъж, когото презирам. Но трябва да се опитаме да приемем някак този нещастен брак. Мисля си — осмели се тя, — че бих искала да посетя владението на вуйчо. Едно по-дълго пребиваване в Шотландия може би ще бъде отговорът на нашата дилема.

Изблик на гняв едва не събори Доминик от стола му. Значи не бе сгрешил за Роуз. Какво вероломство замисляше тя с Мактавиш?

— Ако ти се е прищяло да се забавляваш с Гън — изрече той полека, — забрави тая работа. Моята съпруга няма да става ничия курва.

Роуз знаеше, че нарочно дразни Дракона, но това ѝ доставяше удоволствие. Никога нямаше да му прости, че ѝ се беше присмял. Макар да нямаше намерение да напуска Драгоник заедно с вуйчо си, раздраждането на Дракона успокояваше наранената ѝ гордост. Но се изненада, дето мъжът ѝ мисли, че тя желае Гън. Беше още по-стряскащо, че изглежда, ревнуваше от шотландеца.

Тя потисна една усмивка. Дракона не го беше грижа за нея, така че защо ще ревнува? Причината ѝ се изясни в проблясък на прозрение. Той беше властен мъж, който не пуска лесно това, което смята за свое. Тя беше негова собственост, също като Драгоник, и трябваше да бъде задържана на всяка цена. Осъзна незавидната си роля в живота на Дракона и се запита колко ли време ще мине, преди той да прати за любовницата си.

— Роуз, не ме ли чуваш? — изръмжа Доминик. — Няма да напускаш Драгоник без мое разрешение, нито пък да търсиш Гън поради каквато и да било причина.

— Пак ме обвиняваш неоснователно — нападна го Роуз. — Не се интересувам от Гън.

— От какво се интересуваш тогава? — запита Доминик.

— От дома си. От семейството си. От нашите хора.

— Искаш ли деца, Роуз?

— Винаги съм мислила, че децата са благословия и утеха — каза тя замечтано.

Изражението на Дракона не издаваше нищо от мислите му. Дали тъгува за децата, които е можел да има от любовницата си, запита се Роуз. Хрумна ѝ плашеща мисъл. Дали иска друга жена да бъде майката на неговите деца?

Тя изгърси въпроса, преди да се усети. Изражението на Доминик я накара мигом да си прехапе езика.

— Ти си жената, която може да ми даде законни деца, не Вероника.

Вероника. Сега знаеше името на жената, която той обича. Но когато помисли върху отговора му, тя реши, че ловко е избягнал въпроса ѝ.

— Знам, че не си ме питала — продължи Доминик, — но все пак ще ти кажа, че искам деца, Роуз. Няма жив мъж, който да не иска наследници. Един ден нашия син ще бъде лордът на Драгоник.

Роуз преглътна конвулсивно. Мисълта да роди децата на Дракона не ѝ носеше удоволствие, когато знаеше, че бащата на бъдещите ѝ деца обича друга жена.

— Може да съм неплодна — отрони тя, като не намери по-добър отговор.

— Времето ще покаже — каза Доминик и внезапно смени темата. — Вуйчо ти каза ли кога ще си тръгне?

Роуз не съжали за смяната на темата и отговори с готовност:

— Не, но се съмнявам, че визитата ще бъде продължителна. Той трябва да се върне скоро, за да пази владението си от конкурентни кланове.

— Хубаво — каза Доминик, като сложи порция задушени зеленчуци на подноса пред себе си. — Няма да съжалявам, ако повече не го видя. Мисля си — продължи той, — че коледните празници са прекрасно време за забавления. Бихме могли да поканим пограничните барони и семействата им и в същото време да обявим брака си пред тях. Време е да се запозная с онези от васалите на крал Джон, които още не познавам.

— Искаш да направим празненство? — повтори Роуз. — Това е сериозно начинание, милорд. Стаите трябва да се подготвят, залата да се почисти от горе до долу. Трябва да разпратим ловци и рибари още сега, да осигурим достатъчно помощници на готвачката и да приготвим храна за банкетите.

— Може ли да стане? — запита Доминик.

В действителност, идеята да отпразнуват Коледа възбуди Роуз. Гостуването на приятели от другите баронства винаги беше удоволствие. Организирането на голям празник щеше да бъде трудно за толкова кратко време, но не и невъзможно.

— Да, може да се направи, с достатъчно помощ.

— Може да насрочим празника между Коледа и Богоявление, да устройваме лов с кучета и със соколи през всеки от дванадесетте дни — реши Доминик. — Моите рицари ще осигурят пресен дивеч и риба, а аз ще разпратя ездачи с покани до пограничните барони. Одобряваш ли?

— Да. Мама и татко винаги даваха подаръци в първия ден от януари — изрече замислено Роуз. — Всеки крепостен получаваше парче плат и храна. Надявам се да има достатъчно плат в складовете ни, за да зарадваме хората.

— Трябва да провериш запасите — каза Доминик. — И ние ще направим подаръци на нашите хора.

Роуз кимна безмълвно в знак на съгласие, запазвайки най-горещото си желание за себе си. Искаше майка ѝ и Старла да дойдат на гости в Драгоник по време на празниците, но не знаеше как ще реагира Дракона на нейната молба.

Вечерята свърши и разчистиха място за барда в средата на залата. Роуз не бе го видяла досега и беше изненадана от напредналата му възраст. Макар да имаше силно тяло и крайници, косата му беше бяла и дълга, както и брадата му. Но блещукащите му сини очи не издаваха старост; бяха ярки и проницателни като на младеж.

— Казва се Синрик — осведоми я Доминик, когато бардът седна с кръстосани крака на една пейка и даде знак за тишина.

Синрик започна разказа си. Беше вълнуваща история за смел рицар и неговите подвизи и Роуз седеше на ръба на стола си, цялата в слух. Синрик описваше рицар с изключителна смелост, истински дракон, разказваше за битките му срещу неверниците, за ужасната

рана, която получил, и за освобождения роб, който станал негова сянка и верен помощник.

Не след дълго Роуз осъзна, че разказът е за Дракона. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха, когато бардът спомена за уменията на Дракона с жените и как най-накрая се влюбил в извънредно красива жена-воин, изключително смела. Роуз почти се засмя на глас, защото нищо не можеше да бъде по-далече от истината.

Тя погледна към Дракона, изненадана да го види как я наблюдава. Срећна погледа му, без да трепне, но бузите ѝ пламнаха.

— Говори за тебе, Роуз — каза Доминик. — Ти си жената воин в разказа на Синрик.

— Изглежда ми доста невероятно — каза тя, връщайки вниманието си към барда, който приближаваше края на разказа си.

Тя не беше глупавичка и знаеше много добре, че Дракона не я обича. Сръчният бард просто правеше разказа си по-интересен, като го украсяваше с неистини.

— Синрик ни разказа хубава история — изрече Роуз. — Трябва да го поканиш да дойде пак за коледните празници, а може да остане тук през зимата и да ни развлича с истории всяка вечер.

— Това е добра идея — каза Доминик.

Бардът завърши разказа си и започна друг, за една дама, затворена в кула, и за смелия ѝ спасител. Роуз слушаше в захлас историята, когато Доминик се наведе и прошепна на ухото ѝ:

— Хайде да си лягаме вече, милейди?

— Не. Искам да чуя края на разказа.

Очите му светеха от желание.

— Ще ти разкажа края в спалнята.

Роуз се поколеба, опита се да измисли начин да избегне вниманието на Дракона. Всеки път, когато се любеше с него, тя загубваше част от себе си и това я плашеше.

— Още е рано и мисля да поканя лейди Емили и лейди Блайт горе, за да обмислим всичко около празниците. Времето е малко, а работата е страшно много. Не възразяваш, нали?

— Разбира се, че възразявам, но няма да преча на плановете ти. Аз пък ще поговоря с Ерик и моите рицари за утрешния лов и ще инструктирам писаря да приготви покани за гостите. Много добре, Роуз. Имате време с твоите дами до нощната литургия, после си моя.

Роуз изпусна въздишка на облекчение, когато Дракона стана и отиде при група рицари на една от масите. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да намери Емили и Блайт, да им разкаже за празненствата и да ги покани в приемната.

— Мислех, че Дракона никога няма да те остави самичка, момиче.

Роуз не беше видяла вуйчо си да се приближава и се стресна, като го видя.

— Какво има, вуйчо?

— Ето какво, малката. Ела в стаята ми. Искам да поговорим насаме.

— Не. Не съм забравила какво стана последния път, когато говорихме насаме.

— Е, съжалявам за това, момиче. Не исках да те наранявам. Винаги съм бил добър към тебе и семейството ти, знаеш. Майка ти би искала да чуеш какво имам да ти кажа.

Роуз помисли да откаже, но не й даде сърце да не отдели няколко минути за вуйчо си. Заради майка си тя реши да го изслуша.

— Много добре. Ще дойда в стаята ти веднага щом се освободя, но не мога да остана дълго.

— Ще те чакам, момиче. Не се бави.

След като Мърдок се оттегли, Роуз издири Емили и Блайт и ги помоли да я чакат в приемната, докато поговори насаме с вуйчо си в неговата стая. Когато им каза за празненствата, които Доминик искаше да устрои за Коледа, те възбудено запляскаха с ръце и веднага се съгласиха да помогнат.

Разделиха се и Роуз излезе от залата, без да подозира, че Рахман тръгва след нея.

Тя стигна до стаята на вуйчо си и почука на вратата. Приглушен глас я покани да влезе. Тя отвори вратата и влезе в стаята. Вътре беше тъмно, светеше само една свещ, сложена на масичката до леглото.

— Вуйчо? Къде си?

Внезапно вратата зад нея се затръшна и тя чу ясният метален звук на ключ, превъртан в ключалката. Извърна се и с изненада видя Гън да ѝ се усмихва, докато пуска ключа от вратата в кожената кесия, която висеше отпред на колана му.

— Гън! Какво правиш тук? Къде е вуйчо Мърдок?

— Вуйчо ти го няма тук.

— Искам да си вървя. Отключи вратата.

— Още не, момиче. Искам да си поговорим с тебе. Вуйчо ти устрои тази среща. Тук няма да ни безпокоят.

— Няма за какво да говорим, Гън. — Тя протегна ръка. — Дай ми ключа.

Гън реагира така бързо, че тя не можа да му избяга. Хващайки ръцете ѝ, той я избута към леглото и я накара да седне на ръба.

— Не ти ли казах, че трябва да поговорим? Вуйчо ти има план да те отърве от брака ти.

Роуз потрепери, по гръбнака ѝ плъзна хлад.

— Вече обясних на вуйчо Мърдок, че никой не може да направи нищо, за да анулира брака ми с Дракона. Той е законен във всяко отношение.

Гън ѝ отправи хитра усмивка.

— Вярвай на вуйчо си, Роуз. Няма голяма вероятност съпругът ти да те иска, ако се отдадеш на друг мъж. Той дори с облекчение ще ти позволи да тръгнеш с нас за Шотландия. Мърдок има приятели на високи места. Щом се закълнеш, че си ми била обещана, бракът с Дракона ще бъде обявен за невалиден и никой няма да може да оспори претенциите ми върху Еърдейл. — Гън я бутна и тя падна назад на леглото. — Свърши своята част от работата и всичко ще бъде наред.

— Ти наистина ли очакваш да ти се отдам? — ахна Роуз, дърпайки се от него.

— Да, точно това очаквам.

— Полудял си, вуйчо ми също.

— Мърдок е хитър като лисица. Надигни се, да сваля туниката ти.

— Върви по дяволите! Само да ме пипнеш, ще викам.

Гън веднага затисна с месеста лапа устата на Роуз.

— Много рано е да ни откриват заедно.

Тя подивя от страх, борейки се да се изплъзне изпод едрото тяло на Гън. Какво искаше да каже той? Кой трябва да ги открие заедно? Не можеше това да се случва с нея. Как можа да се хване на въдицата на Мърдок.

— Стой мирно, Роуз. Не е като да си девица, а аз не искам да свърши скоро.

Тя престана да се дърпа, когато разбра, че съпротивата ѝ го възбужда. Почувства мъжествеността му да се опира в корема ѝ и омекна.

— Добро момиче — каза Гън. — Знаех си, че ще почнем да се разбираме добре с тебе.

Той свали ръка от устата ѝ и започна да вдига нагоре туниката ѝ. Като усети, че устата ѝ е свободна, Роуз нададе пронизителен вик. Гън пак затисна устата ѝ, спирайки рязко звука.

— Не беше умно от твоя страна, момиче.

Все още затиснал устата ѝ, той дръпна туниката ѝ нагоре с другата си ръка. Разтвори краката ѝ с колене и започна да се намества между тях, когато вратата се разцепи и падна с трясък.

Гън се отдалечи със скок от нея и посегна към двуострия си меч. Но беше твърде късно. Рахман, нападайки като разярен бик, връхлетя върху шотландеца. Двамата паднаха на пода в кълбо от ръце и крака, но Гън нямаше шанс. Беше едър, но Рахман беше направо великан. Роуз побърза да оправи туниката си и стана трепереща от леглото. Мина внимателно покрай борещите се тела и се насочи към вратата, за да повика за помощ. Преди да беше стигнала разбитата врата, Дракона и Мърдок се появиха на прага.

— За бога, какво става тук? — изрева Доминик.

Тогава видя Роуз и се намръщи, явно не можейки да разбере какво означава присъствието ѝ в стаята на Мърдок.

Погледът на Роуз отлетя към вуйчо ѝ и тя разбра, че и той изглежда толкова смаян, колкото Дракона, макар и вероятно поради различна причина.

— Когато каза, че има нещо, което трябва да видя в стаята ти, Мактавиш, няхах представа, че говориш за сбиване между моя телохранител и доведения ти син.

— О, и аз — изфуча Мърдок.

— Спрете! — заповяда Доминик, посягайки, за да вдигне Рахман от неподвижния Гън. — Какво стана, Рахман?

Рахман се изправи, хвърляйки презрителен поглед към Гън, който се размърда и се хвана за главата.

— Направих каквото ми наредихте, господарю — обясни Рахман. — Последвах лейди Роуз до стаята на вуйчо ѝ и чаках пред вратата да излезе. Когато я чух да вика, влязох и намерих...

— Намерил е Гън да се забавлява със съпругата ти — довърши рязко Мърдок. — Стаята му не е толкова хубава като моята, затова запита дали не може да си поиграе тук с Роуз. Не искам да разделям любовниците, затова се съгласих. После реших друго и дойдох да ти кажа за изневярата на съпругата ти.

Роуз усети стените да се приближават към нея. Как можеше вуйчо ѝ да лъже толкова спокойно? Дракона обаче не му е повярвал, нали? Тя срещна погледа на мъжа си и усети тежестта на подозренията му да я притиска към пода.

— Не, той лъже! Вуйчо Мърдок каза, че иска да поговорим насаме и ме помоли да дойда в стаята му. Нямах представа, че Гън ще бъде тук или че ще... ще...

Тя извърна лице. Не можеше да погледне Дракона в очите.

— Изнасили ли те? — запита сурово Доминик.

— Да я е изнасилил ли? — повтори Мърдок. — Обиждаш доведения ми син, лорд Дракон. Гън никога няма да изнасили жена, която не го иска. Повярвай ми, племенницата ми го е искала, иначе нямаше да се съгласи да се срещне насаме с него.

— Простете, господарю — намеси се Рахман, — не ми се стори вашата дама да го е искала.

— Какво ще кажеш, Гън? Искаше ли те съпругата ми?

— Искаше ме — излъга Гън, изплювайки един счупен зъб. — Твоят телохранител вижда каквото му изнася. Сигурно не задоволяваш Роуз, защото тя беше дива под мене.

— Вън! — изгърмя Доминик. — И двамата. Вземайте хората си и си тръгвайте веднага. Изчерпахте търпението ми до край. Вие и племенниците ви вече не сте добри дошли в дома ми.

— Ще вземем Роуз с нас — каза Мърдок, посягайки към нея.

Тя бързо се дръпна.

— Никъде не отивам с вас, вуйчо.

— Съпругът ти да каже — отвърна Мърдок. — Дали ще те иска, след като те е имал друг мъж? Няма къде другаде да отидеш, освен при мене. Роднини сме, няма да те изгоня.

Роуз отвори уста да каже нещо, но не излезе нито звук. Беше прекалено зашеметена от обратата на събитията, за да изрече дори две свързани думи.

Доминик се обърна към Мърдок с лице, освирепяло от ярост.

— Вън! И двамата!

— Много добре — каза Мърдок. — Ставай, Гън, вече нямаме място тук. — Махна на Роуз. — Ела, племеннице. Може би Дракона ще ти даде време да си вземеш малко дрехи в една торба.

Доминик протегна ръка пред Роуз, за да ѝ попречи да помръдне.

— Тя няма да ходи никъде.

Мърдок беше видимо разтърсен.

— Още ли я искаш? Въпреки че Гън може да е посял дете в корема ѝ? Какъв мъж си ти?

Доминик усети самообладанието си да се разклаща и започна да се бори да възпре избухването. Не можеше да погледне към Роуз. Щеше да се занимае с нея по-късно, след като роднините ѝ си отидат и гневът му се уталожил. Доминик знаеше, че не бива да вярва на Мърдок и Гън, но не можеше да не се почувства предаден. Роуз беше сама в спалнята с Гън, в края на краищата, и той искаше да узнае подробностите.

— Мислиш ли, че ще ти повярвам за Роуз? — изфуча той. — Не, Мактавиш. Тя е моя съпруга. Всичките ти думи не могат да променят това. Изнеси си нещата от стаята и си заминавай. Рахман, събери мъже и изпатете клана Мактавиш от крепостта.

— Правиш огромна грешка, Драконе — извика Мърдок, докато събираше оскъдните си принадлежности. След като събра всичко, Рахман го избута грубо от стаята заедно с Гън. — Не е редно да гониш човек в студена нощ — оплака се Мърдок, минавайки покрай Доминик.

Роуз тръгва да излиза, но Доминик я спря с поклащане на глава.

— Не, жено, имаш да даваш обяснения. Какво правеше с Гън в стаята на Мърдок?

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа?

Доминик се взря в нея.

— Може би.

Роуз погледна в очите на Дракона и се отказа да се свие от страх пред суровото му осъждане.

— „Може би“ не е достатъчно, милорд. Вече ти обясних, че вуйчо Мърдок ме помоли да се срещнем тук, за да поговорим насаме.

— Гън взе ли те, Роуз?

— Той е силен, Доминик, и аз нямах оръжие, но се борих, докато не осъзнах, че само го възбуждам. За щастие, Рахман пристигна, преди Гън да ми беше направил нещо.

— Сигурна ли си, че Рахман е дошъл навреме? — Той се намръщи. — Гън нападна ли те? Каж ми, че не си го поискала.

— Не съм го искала — повтори унило Роуз.

Той хвана ръцете ѝ, дръпвайки я към себе си.

— По дяволите, Роуз! Поне го произнеси по-уверено.

Тя се изтръгна.

— Какво искаш от мене, Доминик? Първо вуйчо ми ме измами, после бях нападната, а сега ме обвиняваш несправедливо, че съм те предала. Каж ми дали си наредил на Рахман да ме следи, защото не ми вярваш. Какво съм направила, за да заслужи подозрението ти?

И тя се обърна, за да излезе.

— Къде отиваш?

— Емили и Блайт ме чакат в приемната.

— Отпратих ги.

Роуз го изгледа свирепо.

— Кога го направи?

— След като Мърдок ми каза, че се забавляваш с Гън в неговата спалня. Не исках да повярвам, затова те потърсих в приемната. Твоите дами бяха там и те чакаха. Казах им, че ще се забавиш, и ги отпратих.

— Тогава ще си легна. Тази нощ беше изтощителна.

Доминик я пусна да излезе. Ако Роуз казваше истината, значи е била използвана. Но той не я беше обвинил наистина в изневяра. Беше почтен мъж, но Роуз му беше съпруга, а да го унизи жена, това беше удар по гордостта му. Но щеше да научи истината. Мърдок и Гън имаха интерес да лъжат с всички сили. Вече беше чул Роуз, сега трябваше да чуе какво има да му каже Рахман. Излезе от спалнята няколко минути след Роуз и тръгна да търси слугата си.

Нямаше нужда да го търси далече. Рахман го чакаше точно пред вратата.

— Какво се случи? — запита Доминик без никакви предисловия.

— Разкажи ми точно какво видя и чу.

— Видях вашата дама да излиза от залата, господарю, и я последвах, както ми наредихте. Тъй като отиваше в стаята на вуйчо си,

не бях силно обезпокоен за нейната безопасност, но останах все пак пред вратата.

— Какво те накара да нахлуеш вътре? Чу ли нещо необичайно?

— Чух лейди Роуз да вика и не чаках покана. Опитах вратата, но видях, че е заключена.

Дъхът на Доминик заседна на гърлото му, но той трябваше да чуе останалото, независимо колко болезнено ще бъде.

— Какво видя, Рахман?

— Вашата дама затисната под Гън на леглото. Видя ми се, че се бори да се освободи, и това не ми хареса. Той беше затиснал устата ѝ с ръка и се готвеше да... трябва ли да казвам още, господарю? Влязох, преди да беше станала беля. Щях да убия това куче, ако ме бяхте оставили.

Доминик усети, че вече може да си отдъхне.

— Ако беше убил Гън, нямаше да стане нищо друго, освен да се започне война. Шотландците си отидоха, само това има значение. Не са добре дошли вече в Драгоник. Не ги искам близо до Роуз.

— Това е мъдро решение — съгласи се тържествено Рахман.

— Сега най-добре да намеря жена си и да видя каква вреда е нанесена. Тя не е лесна за успокояване и се страхувам, че я обидих.

Доминик се отправи към приемната и не чу как Рахман се засмива, не видя и веселите пламъчета в тъмните му очи.

8

„Ароматът винаги остава в ръката, която дава розата.“

Хада Бежар

Доминик намери Роуз в приемната. Тя стоеше пред огнището, взирайки се разсеяно в танцуващите пламъци. Изглеждаше разстроена и той не можеше да я обвинява. Вуйчо ѝ се беше показал недостоеен за обичта и уважението ѝ, а съпругът ѝ я беше разочаровал. Тя се обърна, за да го погледне, когато той влезе в стаята, и покрусеното ѝ лице едва не го накара да падне на колене. Предпочиташе свирепата си жена-воин пред смачканата роза, стояща пред него.

— Не повярвах на вуйчо ти — изрече Доминик. Това беше почти извинение, но не съвсем. — Нито пък мисля, че си искала Гън.

Смачканата роза внезапно разцъфна в гняв.

— Разбира се, че не съм го искала. Не видя ли как изглеждаше вуйчо ми, когато планът му да ме опозори рухна? Беше решен на всяка цена да ме вземе със себе си отгатък границата, в Шотландия, без да подбира средствата. Щеше да остави Гън да ме изнасили и нямаше да почувства никаква вина, стига това да послужи на целите му.

— Слава богу, че Рахман беше там, за да те защити — въздъхна Доминик. Посегна към ръката ѝ и я привлече в обятията си. — Гън нарани ли те?

Очевидно Роуз не беше в настроение да бъде успокоявана.

— Не ме е наранил — изрече тя троснато. — Бъди така добър, моля те, да ми обясниш защо Рахман ме шпионираше. Наистина ли си мислил, че ще избягам или ще те предам?

— Рахман беше там, за да те защитава. Не вярвах нито на вуйчо ти, нито на Гън и имах право.

Роуз се опита да се измъкне от ръцете на Доминик, но той просто я стисна по-здраво. Не можеше да я пусне; прекалено хубаво му беше

да я държи в ръцете си.

— Призна си, на мене не си вярвал — упорстваше Роуз. — Радвам се, че Рахман се намеси, но не мога да ти простя, че ми нямаш капка доверие, та се налага да ме шпионираш.

— Безпокоях се за безопасността ти — отговори Доминик, изненадвайки самия себе си с това признание. Взря се в изразителните ѝ очи и не можа да отмести поглед. — Ти си красива жена, Роуз. Гневът ти отива. Не мога да повярвам, че бях те сбъркал със Старла. Човек само трябва да погледне в очите ти, за да види разликата помежду ви.

— Не се опитвай да ме залъгваш, Доминик, защото ласкателствата ти не ми действат.

— Да видим ли дали си възприемчива към целувките ми?

Протестиращото мърморене на Роуз завърши със стон, когато Доминик плени устата ѝ. Вкусът ѝ беше на гняв и амброзия, на огнен темперамент и разтапяща горещина. Може никога да не успееше да опитоми своята Роуз, но беше решен да мине покрай бодлите и да вкуси сладостта под трънливата ѝ външност. Вече беше вкусил страстта ѝ и искаше, не, имаше нужда отново да пие дълбоко от нея.

Тъмните му очи блестяха от желание, когато я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята.

Роуз знаеше какво възнамерява да прави Дракона и се опита да се самоубеди, че тя не го иска. Пламъците, горящи в дълбините на очите му, я предупреждаваха, че няма начин да му попречи. Тя можеше да протестира до второ пришествие, но в края на краищата щеше да загуби не само контрол над тялото си, но и част от себе си.

Той започна да я съблича. Тя стоеше неподвижна, нито му помагаше, нито протестираше, неспособна да гледа другаде, освен в очите на Дракона. Те бяха тъмни, властно привличащи. Очи, които я завладяваха, сгриваха кожата ѝ и разпалваха кръвта ѝ.

Хладният въздух погали кожата ѝ и Роуз осъзна, че я е съблякъл, докато е тънела в хипнотичните дълбини на погледа му. Той я притисна към себе си; стресната, Роуз видя, че е свалил и собствените си дрехи. Горещина се събираше между телата им и я изпълваше.

— Добре ни е заедно, Роуз — прошепна пресипнало Доминик. Докосна гърдите ѝ. — Тялото ти вече се изпълва с желание.

Хвана дясната ѝ ръка, постави я на лявата ѝ гърд и я задържа там под собствената си длан.

Очите ѝ се разшириха и тя потръпна, когато той раздвижи пръстите си над нейните, водейки ги към гърдите ѝ. Сподавен вик се надигна в гърлото ѝ. Никога не се беше докосвала по този начин.

— Усещаш ли как зърната набъбват? — запита Дракона.

Пръстите ѝ се плъзнаха по втвърдените връхчета. Бяха издути и чувствителни към докосването ѝ.

Той рязко отмести ръката ѝ и я замени с устата си. Неописуемо усещане я заля цялата, когато той започна да облизва и да засмуква зърната, първо едното, после другото, а зъбите му нежно захапваха набъбналите розови пъпки, докато горещият му, пулсиращ член навлизаше между бедрата ѝ. Един стон се изплъзна от устните ѝ.

— Харесва ти, нали? — запита той, вдигайки глава от разкошното изобилие на гърдите ѝ.

Пак хвана треперещата ѝ ръка и обви пръстите ѝ около пулсиращия си член.

— Докосни ме — изстена той. — Чувстваш ли колко те искам?

Ръката ѝ се стегна около него. Рязкото поемане на дъх ѝ показва колко много му харесва докосването ѝ. Той беше голям и набъбваше още. Ръката ѝ се плъзна по дължината му, опитвайки гранитната му твърдост, после натежалите торбички отдолу. Ако трябваше да бъде честна, би признала, че неговата мъжественост я изкушава. Разликата в телата им я омая и я разтрепери. Роуз не искаше да харесва този мъж, но тялото му ѝ говореше по начини, които разбиваха съпротивата ѝ.

Тя се приближи към него, допирайки гърдите си до неговите, като съжеляваше за палавостта си, но така искаше да вкуси страстта.

Устата ѝ потърси неговата. Удовлетворено мърморене прозвуча дълбоко в гърлото му, когато той отвърна на целувката ѝ, прониквайки с език дълбоко в устата ѝ. Целувката нямаше край, двамата потънаха в свят на чувствена наслада. Тя почти не забеляза кога Дракона я е вдигнал на ръце, отнесъл я е на леглото и е легнал до нея.

Тъмният му, чувствен поглед беше властен, ръцете му я възбуждаха, когато започнаха да галят тръпнешното ѝ, изгарящо от

жажда тяло. Тя се напрегна под него, докато той галеше гърдите ѝ, а пръстите му пръскаха жива наслада във втвърдените ѝ зърна.

Искаше го, осъзна тя. Искаше да го почувства вътре в себе си, да я изпълва, да я изважда от кожата ѝ и да отвежда към един свят, където звездите експлодираха и царуваше насладата.

Мислите ѝ се пръснаха, когато почувства изгарящата горещина на устата и езика му да се движат полека надолу по тялото ѝ, очертавайки огнена пътека между гърдите и корема ѝ. Дъхът ѝ замря, когато устата му навлезе в забранена територия.

— Доминик! Какво правиш?

— Давам ти удоволствие, надявам се — измърмори той в мускусния аромат на възбудата ѝ. — Отпусни се, Роуз. Искам да се наслаждаваш на онова, което правя с тебе.

Той се върна към пицното си пиршество, езикът му се зарови сред къдравите светли косъмчета между бедрата ѝ и раздели влажните листчета на нейния skut, за да открие росната перла на нейната женственост.

Шокирана от дръзките му ласки, Роуз хвана кичур тъмна коса и дръпна.

— Драконе! Недей! Греховно е. Със сигурност ще горим в ада.

Дракона вдигна глава; усмивката му беше така дяволски неотстъпчива, че Роуз се побоя за душата си и за неговата.

— Вече съм в ада, любов моя. Но съм сигурен, че адът никога не е имал такъв разкошен вкус.

Беше я нарекъл своя любов! Знаеше ли какво изрича?

Преди тя да успее да реагира, той зарови глава между краката ѝ и използва езика и устата си, за да я докара до ръба на лудостта. Наистина беше лудост. Никога, дори в най-дивите си мечти Роуз не си беше представяла, че е възможна или дори, че е желателна такава интимност между мъж и жена. Но Дракона доказваше, че е грешала... ужасно е грешала.

Роуз потръпна, после се вцепени, когато езикът му раздели зрялата сладост на нейните скрити гънки. Зачервена от смущение, тя искаше да умре, когато го чу да вдъхва дълбоко от аромата ѝ, но когато езикът му се пъкна дълбоко в нея, тя не можа да направи нищо друго, освен да забие пръсти в раменете му и да се притисне здраво о него.

Главата ѝ с пилееща се по възглавницата златиста коса се мятеше насам-натам, докато Дракона изследваше най-интимните ѝ тайни с бавни и дръзки ласки. Тя стенеше и се извиваше под измъчващата я уста, сигурна, че ще умре, ако той престане, боейки се, че ще гори в ада, ако той продължи. Това беше изтезание. Беше екстаз. Беше рай и ад. Огън течеше по вените ѝ, смесваше се с кръвта ѝ, докосваше всяка нейна фибра.

Вцепенена от растящо напрежение, Роуз се вкопчи във върха, после се разпадна на хиляди парченца, докато остра наслада разтърсваше тялото ѝ.

Пое си дъх едва-едва и изстена безпомощно, когато Дракона се плъзна нагоре, разтвори влажната ѝ женственост и навлезе вътре, докато тялото ѝ още вибрираше. Тя изви ханша си под него, притискайки се отчаяно, когато той започна дивия си ритъм, отнасяйки я още по-високо. Това, което чувстваше тя, беше примитивно, сурово, животинско. Тялото ѝ отвърщаше с подновена страст, когато Дракона отприщи нещо диво и буреносно вътре в нея.

Доминик усети как Роуз се устремява към върха и нарочно забави ритъма си. Изчака я да набере сила, докато тя не се озова на една крачка от ръба, после навлезе дълбоко в нея и замря.

Ханшът ѝ подскочи към него.

— Доминик! Моля те!

— Не мърдай.

Друга приливна вълна я прати в море от спазми. Топъл мед обля члена му, а предизвикателният аромат на любенето им го пришпори към върха, докато мускулите ѝ се стягаха плътно около него. Той искаше да удължи кулминацията ѝ, но собственият му връх идваше прекалено бързо.

Тя се разтопи в ръцете му.

След това той загуби връзка с действителността. Жената под него беше неговият свят; той не си спомняше вече за друг. Тя беше всичко чувствено и сладко на този свят. Той потъна в нея, отново и отново, забивайки се толкова дълбоко, че се уплаши, че щом падне отново на земята, това ще го унищожи.

И донякъде стана така. Разтърсен и разбит, Доминик се върна към действителността с тревожното впечатление, че никога повече нямаше да бъде същият.

Отдели се от Роуз и се отпусна до нея. Още чувстваше как сърцето му бумти в ребрата и се опита да осмисли току-що случилото се. Беше сигурен, че страстта, която споделяха с Вероника, е изключителна, но се оказа, че е грешал. Любенето с Роуз далеч надхвърляше най-паметните му моменти с Вероника. Нямахше да му бъде лесно да се самоубеди, че Роуз не е по-различна от която и да било друга жена, с която е спал. Господ да му е на помощ, ако Роуз заподозре как се чувства. Знаеше от опит, че някои жени стават свадливи и взискателни, щом спечелят сексуална власт над мъжа, а у Доминик имаше прекалено много гордост, за да остави страстите му да го управляват.

Роуз осъзна, че току-що се е случило нещо извънредно важно. Искаше да го отрече, но да намали значението на това, което току-що бяха преживели с Дракона, би означавало да се самоопредели като блудница. Сърцето и умът ѝ казваха, че никой мъж, освен него, не би могъл да изтръгне същия отклик от нея. Мисълта да целува друг мъж и да прави с него нещата, които правеха двамата с Дракона, беше отблъскваща.

Ридание се надигна в гърлото ѝ и тя го сподави. Не искаше да харесва Дракона, бореше се срещу това, но волята ѝ я беше предала и плътта ѝ беше слаба. Дракона пораждаше огън в кръвта ѝ, който я караше да го желае, караше я да забрави, че той служи на краля, който беше убил баща ѝ.

Обръщайки се с гръб към него, тя се насили да се отпусне. Когато той се приближи към нея, тя се дръпна към ръба на леглото. Не искаше повече да я докосва, да разпалва нов огън в нея.

Роуз затвори очи и потърси съня. Не го намери, докато не чу равното дишане на Дракона и осъзна, че той няма да опита нова атака срещу сетивата ѝ тази нощ.

Него го нямаше, когато Роуз се събуди на сутринта. Имаше огън в огнището, уютна топлина изпълваше стаята. Тя се изми, облече се и побърза към залата, за да закуси. Дракона вече бе там и похапваше с наслада. Както винаги, Рахман стоеше зад него, тъмният му поглед оглеждаше залата за потенциална опасност.

— Вярвам, спала си добре — изрече Дракона, когато тя се плъзна в стола до него.

Звучеше някак отдалеч, като че ли умът му беше зает с друго. Нима беше забравил страстта, която бяха споделили снощи? Надяваше се, че не е, защото тя възнамеряваше да направи същото. Самочувствието на Дракона беше достатъчно раздуто; нямаше нужда да знае, че тази любовна нощ беше променила живота ѝ.

— Спах добре, благодаря — отвърна Роуз със същата хладна резервираност.

— Излязох рано, за да се убедя, че вуйчо ти и съплеменниците му са отпрашили за Шотландия — каза Дракона. — Видях мястото, където са лагерували, но ги нямаше, когато пристигнах там. Мислиш ли, че ще се върнат?

Роуз си сипа ядене, преди да отговори.

— Вуйчо Мърдок е упорит човек. Няма да се спре, докато не получи каквото иска, а той иска Драгоник. Може да ти създава неприятности и в бъдеще. Не мисля, че изпъждането му от Драгоник беше благоразумно. Гневът му може да бъде страшен.

Тъмните вежди на Дракона се вдигнаха.

— Мислиш ли, че бих позволил да остане и да злоупотреби с тебе?

Роуз се изчерви.

— Щях да се справя с него.

Дракона изсумтя.

— Както се справи с Гън ли? Съжалявам, любов моя, но отказвам да предложа гостоприемството си на клана Мактавиш в близко или в по-далечно бъдеще.

Роуз беше изумена от нежното обръщение на Дракона, макар да знаеше, че това не означава нищо за него. Беше я нарекъл своя „любов“ снощи, но хладният му поздрав тази сутрин опровергаваше думите му.

Роуз задъвка внимателно, докато обмисляше останалите думи на Дракона. Той имаше право, реши тя. Вуйчо Мърдок я искаше за Гън, въпреки че тя не понасяше доведения му син. Фактът, че тя вече беше омъжена, изобщо не притесняваше Мърдок, защото той беше решен да предяви претенции към Драгоник.

— Хич няма да тъгувам за вуйчо Мърдок, ако му забраниш да стъпва в Драгоник — призна Роуз.

— Тогава сме на едно мнение — заключи Дракона, докато се надигаше. — Днес ще изляза с хората си на лов. Гостите ни трябва да заварят хубава храна на банкетните ни трапези.

— Колко време няма да те има? — запита Роуз.

Той вдигна рамене.

— Три или четири дни.

— Готови ли са поканите? Трябва да бъдат пратени колкото се може по-скоро.

— В момента куриерите пътуват към бароните. — С изненадващо движение той се наведе и я целуна леко по устните. — Опитай се да не тъгуваш прекалено много по мене — добави с ниско изръмжаване.

Зашеметена, Роуз докосна устните си. Не ѝ се наложи да отговаря, защото Рахман пристъпи напред и се обърна към Дракона.

— Ще дойда с вас, господарю — каза телохранителят.

— Предпочитам да останеш, Рахман — отвърна Доминик. — Ти и Ерик Карлайл сте двамината, на които поверявам защитата на Драгоник в мое отсъствие.

Рахман се намръщи.

— Това не ми харесва.

— Въпреки това изпълни заповедта ми. Остани и защитавай съпругата ми.

Роуз усети, че Рахман никак не иска Дракона да го остави тук. Надявайки се да разсее напрежението между двамата мъже, тя каза:

— Вземи Рахман със себе си, милорд. Нищо няма да ми се случи в собствения ми дом.

— Аз решавам от какво имаш нужда — отвърна Доминик. — Рахман остава.

Роуз изфуча сърдито. Беше напълно способна да се защитава. След нападението на Гън беше решила да ходи въоръжена. Дори сега носеше нож, много по-смъртоносен от онзи за ядене, скрит в дрехите. Но когато отвори уста, за да среже с язвителен отговор Дракона, той вече беше прекалено далече, за да я чуе.

Мъже, помисли тя раздражена. Всички ли са така арогантни и непоносими като нейния? Всички ли вярват, че жените са низши

създания, способни само да гледат домакинство и да раждат деца? Един ден, закле се тя, щеше да накара Дракона да промени мнението си за нежния пол.

Емили и Блайт се присъединиха към Роуз след бързото заминаване на Дракона. Трите обсъдиха предстоящите празници и дамите дадоха много предложения. Те бяха повече от нетърпеливи да вземат участие.

— Едва ще дочакам! — каза Блайт, плясвайки с ръце. — Какво мога да направя, за да помогна?

— Представете си само — цели дванадесет дни празници — каза Емили с блеснали очи. — О, има толкова работа и толкова малко време.

— Точно така — съгласи се Роуз. Въздъхна замислено. — Искате ми се мама и Старла да бяха тук. Никога не съм устройвала такива празненства сама.

— Ще се справиш чудесно — каза насърчително Емили. — С какво можем да помогнем?

— Ако ти харесва, Емили, можеш да наглеждаш прислужниците при чистенето на кулата. Всеки гоблен трябва да бъде свален, изтупан и проветрен. Трябва да се сложат нови факли в свещниците, да се варосат стените в залата. Сигурна съм, че знаеш по-добре от мене какво е нужно да се направи.

— Да се изтърка подът, да се лъсне и стените да се украсят със зеленика и борови венци — каза Емили, кимвайки охотно. — Имаме ли достатъчно хора за подобно начинание?

— Ще трябва да повикаме хора от селото, за да помогнат.

— Ами аз? — запита Блайт.

— Можеш да се заемеш с настаняването. Всяка спалня в кулата ще бъде заета от гостите — каза Роуз. — Някои не са ползвани години наред. Трябва да се постелят още легла и други мебели да се донесат от килера. Помоли сър Брейдън за списъка на гостите. Това трябва да ти подскаже от колко спални ще имаме нужда.

Роуз спря, за да си поеме дъх.

— Аз ще се заема с кухнята и приготвянето на храната. Две седмици не са много време, но съм сигурна, че ще смогна докато пристигнат първите гости.

От този момент кулата закипя от дейност. През четирите дни, когато Дракона го нямаше, Роуз се убеди колко незаменима е помощта на Рахман. Огромната му сила беше подложена на изпитание неведнъж, когато той вдигаше, носеше и дърпаше тежести, където беше необходимо.

Макар Рахман да беше неуморим, Роуз усещаше, че мислите на гиганта са другаде. Дали се тревожеше за Дракона? Роуз реши да го попита, когато се озове насаме с него.

— Тревожиш ли се за лорд Дракон, Рахман? Изглеждаш разсеян.

— Господарят ми мисли, че може да се защитава, но никой мъж не е непобедим. Той е силен човек с точни инстинкти, но не може да си пази гърба както трябва.

— В опасност ли е Дракона? — запита остро Роуз. — Кой може да му навреди?

— Казах прекалено много, милейди. Нямах намерение да ви тревожа.

— Разкажи ми за Дракона — настоя Роуз. Тя знаеше толкова малко за мъжа, за когото се беше омъжила. — Има ли семейство? Знам, че има любовница. Колко време са били заедно, преди кралят да му заповяда да се ожени за мене?

— Бащата, майката и братът на лорд Дракон живеят в Пендрагон в Южна Англия. Аз го придружих дотам след кръстоносния поход, веднага щом пристигнахме в Англия. Брат му, наследникът на Пендрагон, се е оженил за богата наследница и е създал двама синове.

— Дракона имал ли е щастливо детство?

— Не мога да кажа, защото той рядко говори за детството си. Семейството му изглежда задружно. Не усетих никаква враждебност. Но лорд Дракон е мъж, който живее по собствени правила. Каза ми веднъж, че се е отделил от семейството си и е потърсил независимост още съвсем млад. Тъй като не е наследникът, не виждал причина да живее според семейните ограничения. Присъединил се към кръстоносния поход и станал рицар на краля.

Роуз осмисли всичко това, после попита:

— Ами любовницата му? Откога я обича?

Лицето на Рахман стана неразгадаемо.

— Не мога да чета мислите на господаря си. Любовта има много лица. Вашето влияние над лорд Дракон не е за пренебрегване.

Роуз му отправи развеселен поглед.

— Знам си мястото в живота на Дракона и това няма нищо общо с любовта.

— Това са ваши думи, не мои — възрази Рахман.

— Но ти не ми каза нищо за любовницата му — оплака се Роуз.
— Много ли е красива? Обича ли Дракона?

— Простете, милейди, но не мога да ви отговоря — отвърна Рахман, отдръпвайки се тактично. — Питайте лорд Дракон. Само той може да ви каже какво има в сърцето му.

Роуз знаеше какво има в сърцето на Дракона и това не беше съпругата му. Той явно се наслаждаваше на тялото ѝ, но Роуз искаше повече от мъжа, за когото се беше омъжила. Тя искаше нейният съпруг, онзи, който споделяше леглото ѝ, да мисли само за нея, да мечтае за бъдеще с нея, да я търси заради самата нея, вместо да мисли за нея само като за едно топло тяло, което да го задоволява, докато вехне по любовницата си. Роуз знаеше, че очаква прекалено много от един брак по сметка и че животът рядко е справедлив към жените, но не можеше да не мечтае за любов. Знаеше, че любовта съществува, защото майка ѝ и баща ѝ се бяха обичали въпреки уредения си брак.

Роуз въздъхна и се върна към работата си. Дракона го нямаше вече четири дни и тревогата по лицето на Рахман не беше никак успокояваща.

Доминик и дружината му се радваха на добра sluка през тези дни. Бяха наловили всякакъв дивеч, включително диви зайци, катерици и глигани. Още една-две ловни експедиции трябваше да им осигурят кухнята с достатъчно прясно месо за дванадесетте дни празненства заедно с рибата и змиорките, хванати в реката, и с агнешкото и говеждото, доставени от собствените им стада. Доминик смяташе четирите дни за добре прекарани, но беше щастлив от завръщането си в Драгоник.

Дракона и ловците язدهа спокойно, смееха се и разговаряха, когато дойде нападението. Без никакво предупреждение захвърчаха стрели — някъде иззад група дебели дървета в подножието на хълмовете. Доминик и хората му веднага се прикриха зад близките скали, извадиха арбалетите си и започнаха да се целят сред дърветата

във врагове, които никой не виждаше. Никой, освен Седрик, който яздеше до Доминик в този момент, не разбра, че господарят е улучен.

Доминик се отпусна на седлото, борейки се с болката, която препускаше из тялото му. Стрелата беше влязла в лявото му рамо и беше заседнала в костта.

— Какво да сторя? — запита Седрик, помагайки на Доминик да слезе от седлото.

— Извади стрелата — изрече Доминик през здраво стиснати зъби.

Седрик пребледня.

— Сигурен ли сте, милорд?

— Направи го, Седрик. Не се тревожи, че ще ме заболи. Издържам на болка.

Седрик хвана стрелата и дръпна. Тя излезе, последвана от фонтан кръв. Доминик въздъхна и пребледня, но продължи да владее сетивата си.

— Трябва да спрем кръвта — каза той.

Седрик веднага свали жакета и ризата си. Смачка ризата на топка, после откопча дрехата на Доминик и я притисна към раната. След това свали колана си и го притегна над превръзката, за да я задържи на място.

Доминик стоеше обтегнат на камъка, докато ловците изсипваха дъжд от стрели срещу дърветата. Битката беше кратка. Минуты покъсно нападателите подвиха опашки и побягнаха.

— Колко мъртви и ранени имаме? — запита Доминик, когато Джеймс Бедфорд дойде при него малко след това.

Джеймс изглеждаше изненадан, когато видя, че Доминик е ранен.

— Двама ранени, нито един мъртъв — каза той. — Добре ли сте, милорд? Ще издържите ли пътя до Драгоник?

— Не се тревожи за мене, Джеймс. Нека хората да претърсят наоколо. Искам да знам кои са онези, които се осмелиха да ни атакуват на наша земя.

Джеймс се отдалечи веднага, за да предаде заповедите на Доминик. Върна се след малко с разочароваща вест. Не бяха намерили нищо, освен собствените си стрели.

— Всичките им мъртви и ранени са отнесени — каза Джеймс. — Имаше кървави петна по снега, затова знам, че стрелите ни са улучили

някои от тях.

— Трябва бързо да се върнем в кулата — каза Доминик, изправяйки се уморено на крака. — Ранените трябва да бъдат превързани. — Положи ръка на рамото на Седрик. — Помогни ми да се кача на коня.

Небесата се прихлупиха и започна да вали сняг, преди да бяха стигнали до кулата. Студен вятър духаше снежинките право в лицата на рицарите и ги заслепяваше. Примамени от обещанието за топли ясли и храна, конете им безпогрешно ги доведоха в Драгоник.

Роуз чу вика, преди да види конниците да влизат във вътрешния двор.

— Господарят се връща! Господарят се връща!

Сграбчвайки едно наметало, тя изхвъркна от предната врата, за да посрещне Дракона. Рахман побърза след нея. Роуз се вгледа в ездачите и разбра, че нещо не е наред. Никак не е наред. Рахман трябва да беше прочел мислите ѝ, защото пристъпи напред.

— Той не биваше да ми нарежда да оставам тук — изрече мрачно гигантът.

Роуз се вглеждаше в лицата на рицарите, търсейки Дракона. Вик се изтръгна от устата ѝ, когато го видя приведен на гърба на коня. Тя изтича към него, но Рахман пристигна пръв.

Рахман вече вдигаше Дракона от коня му, когато тя стигна до него.

— Какво е станало? Тежка ли е раната?

— Стрела, милейди — обясни Седрик, докато слизаше от коня си. — Не мисля, че раната е животозастрашаваща. Бяхме нападнати, когато се връщахме от лова. На нашата собствена земя.

— Отнесете го в приемната — нареди рязко Роуз.

— Мога и сам да ходя — настоя Доминик. Махна пренебрежително с ръка. — Бил съм раняван и преди, това не е сериозна рана. Пусни ме долу, Рахман.

Рахман изглеждаше скептичен, но се подчини. Доминик направи две крачки и се свлече. За щастие Рахман беше до него и успя да го подхване.

9

*„Някой каза, че бог ни е дал памет,
за да имаме рози през декември.“*

Сър Джеймс Матю Бари

— Кой ти причини това? — запита Роуз, докато мажеше с лечебен мехлем раната на Доминик.

Засрамен, че е припаднал пред хората си, той не можеше да я погледне в очите. Силните мъже не бива да проявяват слабост.

— Не ги видяхме. Криеха се зад дърветата, нападнаха без предупреждение и се оттеглиха също толкова бързо, колкото и се появиха. Може да са били разбойници.

Роуз мълча дълго, докато превързваше рамото на Доминик.

— Може ли да е бил вуйчо Мърдок?

— Възможно е. Вуйчо ти е отмъстителен мъж. Моята смърт би била удобна за него. — Доминик трепна, когато Роуз стегна бинта малко повече. — Много добре го направи. Кой те е учил да лекуваш?

— Малкото, което знам, го научих от мама. Тя е много вещица в билките и лекуването. Ако получиш треска, мога да сваря чай, за да я излекувам.

— Пак ме учудваш — каза Доминик.

Не можеше да си представи Вероника да погледне раната му, какво остава да я лекува. Гледката на кръв я караше да прималява. Често беше я хващал да оглежда белега на ханша му с отвращение или да отвръща лице, за да не го гледа.

— Господарката на кулата трябва да може да лекува дребните рани и болести на васалите си — обясни Роуз. — Тъй като съм наследницата на татко, мама ме научи на някои лечителски умения.

Когато Доминик се унесе, Роуз се приготви да излезе от стаята. Внезапно той отвори очи и хвана ръката ѝ.

— Благодаря ти. След като си почина малко, ще сляза в залата за вечеря.

— Нищо такова няма да правиш — изрече строго Роуз. — Изгубил си много кръв и трябва да лежиш един-два дни, преди да започнеш да ставаш.

Доминик я изгледа мрачно.

— Не съм малко детенце, Роуз.

Брадичката ѝ се вирна решително.

— Ще направиш каквото ти казвам. Ако се опиташ да станеш от леглото, Рахман ще ти попречи.

— Той е мой телохранител. Ще прави каквото му казвам.

— Не и сега. Наистина, Доминик, защо така упорстваш?

— Защото не обичам да ми казват какво да правя.

Роуз му отправи ослепителна усмивка.

— Това много ми допада. — Обърна се. — Ще те оставя да си почиваш.

— Кога ще се върнеш? — запита Доминик раздразнително.

— Ще дойда да проверя раната ти, преди да си легна.

Очите му се присвиха.

— Да нямаш намерение да спиш другаде?

Роуз вдигна рамене.

— Помислих, че ще бъде най-добре да си намеря друго легло, докато ти се възстановяваш.

— Как ли пък не! — изрева Доминик. — Това е нашето легло и ти ще спиш в него с мене. Ясен ли съм?

— Съвършено — изрече тя сладко... прекалено сладко, помисли си Доминик. Тя се обърна, за да излезе. — Ще ти пратя поднос с храна.

Той се вгледа недоволно в отдалечаващия се гръб на Роуз. Това, че му беше наредила да остане на легло, дразнеше гордостта му. Разпорежданията на Роуз го караха да се чувства слаб. Той предизвикателно спусна крака от леглото и се изправи. Някаква си нищожна рана нямаше да му попречи да прави това, което му се прави, и дяволите да го вземат, ако позволи една жена да му казва какво може и какво не може да прави.

Дотук добре, помисли той, навличайки панталоните и туниката си. Макар че главата му беше замаяна, а рамото и ръката го боляха, той

се заклатушка към вратата. Вдигна резето и я отвори. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да успее да слезе по стълбите.

— Къде отивате, господарю?

Стреснат, Доминик вдигна поглед към строгото лице на Рахман.

— Дръпни се, Рахман. Възнамерявам да вечерям със съпругата си в залата.

— Простете ми, господарю, но господарката каза, че трябва да останете в леглото.

Доминик не можеше да повярва на ушите си. За първи път, доколкото си спомняше, Рахман не се подчини на негова заповед.

— Забравяш кой е господарят тук.

— Не, господарю, но в този случай трябва да се преклоня пред мъдростта на лейди Роуз. Ще се върнете ли в леглото, или трябва да ви отнеса там?

Доминик разбираше кога е победен и това беше един от тези редки случаи, когато не владееше положението. Мърморейки недоволно, той се пхна пак в леглото. След минути вече беше заспал. Събуди се чак на следващата сутрин и намери Роуз до себе си. Усмивка изви ъгълчето на устата му. Поне за едно нещо не му се беше противопоставила.

Треската, която разви през нощта, не трая дълго. Роуз използва познанията си за билките, за да го приспи, и от този момент нататък възстановяването му тръгна бързо.

След два дни Доминик стана от леглото и се потопи в подготовката за предстоящите празненства. Отговорите на разпратените покани бяха започнали да пристигат и той очакваше да дойдат всичките десет погранични барони. Кулата щеше да се пренасели, но Роуз го беше уверила, че Драгоник е в състояние да подслони гостите и придружителите им.

Доминик изпрати отново хората си на лов и беше облекчен, когато не последваха никакви срещи с разбойници. Той искаше да тръгне с тях, но и Рахман, и Роуз настояха, че не бива да си нанася непоправима вреда, като се опита да язди, преди да се е възстановил напълно. Послуша ги, но това не му харесваше.

Дните отминаваха необикновено бързо. Възбуда цареше в цялата кула. Залата блестеше от чистота, факлите ухаеха на босилек; аромат на бор, зеленика и дафинов лист изпълваше въздуха. Имел и борови

венци висяха навсякъде, празничният коледен дънер беше отсечен и докаран пред вратата. Готвачката и помощниците ѝ работеха трескаво, подготвяйки ястия и деликатеси, които караха устата на Доминик да се пълни със слюнка.

На двадесет и четвърти декември, празника на Адам и Ева, беше отсечено дърво, което после внесоха в кулата и украсиха с ябълки в памет на първото семейство и техния грях. Двама барони пристигнаха същата вечер — Джон Шелдън и Блейн Дреймор. Доминик беше чувал за тях, но още не ги познаваше. И двамата бяха силни погранични феодали, което се противопоставяха на краля. Шелдън доведе съпругата си Мери и двамата си малки синове, а Дреймор — булката си Алета. Големи свити съпровождаха двете семейства.

Доминик не беше изненадан да научи, че Роуз познава гостите. Явно почти всички погранични барони са били гости на баща ѝ по едно или друго време и че тя ги е видяла за последно, когато са дошли да се съвещават с баща ѝ по повод неразумните закони на крал Джон.

Седмина барони заедно със семействата си пристигнаха на Коледа. Последният от тях, Хенри Ашфорд, трябваше да дойде всеки момент. Стаите бяха пълни догоре с гости и с техните рицари, оръженосци, прислужници и бавачки, детските смехове огласяха залите. Керван цигани, запътили се на юг за през зимата, бяха чули за празненствата в Драгоник и се отбиха. Предложиха да забавляват гостите срещу правото да лагеруват вътре в стените на крепостта. Доминик прие с готовност и ги покани да установят лагера си във вътрешния двор.

Роуз не можеше да реши какво да облече за първата вечер на празненствата. Официално беше още в траур, но не го спомена пред Дракона, когато той беше предложил да устроят празненствата. Знаеше, че баща ѝ би искал тя да се радва на живота, а не да отдава почит на смъртта.

След дълги размишления избра тъмнозелена туника от фина вълна с дълги прилепнали ръкави. Дългата карминена наметка се влачеше по земята, но тя прибра гънките и ги притегна с колан на талията. Острото деколте на изправената яка беше поръбено в златисто и зелено и беше достатъчно голямо, за да мине главата ѝ през него.

Ръкавите на наметката стигаха до лакътя и свършваха с умерено широк отвор.

Роуз носеше косата си сплетена на две свободни плитки и покрита с ленен воал, придържан от златен обръч, инкрустиран със зелени камъни. Дракона влезе в спалнята точно когато тя нагласяваше плитките си под воала.

— Предпочитам косата ти пусната — каза той, дръпвайки весело плитката ѝ.

Тя я издърпа от ръката му.

— Аз я предпочитам сплетена. Сега съм омъжена жена и трябва да спазвам приличие.

— Приличието да върви по дяволите. Знам какво харесвам и то е косата ти да е пусната. — Тъмните му очи се плъзнаха оценяващо по тялото ѝ. — Изглеждаш прекрасно, Роуз. Ще ти завидят всички жени тази вечер.

— Нямам нужда от комплиментите ти, Доминик — изрече тя. Изгледа го изпод гъстите си златисти мигли. — И ти изглеждаш доста красив, милорд.

Истина беше, помисли си Роуз. Препасаната с колан туника на Доминик от пурпурна вълна, поръбена със сребърен кант, завършваше при коленете му и беше елегантна в простотата си. Късото му кадифено наметало се закопчаваше с украсена със скъпоценни камъни катарам и беше в същия дързък карминен цвят като туниката. Погледът на Роуз се плъзна по-надолу. Никога не беше виждала по-красиви мъжки крака. Той ѝ отправи самоуверена усмивка.

— Достатъчно красив ли съм, за да заслепя всички дами?

— Ако това е намерението ти, би трябвало да постигнеш невероятен успех — изрече подигравателно Роуз. — Сигурна съм, че всички дами ще изпоприпадат при вида ти.

— Ти ще припаднеш ли, Роуз?

Тя изсумтя възмутено.

— Никога в живота си не съм припадала.

Той пристъпи към нея. Топлината на кожата му я опари. Погледът на очите му беше толкова интензивен, така властен, че Роуз усети как пръстите на краката ѝ се свиват вътре в обувките.

— Не си ли, любов моя? Ако си спомняш, аз те накарах да припадаш от удоволствие и то неведнъж. Знам, че те пренебрегнах

напоследък, подготовката за празненствата отнемаше времето ми, но обещавам да се справям по-добре в бъдеще. — Започна да си играе с края на плитката ѝ. — Довечера, когато останем сами, ще пуснеш косата си за мене и аз ще те накарам да припаднеш.

— Не съм се чувствала пренебрегната — отвърна Роуз. — Ти се възстановяваше от раната, а аз имах много работа.

Искаше ѝ се да избяга някъде, където настоящият поглед на Дракона да не я намери, но тъмното му желание я държеше в напрежение, привличаше я към него като пеперуда към пламък.

Той се засмя и ѝ подаде ръка.

— Ще приветстваме ли гостите си, любов моя? Колкото по-скоро отmine вечерта, толкова по-скоро ще се оттеглим в спалнята си и ще се забавляваме.

Роуз положи ръка над лакътя му.

— Страхувам се, че ще стане много късно, милорд.

— Говорят, че очакването възбужда.

— Хм! Сякаш имаш нужда от такова нещо.

— Оплакваш ли се, Роуз?

— Това не е приличен разговор, Доминик — смърри го тя. — Гостите ни очакват, а ние закъсняваме.

Чуха смеха и гласовете, докато слизаха по стълбите. Когато влязоха в залата, ги посрещнаха аплодисменти. Доминик отведе Роуз до подиума и я настави церемониално на мястото ѝ. Тогава вдигна ръка за тишина и макар че всички бяха поздравени лично при пристигането си, той произнесе топла приветствена реч и им разказа за лова с хрътки и соколи, който беше планирал за следващите дванадесет дни.

Отец Нийл благослови храната и празненството започна. Масите блестяха, застлани с бели покривки, подредени стоманени ножове, сребърни лъжици, чинийки за сол, сребърни чаши и големи посребрени дървени купи. Пред всеки стол имаше по един дебел резен стар хляб, който служеше вместо чиния за печените меса.

Поднесоха най-напред хляб с масло, наредиха го по масите, а след него дойдоха бирата и виното, внесено от управлявания от англичаните континентален град Бордо. Първото ястие беше вкусна гъста супа. Зеленчуците в нея се ядяха с лъжица, а бульонът се

изсърбваше от купата. Оръженосците, опитни в прислужване на маса, стояха зад своите господари и се грижеха за нуждите им.

Едно изсвирване с рог обяви пристигането на месното ястие и прислужниците влязоха в редица един след друг в залата, понесли подноси с печено еленско, което цял ден се беше въртяло на шишовете, а веднага след него дойдоха блюда с варено говеждо, печено глиганско и токачки.

Доминик постави крехки парчета месо на общия им поднос и ги нарязва на малки парченца. Тя ги вземаше с пръсти. След печеното бяха поднесени змиорки и рибни блюда, придружени от разнообразни кореноплодни зеленчуци, плуващи в масло и сметанов сос. Докато сътрапезниците се хранеха, цигани музиканти свиреха тихо в дъното на залата.

Преди да поднесат плодове, ядки, сирене и подправено вино, пристигнаха последният барон и свитата му. Хенри Ашфорд се извини, обяснявайки на Доминик причината за закъснението си.

— Прости ми, лорд Дракон, че пристигам по средата на храненето. Едната от каруците ни се счупи и това ни забави. Благодаря на Бога, че не доведох децата. Аз съм Хенри Ашфорд. Запознахме се в Лондон преди няколко месеца.

— Няма нужда да се извиняваш, Ашфорд — каза Доминик. — Ние със съпругата ми сме щастливи, че пристигнахте благополучно. Спомням си запознанството ни в Лондон и се надявам пребиваването ви в Драгоник да бъде приятно. Доведохте ли съпругата си, милорд?

— Да, както и една наша гостенка. Съпругата ми беше поканила братовчедка си за коледните празници, преди да получим вашата покана. Споменах, че ще доведе гостенка, когато отговорих на поканата, нали?

— Да — потвърди Доминик. — Настаняването на още един гост няма да бъде проблем.

Доминик погледна покрай Ашфорд към двете дами, които точно влизаха в залата. Тишината, която ги сподире, трябваше да му даде сигнал, но едва когато Рахман се наведе над рамото му и му прошепна остро предупреждение, той позна едната от дамите, които се приближаваха към подиума. Драгоник беше последното място, където би очаквал да види лейди Вероника.

— Казаха ми, че лейди Вероника е твоя позната, Драконе — каза Ашфорд. — Другата дама е съпругата ми лейди Камбра.

Доминик се взираше неприлично дълго време във Вероника. Беше толкова красива, колкото си я спомняше. Спомените за удоволствието, което бяха споделяли, го връхлетяха изведнъж. Едва когато Роуз го смушка в ребрата, той си възвърна дар слово и я представи на новодошлите.

— Вече познавам лорд и лейди Ашфорд — изрече Роуз, нарочно пренебрегвайки Вероника. — Добре дошли в Драгоник. Надявам се престоят ви да бъде приятен.

— Сигурна съм, че ще бъде — измърка Вероника, гледайки право в Доминик. — Ние със съпруга ви сме стари и близки приятели. Очаквам с нетърпение да възобновя познанството ни.

Кратката реч на Вероника ѝ спечели намръщване от лейди Камбра, но дръзката красавица като че ли не я беше грижа. Доминик обаче се ядоса. Странното съвпадение не му хареса. Любовницата и съпругата под един покрив за дванадесет дни — това щеше да бъде неловко. И ако киселото изражение на Роуз беше някакъв знак, щеше да е ужасно.

— Трябва да сте изтощени, Ашфорд — каза Доминик. — Икономът ми ще ви покаже стаите ви и ще се погрижи за нуждите ви. Може би бихте предпочели да вечеряте в стаите си след тежкото пътуване — предложи той тактично.

— Аз изобщо не съм уморена — изчурулика Вероника.

— Страхувам се, че нямам здравото телосложение на моята братовчедка — каза лейди Камбра. — Вечеря в стаята ми звучи прекрасно. — Тя се усмихна отпаднало. — Имахме тежък ден.

— Ще ида с жена си — каза Ашфорд. — Искам да бъда свеж за утрешния лов. Предполагам, че ще има такъв.

— С хрътки и със соколи, през всеки от дванадесетте дни — отвърна Доминик.

Повика иконом с поглед и сър Брейдън дойде веднага.

— Покажете на лорд и лейди Ашфорд стаите им и осигурете каквото им е нужно, за да се почувстват удобно. Те пожелаха да вечерят в стаите си тази вечер.

— Разбира се, милорд, веднага. Лейди Вероника ще желае ли да се оттегли в стаята си?

— Не — каза Вероника, махвайки с ръка. — Вярвам, че ще намеря място на някоя от тези маси и ще се присъединя към забавата.

Тя обърна ослепителната си усмивка към Доминик, докато сър Брейдън извеждаше семейство Ашфорд от залата.

— Изглеждаш чудесно, Драконе. Провинциалният въздух ти се отразява добре.

— И вие, милейди, сте прекрасна както винаги — изрече любезно Доминик.

— Може да си припомним старите времена по-късно тази вечер — намекна игриво Вероника. Очите ѝ блеснаха дяволито. — Насаме, разбира се.

За облекчение на Доминик Джеймс Бедфорд, един от рицарите, които знаеха за връзката му с Вероника, се приближи и ѝ предложи да я настани на празното място до себе си. С царствено отмятане на тъмнокосата си глава Вероника позволи на Джеймс да я отведе, но не преди да хвърли на Доминик поглед, изпълнен с обещание за чувствени наслади.

Роуз кипеше от гняв, докато наблюдаваше размяната на реплики между Дракона и любовницата му. Вероника беше изразила с крещяща яснота намерението си да съживи интимната си връзка с Дракона. Роуз беше усетила неприятностите още в момента, когато тази жена влезе в залата, и беше забелязала смутената тишина, последвала пристигането ѝ. Дотогава не беше виждала любовницата на Дракона, но когато чу името на дамата и видя изражението по лицето на Доминик, стигна до мъчителното заключение, че появата на Вероника не е нито случайна, нито плод на съвпадение.

Дракона бе пратил да повикат любовницата му! Нямаше друго обяснение. Причината той да устрои коледни празненства в Драгоник сега ставаше съвършено ясна. Мъчно му беше за Вероника и си търсеше извинение да я докара в Драгоник.

— Не съм го планирал, Роуз — каза Доминик, сякаш четеше мислите ѝ. — Нямах представа, че Вероника е гостенката, която ще доведат семейство Ашфорд.

Роуз вдигна рамене.

— Няма значение, милорд. Любовницата ти като че ли няма търпение да възобновите познанството си. Би било неучтиво да я пренебрегнеш.

— Вероника е моята *бивша* любовница, Роуз. Сега съм женен мъж.

— Можеш ли да отречеш, че си искал да се ожениш за нея? Че тя е жената, която обичаш?

Доминик отвори уста да каже нещо, но внезапно я затвори.

— Какво? — подразни го Роуз. — Лорд Дракон няма какво да каже в своя защита? Колко забавно.

— Мисли каквото си искаш, Роуз, но не съм канил Вероника в Драгоник, нито съм бил във връзка с нея, след като се оженихме с тебе.

На Роуз ѝ се прииска да плюе в лицето му. Дракона лъжеше. Дразнеше я с любовта си към Вероника и нерешителността си да се ожени за друга жена в деня, когато пристигна, за да завземе дома ѝ. Като знаеше това, тя нямаше защо да се усеща предадена, но не можеше да се противопостави на това чувство.

— Ще се оттегля рано, за да можеш да се забавляваш до насита с любовницата си — изрече Роуз със спокойствие, което изобщо не чувстваше. — Не се опитвай обаче да я водиш в приемната, защото няма да ти позволя да я натикаш в леглото ми.

Дракона остана ням, което според Роуз беше благоразумно от негова страна. Ситуацията отговаряше на нейните цели. Не биваше да става плячка на неговата страст. За известно време беше вярвала, че той се е привързал към нея. Не очакваше любов от него, но пък любовта би ги научила да живеят в хармония.

— Не възнамерявам да подновявам връзката си с Вероника — настоя Доминик. — Когато напуснах Лондон, тя знаеше, че няма връщане назад.

— Щом казваш, милорд. — Роуз отмести стола си назад. — Моля да ме извиниш, ако не остана на забавлението. Предай извиненията ми на гостите. Кажим им каквото искаш, на мене ми е все едно.

Вдигнала високо глава, с изправен гръб, Роуз напусна залата. Чу шепот, предположения, но отказа да превие глава пред любовницата на съпруга си.

Доминик прокле съдбата, която беше довела Вероника в Драгоник. Най-накрая беше започнал да я забравя и да се примирява с живота, който му бе отредил кралят. Питаше се дали още обича Вероника. Не беше сигурен, че знае какво е любовта, но това, което имаше между него и нея, беше толкова бурно, че му беше много трудно да се откаже от него.

Сега имаше Роуз, огнената жена-воин, с която беше намерил страст и още нещо — нещо, което надхвърляше обикновената похот. Роуз и Вероника бяха две различни жени, но имаше на какво да се възхищава и у едната, и у другата.

Изглежда Вероника през полузатворени очи. Тя като че ли се забавляваше, смееше се и флиртуваше възмутително. От време на време мятеше чувствени погледи към него, а когато го направеше, Доминик не можеше да не се запита дали предишната магия помежду им е жива. Погледна към приемната, емоциите му бяха сурови и несигурни. Искаше да последва Роуз, но знаеше, че няма да бъде учтиво да остави гостите си посред развлечението.

Цигани акробати се премятаха наред разчистеното място в центъра на залата, а бардът Синрик щеше след това да разказва приказките си за любов и приключения. Ако се оттеглеше сега, това щеше да породи прекалено много клюки.

Историите на Синрик не задържаха вниманието на Доминик така, както обикновено, и това не беше чудно. Най-накрая вечерта завърши и гостите започнаха да се разотиват по спалните си. Докато пожелаваше лека нощ на всеки гост, Доминик напомняше на хората си за лова, насрочен за следващата сутрин. Джон Шелдън си тръгна последен и Доминик скоро научи, че е имал причина да изчака.

— Всички знаят, че си близък до Джон Безземния — изрече Шелдън с приглушен глас. — Бях избран от другите барони да говоря с тебе за несправедливостите и ограниченията, които ни налага кралят. Той не показва никакво уважение към бароните си. Приготвили сме документ, който нарекохме „Параграфите на бароните“, и искаме да се присъединиш към каузата ни.

Доминик не беше изненадан да научи, че пограничните лордове са дошли с план за действие, защото беше замислил празненствата точно с такава цел. Крал Джон го беше предупредил за недоволството сред пограничните феодала и го беше помолил да му предава всяка

подобна информация. Кралят се беше надявал, че екзекуцията на Едуин Еърдейл ще сложи край на заговорите, но очевидно след нея бароните бяха укрепчили решимостта си да търсят справедливост.

— Ще се срещна с бароните, но не мога да обещаю нищо — каза Доминик. — Кажете им, че ще изслушам оплакванията им след утрешния лов.

— Знаех, че ще проявиш разум. Значи до утре, лорд Дракон. Очакваме с нетърпение да те спечелим за съюзник. Крал Джон злоупотребява с властта си и това не ни харесва.

Доминик седя замислен пред камината дълго след като Шелдън си тръгна.

— Изглеждате ми разтревожен, господарю — заговори го Рахман.

— Пограничните барони искат да се присъединя към каузата им. Те смятат, че крал Джон злоупотребява с властта си.

— Сега вие сте един от тях. Те очакват да се съюзите с тях, за да пресечете беззаконията на краля.

Доминик въздъхна.

— Да, но и двамата знаем, че не мога. — Махна с ръка. — Виж какво ми даде кралят. Той очаква да го осведомявам, ако разбере за нелоялност сред бароните му.

— Сигурен съм, че съвестта ви ще ви ръководи, господарю.

— Надявам се да си прав, Рахман. — Доминик стана и се протегна. — Време е да си лягаме.

Запита се дали Роуз още му се сърди. Беше напуснала залата нацупена и той не можеше да я обвинява. У Вероника нямаше капка деликатност. Знаеше, без да му се казва, че следващите дванадесет дни ще бъдат изпитание в повече от едно отношение.

— Няма нужда да пазиш вратата тази нощ, Рахман — каза Доминик, когато гигантът понечи да го последва нагоре по стълбите. — Иди да си легнеш. Ще се видим утре сутринта.

— Сигурен ли сте, господарю?

— Напълно. Лека нощ, Рахман.

Доминик се качи по стъпалата, уморен от това, че цял ден беше развличал гостите си. Очакваше с нетърпение да се пъкне в леглото с

Роуз и да се люби с нея. Само се питаше дали тя ще го посрещне с желание.

Усмивка разтегна устните му. Очакването го накара да се втвърди под панталоните и той забърза по коридора към приемната. Вратата се отвори под натиска на ръката му и той влезе в помещението за гости. Вратата на спалнята беше затворена, но той не се разтревожи. Вратата обаче беше заключена.

— Роуз, отвори.

Никакъв отговор.

Гняв замени разочарованието.

— Роуз, не ме ядосвай. Отвори вратата или ще я разбия.

— Иди си при любовницата, милорд. Може би тя ще те приеме с отворени обятия.

— Не се дръж като дете, Роуз. Ако исках да бъда с Вероника тази вечер, нямаше да съм тук сега.

— А, значи сега се държа като дете! Върви си, Доминик.

— Искаш гостите ни да узнаят каква си свадливка, така ли?

— Не ме е грижа какво си мислят.

— Отказвам да стоя тук и да моля да ме пуснат в собствената ми спалня — изръмжа той. — Права си за Вероника. Тя наистина би приела моето внимание. Благодаря, че ми предложи да отида при нея. Лека нощ, съпруго. Приятни сънища в студеното ти легло.

Начумерен, Доминик се върна в залата. Изобщо не смяташе да търси Вероника, но Роуз нямаше защо да знае това. Не, нека си мисли каквото иска.

Той дръпна стола си по-близо до камината и се приготви да прекара там нощта. Тъкмо беше задрямал, когато някакъв лек звук зад него го събуди. Посегна към мечата си и си спомни, че днес не го беше взел. Но имаше у себе си нож. Посегна да го извади от канията, когато усети полъх на парфюм, който помнеше.

— Надявах се да те намеря тук сам — измърка Вероника, влизайки в полезрението му. Погали го по лицето. — Хубаво е да те видя, Драконе. Ужасно ми липсваше.

Доминик хвана ръката ѝ, когато тя се запусна свойски надолу по тялото му.

— Не бива да ни виждат така, Вероника.

Преди да разбере какво е намислила, тя се настани на скута му.

— Защо не? Връзката ни не е тайна. Всички знаят, че бяхме любовници в Лондон.

— Тук не е Лондон.

Доминик почувства члена си да се раздвижва и задуши един стон. Някога жената в ръцете му беше означавала всичко за него и очевидно още имаше властта да го вълнува. Той беше мъж, в края на краищата, но дали все още искаше Вероника толкова, колкото преди кралят да му беше дал Роуз и Драгоник?

— Очевидно не се разбираш със съпругата си, Драконе, и бракът не ти понася. Ще стоя в Драгоник, докато ти харесва, и можем пак да се обичаме. Ти не си първият мъж, който довежда любовницата си да живее в дома му.

Доминик почти се засмя на глас при предложението на Вероника. Роуз никога нямаше да приеме любовница в дома си. Доминик не беше във възторг от идеята Вероника да се набърка в живота му с Роуз. Имаше незабележима промяна в живота му след Лондон и името ѝ беше Роуз. Трудно му беше да повярва, че някога се е интересувал от Вероника толкова, че да иска да се ожени за нея. Още я харесваше, но му хрумна, че привлекателността ѝ е чисто плътска и вероятно щеше да намалее с времето.

Внезапно му дойде една мисъл и той се усмихна.

— Роуз ще те прониже с меч си, ако ти позволя да останеш в Драгоник. Върви да си лягаш, Вероника.

Очите ѝ се присвиха.

— Променил си се, Драконе. Какво ти е направила онази вещица? Някоя дама, която познавам, няма да нападне друга с меч. Сигурно се шегуваш.

— Повярвай ми, не се шегувам. Роуз не само лае, но и хапе. Предлагам да не правиш нищо, което да предизвика темперамента ѝ докато си тук, иначе ще съжالياваш. Сега вече можеш да станеш от скута ми.

Вероника притисна седалището си в слабините на Доминик и се завъртя.

— Искаш ме, Драконе. Чувствам те. Целуни ме, Драконе. Нека ти покажа колко ми липсваше.

На Доминик не му беше известен никакъв учтив начин да обезсърчи Вероника, освен да я изтърси от скута си, но понеже някога

тя беше означавала много за него, не можеше да го направи.

Роуз започна да съжбялява за острите си думи още в мига, когато Дракона излезе от приемната. Докато се мяташе в леглото си, се питаше дали той е последвал съвета ѝ и е отишъл да търси утеха в обятията на Вероника. Подтиквана от любопитство, тя надяна пеньоара си и излезе от приемната. Факлите по стените даваха достатъчно светлина, докато слизаше тихо по стълбите към залата.

Сенките в огромната зала бяха мрачни и тя напомняше на пещера. Роуз спря до вратата и бродещият ѝ поглед внезапно се натъкна на едва двойка, настанена уютно в креслото на лорда.

Дракона и Вероника.

Ръцете му прегръщаха жената и те се целуваха. Роуз остро си пое дъх и звукът проряза тишината. Двамата на креслото се отделиха един от друг и се взряха в нея.

— Проклет да си, Драконе! — извика Роуз, треперейки от ярост. — Ако носех меча си, щях да ви прониза двамата наведнъж.

Доминик скочи от стола, изгърсвайки Вероника на пода, докато Роуз се обръщаше и излизаше тичешком от залата.

— По дяволите, Вероника. Сега вече го направи. Само не казвай, че не съм те предупредил.

10

*„Има просто роза — тя е свършена
в момент от съществуването си.“*

Ралф Уолдо Емерсън

Роуз чу как Доминик трополи нагоре по стълбите след нея. Беше само на няколко стъпала зад нея, когато тя стигна до приемната. Ако се опиташе да я докосне, след като е целувал Вероника, щеше да го убие. Тя отвори вратата и се втурна вътре. Той беше точно зад нея. Треперейки от ярост, тя посегна към меча му, който висеше на стената до огнището. Хвана дръжката с две ръце и се извърна, за да застане с лице към него.

— Не се приближавай — предупреди го тя.

Доминик се приближи дотолкова, че острието опря в гърдите му.

— Остави меча, Роуз.

Решимостта и гордостта задържаха меча в ръцете ѝ.

— Ти ме унизи непоносимо — нападна го тя.

— Мога да обясня.

Роуз го изгледа свирепо.

— Какво има да се обяснява? Не е тайна, че искаш Вероника. Не мога да ти попреча да имаш жената, която искаш, но мога да ти попречи да ме правиш на глупачка в собствения ми дом.

— Няма да ме нараниш, Роуз. Остави меча.

Тя не помръдна. Нямахше да му позволи да я докосне.

С изненадващо движение Дракона хвана острието с лявата си ръка. Роуз реагира инстинктивно, дръпвайки меча, преди да има време да обмисли последиците. Острието излезе от ръката му окървавено. Цветът се оттече от лицето ѝ, когато очите ѝ се взряха в кръвта, капеща от меча. Тогава тя вдигна поглед към ръката на Дракона.

— Какво направи? Боже господи, Доминик, какво направи?

Челото на Доминик се набразди, когато очите му се вгледаха в ръката му.

Мечът падна от ръцете на Роуз с гръмко изтракване, когато тя се втурна и хвана китката на Доминик. Изправи пръстите му и попи кръвта с ръба на роклята си, взирайки се с ужас в дълбокия прорез в дланта му и в по-малките по пръстите.

— Не исках... съжалявам... — Гласът ѝ секна, когато практичната ѝ страна взе връх. — Ръката ти трябва да се зашие. Седни на скамейката, докато донеса каквото ми трябва.

Тя взе кошничката с медицински принадлежности от шкафа и коленичи пред краката на Доминик. Притисна чисто парче плат към дланта му и каза:

— Дръж така, докато вдяна конеца.

— Ти ме поряза — изрече вдървено Доминик.

— Беше случайно. Не биваше да хващаш острието. Ако исках да те нараня, щях да те прониза. — Попи кръвта. — Можеше да бъде и по-зле. Имаш късмет, че не си загуби пръстите. Стой мирно, докато зашивам раните.

Доминик не можеше да повярва колко е бил глупав да смята, че Роуз няма да го нарани. Знаеше, че тя е опасна, когато се разгневи, но беше отхвърлил всякаква предпазливост.

Доминик затвори ума си за болката, докато тя зашиваше раните по ръката му. Ревността ли беше подхранила гнева ѝ, питаше се той. Дали е била оскърбена от появата на Вероника в Драгоник? Вероятно по малко и от двете, реши той. Нито беше насърчавал посещението на Вероника, нито беше очаквал да я види в Драгоник, но, разбира се, Роуз не вярваше на това. Беше решена да мисли най-лошото за него, независимо какво ще каже той.

Мислите му се обърнаха към Вероника. Наскоро се беше питал дали тя още е толкова привлекателна за него, както беше някога. Сега имаше отговора. Не беше. Не беше изпитвал същите чувства към Вероника, откакто Роуз нахлу в живота му, размахвайки меч в изтънчената си ръка.

— Готово — каза Роуз, връзвайки конеца. Подхвана ръката му в дланта си, за да намаже мехлем на раната. — Стой мирно, докато

сложна превръзката.

Доминик не каза нищо, само гледаше ръката си, не можейки да повярва на това, което току-що се беше случило. Когато Роуз свърши, му хвърли предпазлив поглед и отстъпи назад.

— Ти вземи леглото днес. Аз ще си намеря друго — каза тя.

— Нищо такова няма да правиш. Не разбираш ли? Не желая Вероника. Тебе желая, Роуз.

— Не ме лъжи, Доминик. Знам какво видях.

— Видяла си това, което си искала да видиш. Не съм поканил Вероника да ми седне в скута. Казах ѝ, че не се интересувам, но тя като всички жени си има собствено мнение.

— Целуваше я.

— Тя ме целуваше.

— Не се опитвай да се оправдаваш, милорд, защото това обижда моята интелигентност.

Тя направи широк кръг около него.

— Къде отиваш?

— Да намеря свободно легло при прислужничките.

— Няма да спиш при прислугата — изсъска Доминик през здраво стиснати зъби.

Роуз не му обърна внимание. Доминик реагира бързо. Две големи крачки го отведоха при нея. Негодуващият ѝ вик не го разколеба, той я взе на ръце и я отнесе в спалнята, затръшвайки вратата с крак.

— Пусни ме!

— След малко. Най-напред ще ме изслушаш.

Тя заудря по гърдите му с юмруци, но той не усещаше нищо, освен незначителната тежина на тялото ѝ. Ароматът на рози замайваше главата му, сетивата му бяха упоени.

— Пусни ме, Доминик.

Той я пусна да стъпи долу, но я задържа здраво.

— Пусни ме.

— Още не. Ако си честна със себе си, ще признаеш, че искаш това, което и аз.

— Ласкаеш се, милорд. — Тя отметна глава. — Ти ли покани любовницата си в Драгоник?

Той я притисна към себе си, карайки я да се вкопчи в него, за да запази равновесие. Задържа я, притиснал едната си ръка към тила ѝ, а

пръстите му се заплетоха в косата ѝ, за да я накара да стои мирно, докато устата му пленяваше нейната.

— Смятам — измърмори той срещу устните ѝ — да се любя страстно със съпругата си.

— Не и ако аз имам каквото и да било да кажа за това — изрече Роуз точно преди той да я целуне.

Защо да се труди да се бори, запита се Роуз. Стопи се в ръцете му, сякаш нямаше собствена воля. Затвори очи, откъсвайки се от гледката на решителното му лице, от онези безмилостни тъмни очи и решително присвитата му уста. Здравата му ръка се плъзна по гърдите ѝ в дръзка ласка.

Обзе я отчаяние. Знаеше, че не може да го спре, че тялото ѝ ще реагира въпреки гнева ѝ, затова не се възпротиви на опустошителната му целувка, която я възбуди за нетърсена страст.

— Проклет да си, не го искам — изпъшка тя накрая.

Той ѝ отправи тъжна усмивка.

— Страхувам се, че и двамата сме проклети.

Тя се освободи и се дръпна назад, докато стената не опря в гърба ѝ.

— Ти си луд!

Той се приближи към нея, притискайки я срещу стената с твърдото си тяло. Тя почувства втвърдената издупчина на секса му да се притиска между бедрата ѝ и се вцепени.

— Да, луд съм по тебе. Не мога да направя нищо.

Тя потръпна, когато той пъкна дясната си ръка под подгъва на роклята ѝ и тя се плъзна по крака ѝ. Роклята и фустата се вдигнаха нагоре и се нагърчиха около талията ѝ.

Тогава той я докосна и здравата му ръка се плъзна по бледата ѝ кожа, галейки плоския ѝ корем и златистите къдрици там, където се съединяваха бедрата. Тя замря, дъхът заседна в гърлото ѝ и гърдите ѝ се разшириха, когато си пое въздух.

Искаше да протестира, да настоява той да стои далече от нея, докато не отпрати любовницата си, но не можеше нито да мисли, нито да говори, когато ръцете и устата му владееха тялото ѝ. Езикът му се пъкна дълбоко, унищожавайки съпротивата ѝ, опустошавайки сетивата ѝ, изгонвайки всяка нейна мисъл, освен надигащата се жажда да го почувства в себе си.

Докато той развързваше връзките и раздърпваше дрехите, Роуз смътно усети, че я докосва с нещо повече от ръката си. Каdifеният връх на члена му се притискаше между бедрата ѝ. Упоителните му целувки я държаха в плен, докато той я вдигаше и увиваше бедрата ѝ около кръста си. Роуз нямаше представа, че може да се прави любов по този начин.

Въпреки наранената си ръка Дракона не показваше признаци, че го боли. На лицето му имаше отнесено изражение, хлътнатините по него тънеха в сянка. Докосна я отново, пръстите му потънаха в тайните ѝ гънки. Усмихна се, сякаш това, което намери, го удовлетворяваше.

— Готова си, любов моя. Дръж се.

Не можеше и дума да става за съпротива, защото Роуз внезапно осъзна, че го иска също толкова, колкото и Доминик. Усещаше тялото си натежало и летаргично, докато обвиваше ръце около врата му и се държеше здраво. Тогава той навлезе в нея с бързи, диви тласъци, което накараха дъха ѝ да спре. Тя викаше името му, докато той навлизаше неудържимо в нея, създавайки огън, прогонвайки съмненията и подозренията, прогонвайки всичко друго, освен Дракона.

Винаги става така. Изгубена съм, когато той ме докосне.

Ръцете ѝ сграбчиха раменете му. Мускулите бяха стегнати и напрегнати. Очите ѝ се затвориха; тя искаше да гледа в неговите очи, но не можеше да понесе да види страстта, отразена в тъмните им зеници. Сърцето ѝ биеше в такт със забързващите се негови тласъци. Тогава тя полетя, тялото ѝ се зарея в пулсиращ екстаз, което извираше някъде дълбоко в нея. Цялата се разтърси. Стените на ножницата ѝ здраво стегнаха твърдата му, обемна дължина, докато той изливаше семето си в нея.

След момент на дълбока тишина Доминик я отдели от стената. Понесе я, все още обвила крака около кръста му, към леглото и я положи на пухения дюшек. После бързо съблече и нея, и себе си.

— Ще си нараниш ръката — каза тя, когато най-накрая си възвърна дъха.

Доминик вдигна рамене.

— Няма значение.

Роуз го изгледа през завесата на гъстите си мигли. Имаше толкова много неща, които тя не знаеше за Дракона. Знаеше силните

му места, но не и слабостите му и искаше да узнае повече за Вероника, отколкото той беше склонен да сподели.

Запита любопитно:

— Защо не отиде при любовницата си тази вечер? Защо ме пожела, когато можеше да имаш Вероника? Не те разбирам, Доминик.

— Мисля, че го казах ясно. Не искам Вероника.

— Защо? Помислих си...

— Сгрешила си. Вероника е моето минало. Ние с тебе сме женени. Направеното не може да се отмени. Ще бъде глупаво да вехна по жена, която никога не може да бъде законно моя. Повярвай ми, Роуз. Не бих се забавлявал с друга жена в дома ти.

Роуз се раздвижи смутено.

— Да разбирам ли, че си се примирил с брака ни? Трябва ли да бъда благодарна? Ще се върнеш ли отново при Вероника, когато се умориш от мене?

Доминик въздъхна.

— Силно ме изкушаваш, Роуз. Защо отказваш да ми повярваш, когато ти казвам, че не искам Вероника?

— Човек с твоята репутация има нужда от малко предизвикателство, за да се люби с някоя жена. Защо да вярвам, че съм различна от безбройните други жени, след които си тичал?

Той докосна връхчето на гърдата ѝ с пръст, явно омагьосан от набъбващата розова пъпка. Когато сведе глава и близна стегнатото зърно, Роуз изстена и изви гръб.

— Страстта може да бъде хубаво нещо — отбеляза Доминик. — Трябва да се наслаждаваме на единственото нещо, което правим добре заедно.

Изправи се рязко, тялото му беше образец на мъжка сила и привлекателност; тръгна към ниския скрин и намокри една кърпа в купата с вода. Роуз не можеше да не се взира в него, възхищавайки се на начина, по който се движеше той, на пулсиращите мускули на ръцете и торса и дългите му крака. Белезите от битките бяха мълчаливи свидетелства за неговата смелост и с нищо не намаляваха красотата на тялото му.

Доминик отнесе мократа кърпа към леглото.

— Защо ме гледаш така? Отвращават ли те белезите ми?

Роуз премига, осъзнавайки, че го е зяпала.

— Казах ти вече, не е така.

Той се усмихна.

— Трябва ли да вярвам, че намираш нещо у мене, от което да се възхищаваш?

— Тялото ти е... — Тя се изчерви и отвърна поглед. — Искам да кажа, ти си привлекателен мъж.

Той коленичи на леглото и разтвори краката ѝ.

— Какво правиш?

— Измивам семето си от тебе.

Роуз стисна зъби и остана да лежи извънредно спокойно, докато Дракона прокарваше мократа кърпа между бедрата ѝ. Изпусна облекчена въздишка, когато той се дръпна и сам се изтри с мократа кърпа. Роуз предположи, че той ще си легне да спи, но разбра колко е сгрешила, когато Дракона се наведе над нея и притисна устни към зърното ѝ.

— Уморена съм — възпротиви се тя.

— Аз не съм — отвърна Доминик. — Този път възнамерявам да те любя както трябва. Любенето срещу стената оставя много какво да се желае.

Роуз искаше да се съгласи, но не намери дори мъничък недостатък в уменията на Дракона, докато я любеше, притисната към стената. Удоволствието не би могло да бъде по-интензивно в която и да било друга поза.

Мислите ѝ се разпиляха, когато той прокара уста по дължината на тялото ѝ към онова място, което още тръпнеше от предишното му любене. Езикът му мина над втвърдената пъпка на нейната женственост и тя замря.

— Харесва ли ти това, любов моя?

Тя не можа да намери глас. Той като че ли взе мълчанието ѝ за съгласие, защото езикът му прояви още повече енергичност, търсейки деликатната плът, която пламтеше и пулсираше от интимното му докосване. Тогава той вмъкна показалеца си в чувствителния ѝ център и тя се разпадна. Но той беше далече от края. Тя все още се олюляваше на ръба, когато той се надигна над нея и навлезе дълбоко, разпалвайки отново пламъците, които я поглъщаха, докато той влизаше и излизаше с дълги, мощни тласъци.

Последното, което чу Роуз, преди да загуби контакт с действителността, бе гласът на Дракона, който крещеше името ѝ.

Доминик извика името на Роуз на върха на страстта си и изля семето си. По някакъв начин, когато чу името ѝ на устните си в мига на кулминацията, това му се стори редно. Когато бурята премина, той излезе и се стовари изтощен до Роуз. Никак не му се искаше да остави сладката топлина на тялото ѝ, но беше прекалено уморен за още един сеанс. След кратка почивка може би...

Доминик се събуди на разсъмване. Снощи обяви лов със соколи, ето защо стана веднага, макар че би искал да поостане в леглото и да събуди съпругата си с целувки. Въздъхвайки със съжаление, се облече бързо и излезе в приемната.

Гостите вече се бяха събрали в залата, нямайки търпение да започнат дейностите, предвидени за деня. Днес щяха да закусят с хляб и бира, после щяха да се върнат в кулата за по-засищащ обяд, последван от игри и танци. Ловът със соколи беше спорт, харесван и от двата пола, дамите нямаха търпение да тръгнат не по-малко от мъжете.

Тъй като Доминик беше закъснял, грабна комат хляб от масата, за да го вземе със себе си, и изгълта халба бира. После поведе гостите към соколарните, където соколарят и помощниците му вече ги очакваха.

— Какво е станало с ръката ти? — запита Вероника, бързайки да настигне Доминик.

— Малка рана. Нищо сериозно — каза той нетърпеливо.

Вероника хвана ръката му с две ръце.

— Тя ти го е направила! Не отричай, Драконе. Жената, за която се си оженил, е опасна. Трябва да я отдалечиш, за да не може да нарани никого. Ще свидетелствам, ако ти потрябва доказателство за лудостта ѝ. Има места за такива жени.

— Ще помисля — изрече разсеяно Доминик.

Предположението, че Роуз е побъркана, беше нелепо, но по-лесно му беше да се съгласи, отколкото да спори с Вероника.

Роуз побърза да настигне Дракона. Беше станала минути след като той беше излязъл и сега го следваше. Обичаше лова със соколи и нямаше намерение да пропусне утринния спорт. Когато видя Вероника

да настига Дракона, забави ход, но остана достатъчно близо, за да чуе разговора им.

Това, което чу, я накара да пожелае да изкрещи оскърбено. Как можеше Дракона да я мисли за луда? Наистина го беше заплашвала в повече от един случай, но раната му беше по негова вина точно толкова, колкото и по нейна. Не понасяше мисълта, че почти беше повярвала, че той възнамерява да отстрани любовницата си и да уважава брачните им обети. Той лъжеше така енергично, както се и любеше.

Вниманието ѝ се изостри, когато чу Вероника да казва:

— Ако убедиш краля, че съпругата ти е луда, може би той ще разтрогне брака ви, така че да можеш да се ожениш за друга. Ще си запазиш Драгоник, без да бъдеш обременен със съпруга, която не желаш.

Роуз трепна, когато Вероника положи деликатната си ръка на гърдите на Дракона.

— Казваше, че ме обичаш, че аз съм жената, за която искаш да се ожениш. Нищо не се е променило между нас, Драконе.

Роуз реши, че е чула достатъчно. Побърза, за да се присъедини към любовниците.

— Защо не ме събуди, Доминик? — запита тя сладко. — Успях се. — Потърка се о него и сподави една прозявка. — Изтощи ме снощи.

„Това трябва да ѝ послужи за урок“, помисли самодоволно Роуз. Когато се осмели да хвърли поглед към Вероника, отбеляза с удовлетворение, че жената беше занемяла от смайване. Но погледът, който Дракона ѝ отправи, беше изпълнен с възхищение и това я изненада. Не ѝ ли беше сърдит, задето е подразнила любовницата му?

Стигнаха до соколарните, преди да успеят да продължат разговора. Соколарят донесе любимата соколица на Роуз и тя си сложи ръкавицата. Соколарят постави птицата със закачулена главичка на протегнатата ръка на Роуз и тя се настани там; понеже не виждаше нищо, нямаше опасност да отлети.

— Соколите на баща ти са сред най-добрите, които някога съм виждал — коментира Доминик. — Инспектирах соколарните малко след като пристигнах в Драгоник и не намерих нищо не в ред, нито при соколите, нито при соколаря. Гостите ни ще бъдат доволни.

— Гостите ни са ловували тук и преди — напомни му Роуз. — Когато баща ми беше жив.

— Роуз, нямам нищо общо със смъртта на баща ти — повтори Доминик. — Не можем ли да бъдем приятели? Вече сме любовници.

— Искаш да бъдем приятели?

— Защо не?

Защото искам нещо повече от приятелство от тебе.

— Ще се опитам.

— Конете ни чакат. Ела. Днес е хубав ден за лов със соколи. Небето е чисто, не се очаква сняг, въздухът е свеж и ободряващ.

— Денят наистина е много добър — призна Роуз. — Дори щеше да бъде още по-хубав, ако Вероника беше другаде.

— Няма защо да се страхуваш от нея. Ти си моята съпруга и господарката на Драгоник.

— Твоята нежелана съпруга — подметна Роуз през рамо.

Доминик я настани на седлото и тя се отдалечи, оставяйки го зад себе си. Смехът му се носеше след нея в кристалния въздух.

Денят беше толкова приятен, колкото Доминик беше предсказал. Всички изглеждаха доволни от соколите и от изпълненията им. Когато се върнаха в кулата, уловът беше предаден на готвачката, за да бъде превърнат в пайове и други деликатеси за банкета на следващия ден. Всички бяха в добро настроение и много гладни. Масите бяха подредени и прислужниците стояха в очакване да понесат ястията. След като гостите измиха ръцете и лицата си в легени с вода, те заеха местата си по масите и банкетът започна. Едно след друго от кухнята прииждаха ястия — от супа и месни пайове до печени меса, риба, зеленчуци, пресен хляб и сладкиши.

По време на продължителния обяд Роуз не можеше да не забележи отровните погледи, които отправяше Вероника към нея. Дяволчето у нея я накара да се наведе към Дракона и да положи ръка на гърдите му. Можеше да е заблудила Вероника, но не успя да заблуди Доминик.

— Опитваш се да накараш Вероника да ревнува ли, любов моя? — запита той. Развеселеност танцуваше в очите му. — Моля те, продължавай.

— Любовницата ти е прекалено уверена в себе си и просто искам да...

— Да я поставиш на мястото ѝ — довърши Доминик.

— Сърдиш ли ми се заради това?

— А трябва ли? — Изражението му стана замислено. — Някога може би бих се разсърдил, но както вече ти казах, Вероника е моето минало. Но стига за нея; постоянното натякване за нея разстройва храносмилането ми.

Роуз изпадна в намусено мълчание. Натякването можеше да престане, но Вероника щеше все още да си бъде тук.

Когато продължителният обяд свърши, жените се присъединиха към Роуз в приемната, докато залата беше опразнена за игри и танци. Доминик отведе мъжете в частната си приемна, за да изслуша списъка с техните искания, които възнамеряваха да предявят пред крал Джон. Макар да беше съгласен с бароните, той се страхуваше, че няма нищо, което да може да направи, за да помогне на каузата им, без да предаде краля си и страната си.

След като бароните се настаниха удобно или останаха прави, в зависимост от предпочитанията си, заговори Хенри Ашфорд.

— Имаме нужда от подкрепата ти за похода ни срещу несправедливите закони на краля, Драконе — започна той. — Бароните от цяла Англия се обединиха, за да съставят параграфите, които искаме да представим на краля. Някои, които мислят иначе, искат да тръгнат към Лондон и да накарат насила краля да сложи печата си под параграфите, но други се страхуват от гражданска война.

— Преди да прочета параграфите, не мога да се ангажирам с нищо.

Джон Шелдън излезе напред и сложи няколко листа от дебел пергамент в ръцете на Доминик. Той ги отдели един от друг и започна да чете. Първият параграф настояваше да се позволи на църквата да прави свободни избори. Друг се занимаваше с наследството, опекунството, жененето на наследници и финансовата помощ, дължима на короната.

Той продължи да чете, откривайки клауза, която би позволила на търговците да продават стоките си в чужди страни, без да трябва да плащат неразумни такси и данъци, освен във военно време. Друго изречение искаше да реформира съдебната система, трето пък

контролираше поведението на кралските чиновници, особено от местното управление, които се опитваха да злоупотребяват с властта си.

Доминик беше зашеметен от дързостта на документа и се съмняваше, че кралят ще го подпише доброволно. По негово мнение единственият начин кралят да приеме исканията на бароните беше да го направи, за да избегне гражданска война. Въпреки това обаче Доминик се съмняваше, че горд мъж като Джон Безземния ще се съгласи с последното изречение, което всъщност даваше право на поданиците му да обявят война на своя крал.

— Какво мислиш, Драконе? — запита Ашфорд, когато Доминик прочете хартата. — Стивън Лангтън беше един от тези, които написаха параграфите. Негова идея беше да се назначат двадесет и пет барони за пазители на хартата.

Доминик се замисли. Знаеше, че Лангтън, мощният Кентърбърийски архиепископ, проповядваше против абсолютната монархия, и виждаше неговата ръка в редакцията на последния параграф.

След дълга, напрегната тишина Ашфорд повтори въпроса си.

— Съгласен съм с повечето от вашите искания — призна Доминик, — но крал Джон няма да подпише нищо, което отнема толкова много от властта му.

— Може би имаш право — съгласи се Блейн Дреймор. — Но ние вярваме, че кралят осъзнава какви ще бъдат последиците, ако изгуби подкрепата на бароните. Откакто църквата миналата година отмени отлъчването му, Стивън Лангтън ни направлява и ни ръководи. Нашето търсене на свободи се основава върху коронационната харта на праждането на Джон, крал Хенри Първи.

— Ще се присъединиш ли към нашата кауза? — запита Ашфорд.

— Нека да помисля върху това — каза Доминик.

— Разбира се — съгласи се неохотно Ашфорд. — Нищо не може да се направи, защото зимата настъпва, освен да планираме поход към Лондон и Уестминстър, ако се наложи. Може да имаме полза от тебе и твоите рицари, Драконе.

— Ще ви съобщя — каза Доминик.

Бароните продължиха да разискват различни параграфи от хартата, докато умът на Доминик блуждаеше. На теория той беше

съгласен с всичките параграфи, но лоялността към неговия крал беше силно средство за сдържане. Той беше рицар на краля, мъж, който приемаше сериозно клетвите си. Джон му беше дал Драгоник, а в замяна искаше лоялността му. Дори беше предложил на Доминик да шпионира неговите барони.

Да, щеше да размисли, но трябваше да се случи нещо драстично, преди да предаде краля, независимо колко несправедливи са законите му.

Докато мъжете обсъждаха сериозни неща, Роуз и дамите си бърбяха приятелски в приемната, разменяха новини за семействата си и за важни събития.

— Чухме за брака ти с лорд Дракон — каза лейди Камбра Ашфорд, когато разговорът позамря. — Много ли си нещастна, скъпа? Ужасно е, че Дракона изгони майка ти и сестра ти от дома им.

Роуз замря. Беше се опитвала да поддържа разговора, без да засяга личния си живот.

— Мама и Старла отидоха в манастира по своя воля. Татко беше обещал на Старла, че ще може да стане монахиня, преди да замине за Лондон, а Дракона даде позволение. Мама придружи Старла, защото имаше нужда от тихо място и време, за да оплаче татко в мирна обстановка.

— Лорд Дракон наистина ли е демон? — запита Камбра. — Репутацията му като безстрашен воин и неуморим любовник заслужена ли е?

— Не бих възразила да бъда омъжена за такъв мъж — въздъхна Алета Дреймор. — Не можех да повярвам на очите си, когато видях лейди Вероника сред гостите ти — призна тя. — Знаеш ли, че е любовница на съпруга ти?

— Той не я е поканил в Драгоник — обясни Роуз, опитвайки се да защити Дракона.

— Аз съм виновна — обясни Камбра. — Вероника ми е братовчедка. Поканих я да ни гостува по време на коледните празници, без да подозирам, че ще бъдем поканени на празненства в Драгоник. Предложих да откажем поканата на лорд Дракон, но съпругът ми не

искаше и да чуе. Бароните възнамеряват да го помолят да се присъедини към борбата им против краля.

Роуз пребледня.

— Да не би да говориш за Параграфите на бароните, за които допринесе и баща ми?

— Да — отвърна Камбра.

— Баща ми беше екзекутиран заради тази харта. Предположих, че смъртта му е сложила край на това.

— Ни най-малко — възрази Мери Шелдън. — Смъртта на баща ти накара бароните още повече да желаят да наложат волята си на краля. Ако се откажат от каузата си, смъртта на баща ти ще е била напразна.

— Защо бароните искат Дракона да се присъедини към каузата им? Той е рицар на краля. Не се ли страхуват, че ще ги предаде?

— Съпругът ми познава лорд Дракон и вярва, че той няма да предаде доверието им — обясни Камбра.

— Съпругът ви не би трябвало да бъде толкова доверчив — изрече рязко Роуз.

Тя не каза нищо повече, но беше сигурна, че крал Джон е дал на Дракона владението на баща ѝ поради някаква причина. И тази причина беше задължението да следи размирническата дейност на пограничните барони.

Страх я обзе. Съмняваше се, че Дракона ще се присъедини към бароните, но ако го направи?

Не би могла да понесе, ако и той загуби живота си като баща ѝ.

11

„Розите утешават сърцето.“

Уилям Лангъм

На първия ден от януари крепостните и свободните от селото бяха поканени да празнуват и им бяха поднесени подаръци от името на господарите на Драгоник. В допълнение към обикновените празнични ястия, поднасяни на гостите, имаше прасенца сукалчета, чучулиги и свински глави, както и изобилие от грах, боб и лук в различни сосове.

След яденето и преди развлеченията Доминик подари парчета плат и храна на васалите си, а в замяна получи годишните ренти от хляб, кокошки и бира, която варяха самите те. Рицарите от замъка изглеждаха доволни от получените туники, надризници и наметала, които Доминик беше намерил струпани в сандъци в склада.

Роуз подари на Емили и Блайт украсени с камъни фиби, които беше купила предното лято от един амбулантен търговец.

— Подаръкът ми за тебе още не е пристигнал — каза Доминик, след като беше даден и последният подарък.

— Аз нямам нищо за тебе — отговори Роуз. — Подръчният плат не беше достатъчно хубав за туника или наметало, достойни за лорд.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо подходящо, когато останем насаме в спалнята — намекна Доминик.

Преди Роуз да отговори, двамата с Дракона бяха увлечени в навалищата, за да поведат празничните танци и песни. Посред един рил Роуз чу шум на предната врата и се запита кой ли може да бъде. Може би, помисли тя, някой търси подслон и храна в студената зимна вечер. Занемя, когато две жени влязоха в залата заедно с порив студен вятър и спряха на прага.

Тогава лъчиста усмивка озари лицето ѝ и тя се затича към новопристигналите.

— Мамо! Старла!

Щастливи сълзи потекоха по лицето на Роуз, когато прегърна майка си и близначката си, а после се дръпна на една ръка разстояние, за да ги види по-добре. Старла беше облечена в бели дрехи на послушница и с просто вълнено наметало, но лейди Нелда носеше цветна рокля и подплатена с кожа мантия, подходяща за случая.

— Как дойдохте тук? Толкова се радвам да ви видя.

— Лорд Дракон изпрати сър Ерик да ни доведе у дома за празниците.

— Дракона го е направил? — запита Роуз, зашеметена.

— Това е подаръкът ми за тебе — изрече Доминик зад нея. — Добре дошли отново в Драгоник, лейди Нелда, Старла. Знаех, че празникът на Роуз няма да бъде пълен, ако семейството ѝ не бъде заедно с нея.

— Направил си това за мене? — запита Роуз. Сълзи замъглиха очите ѝ. — Нищо, което можеше да ми дадеш, нямаше да означава повече за мене. Благодаря, милорд.

Тя дръпна майка си за ръката.

— Ела да поздравяш гостите ни. Познаваш повечето от тях. Животът в манастира трябва да ви се отразява добре; и двете изглеждате чудесно. Щастливи ли сте?

— Много съм щастлива — изрече свенливо Старла. — Но мисля, че мама би искала да се върне у дома.

— Това може да се уреди лесно — каза Доминик.

— Ще си помисля — отвърна Нелда. — Точно сега се наслаждавам на самотата в манастира. Може би ще се върна един ден, когато дъщеря ми ме дари с внуче.

— Мамо! — изрече изчервена Роуз.

Доминик се подсмихна.

— Ще направя всичко по силите си това да се случи.

Той се отдалечи, докато новодошлите попаднаха сред стари познати, които искаха да ги поздравят. С ъгълчето на окото си Роуз видя как Доминик се отправя към група барони, потънали в разговор. Преди да стигне до тях обаче, Вероника го пресрещна и едва ли не насила го завлече в една тъмна ниша. Кипейки от гняв, Роуз се извърна, нежелаяща да ги гледа.

— Дано да е важно, Вероника — каза Доминик, когато последва бившата си любовница в тъмната ниша. — Побързай. Времето ми е ограничено.

— Важно е — измърка Вероника, щом се озоваха далече от любопитни очи. — Имам подарък за тебе и исках да ти го дам насам.

— Не съм очаквал подарък — каза Доминик.

— Въпреки това съм ти приготвила. — Тя бръкна в джоба си и извади затворената си длан, стиснала нещо. — Надявам се да ти хареса — изрече, отваряйки ръка, за да разкрие подаръка си.

Неверие се изписа на лицето на Доминик, когато се взря в украсената със скъпоценни камъни брошка в дланта на Вероника. Беше изкована от злато и инкрустирана с диаманти, обкръжаващи голям рубин.

— Не мога да приема такъв скъп подарък — възпротиви се той.

— Не съм платила нищо. Беше на брат ми, този, който умря от треска по време на кръстоносния поход. Винаги съм смятала да ти я дам.

— Пази я за съпруга си. Изненадан съм, че крал Джон още не е намерил мъж, достоен за ръката ти.

— Аз съм вдовица, както ти е добре известно. Като други богати вдовици, които не искат да се женят по заповед на краля, платих такса, която ми дава правото да си избира съпруг сама.

Тя се притисна към него. Доминик почувствува меките ѝ гърди да се прилепват към гърдите му, долови познатия аромат на възбудата ѝ и се почувства хванат в капан. Това не беше положение, което да приеме с лекота.

Вероника се пресегна и забодя брошката на наметалото му.

— Вземи я, Драконе. Искам да я вземеш.

— Вероника, не мога. Какво ще си помисли Роуз? Това е прекалено ценен подарък за приятели.

— Ние сме повече от приятели — напомни му тя. — Какво ти подари съпругата ти? Нищо дори и наполовина толкова красиво като това, обзалагам се.

— Изпробваш търпението ми, Вероника.

Тя не му обърна внимание.

— Всички говорят какво си направил за съпругата си. Довеждането на майка ѝ и близначката ѝ в Драгоник беше любезен

жест. — Тя отметна глава. — Любезността не ти отива. Какво е направила Роуз на моя свиреп Дракон?

Толкова ли съм се променил, запита се Доминик. Дали това, че е направил нещо хубаво за съпругата си, е признак на слабост? Трябваше да помисли върху това, когато има повече време. Засега основната му грижа беше да се отърве от Вероника, преди Роуз да е решила отново да вдигне меча си срещу него. Ухили се.

Вероника трябва да беше видяла усмивката му, защото се намръщи и запита:

— Развеселявам ли те, Драконе? — Погали го по бузата. — Бих предпочела да те възбуждам, отколкото да те развеселявам. — Ръката ѝ се спусна надолу по гърдите му и още по-надолу. — Да видим ли дали малкият Доминик още ме иска?

Той хвана ръката ѝ.

— Престани, Вероника. Не те ли е срам?

— Искам те — прошепна Вероника. — Ела при мене тази нощ. Няма да те нараня, както съпругата ти. — Погледът ѝ се спусна по тялото му. — С мене има само едно място, което може да те боли, и много ще ми хареса да го успокоя.

Реакцията на Доминик изненада дори самия него. Не почувства нищо.

— Трябва да вървя, Вероника. Моля те, извини ме.

Обърна се рязко и излезе от нишата, забравяйки за брошката, която Вероника беше забола на наметалото му. Ако гостите му бяха забелязали по време на вечерята, не го споменаха. А Роуз, която сигурно щеше да забележи, се беше оттеглила в приемната с майка си и сестра си, където можеха да си поговорят насаме.

В приемната Роуз и Старла бяха седнали от двете страни на майка си и трите си говореха.

— Щастлива ли си, Роуз? — запита лейди Нелда. — Лорд Дракон добър ли е с тебе?

— Много мило беше от негова страна да ни доведе в Драгоник — добави Старла. — Сигурно много те цени.

— Не съм *нешастна* — каза Роуз след дълга пауза. — Дракона не е направил нищо, за да ме нарани, макар че понякога заслужавам

гнева му.

— Какво си направила, дъще? — запита Нелда. — Надявах се, че вие двамата със съпруга ти ще се разбирате добре.

— Лорд Дракон не изглежда толкова жесток, колкото изглеждаше, когато пристигна в Драгоник — забеляза Старла.

Роуз въздъхна. Имаше нужда да разкаже на някого за взривоопасните си отношения с Дракона, а кой би могъл да я разбере по-добре от майка ѝ и близначката ѝ, които я обичаха и я разбираха?

— Дракона е мил по много начини — започна тя, — но ми даде да разбере от самото начало, че обича друга жена. Жена, за която се надявал да се ожени.

— Да знаеш, че съпругът ти е влюбен в друга жена, трябва да е трудно — изрази съчувствието си Старла. Потръпна. — Благодаря ти, че ме спаси от тази съдба. Гневът на лорд Дракон трябва да е страшен.

Нелда се засмя.

— Възможно е, но не завиждам на Негова Светлост за гнева на Роуз, който, както знам от опит, може да бъде доста страшен от време на време.

— Разбираме се достатъчно добре — призна Роуз.

Какво биха си помислили, ако знаеха, че е ранила съпруга си, запита се тя. Изпълни я съжаление, докато не си спомни колко лесно се беше оказало за Вероника да примами Дракона в тъмната ниша.

Какво правеха там? Разговаряха ли? Дракона беше ли целунал любовницата си? Беше ли я галил, беше ли ѝ казал, че обича нея и иска да бъде свободен, за да се оженят?

— Роуз? Какво има, скъпа? Изглеждаш така далечна. Нещастна си, виждам го. Можеш ли да ми кажеш какво те тревожи?

— Какво може да бъде по-тревожно от това, да знаеш, че съпругът ти обича друга жена? — избъбри Роуз. — Жената, която той обича, точно сега е в кулата, мамо, и това ме разкъсва.

— Любовницата на Дракона е тук? В Драгоник? — ахна Старла. — О, колко ужасно. Те... били ли са... заедно?

— Той отрича, но не съм сигурна, че му вярвам.

— Не мога да повярвам, че може да бъде толкова жесток, че да покани любовницата си в дома ти — възкликна Нелда. — Понеже нямаш баща да го укори, аз ще поговоря с него.

— Ще отрече увлечението си, мамо — каза Роуз. — Закле се, че не я е канил в Драгоник. Искам да му вярвам, наистина искам, но постоянно ги намирам заедно.

— За жена, принудена да се омъжи, звучиш като ревнива съпруга — забеляза Нелда. — Съпругът ти като че ли вече не ти е безразличен.

Брадичката на Роуз се вирна.

— Не, мамо, грешиш. Дракона е рицар на краля. Не мога да се привържа към мъж, който е верен на животното, което нареди да убият татко.

— Мисля, че протестираш прекалено упорито, дъще — каза Нелда. Когато Роуз понечи да възрази, тя добави: — Упорството не е добродетел, Роуз, нито пък спомага за спокоен живот. Ако лорд Дракон не ти е безразличен, кажи му го.

Роуз вдигна рамене.

— Аз... Не знам какво чувствам. Животът ми с Дракона е всичко друго, само не и спокоен. Нищо не е същото, след като бях принудена да се омъжа за него.

— За мене ли говорите, дами? — запита Доминик, влизайки в приемната.

Роуз го изгледа втренчено.

— Мислех, че забавляваш гостите.

— Беше дълъг ден. Всички се оттеглиха рано, за да бъдат свежи за утрешния лов.

— Значи трябва да си лягаме и ние, милорд — каза Нелда, като се изправи.

— Сър Брейдън ви очаква долу, за да ви отведе в покоите ви.

— Благодаря, лорд Дракон, за всичко. Да бъдем с Роуз по това време на годината означава много за нас.

— Това е вашият дом, милейди. Никога не съм искал да ви гоня оттук. Ваш избор беше да влезете в манастир.

— Така беше. Лека нощ, милорд.

Нелда тръгна да излиза, после се обърна и се вгледа в нещо на наметалото на Дракона. Роуз последва погледа ѝ към великолепната брошка, която носеше той. Беше сигурна, че не я е виждала досега.

— Каква прелестна брошка, лорд Дракон — каза Нелда. — Не съм виждала по-красив рубин.

Доминик погледна брошката с озадачено изражение. Роуз сдържа езика си, докато Нелда и Старла не излязоха, после запита:

— Не си спомням да съм виждала тази брошка преди. Семейна ценност ли е?

Доминик не отговори на въпроса ѝ.

— Остави брошката. Доволна ли си от подаръка ми?

— Беше удивителна изненада — призна Роуз. — Мама и Старла толкова ми липсват. Ние със Старла сме като две части от едно цяло.

— Затова ли се пожертва за нея?

— Бих го направила отново, ако трябваше.

— Това означава ли, че не съжаляваш, че си се омъжила за мене?

— Не и по отношение на Старла.

— Имам още един подарък за тебе. Исках да ти го дам насаме.

— Още един подарък ли? Кога си намерил време да купиш?

— Донесох го в Драгоник. Исках да го дам на съпругата си в сватбения ни ден, но денят, когато пристигнах, не ми се стори подходящ.

Роуз се намръщи.

— Защо ми го даваш сега?

— Защото това е идеалният момент.

Доминик се приближи към сандъка си, отвори го и извади една кадифена торбичка. Сложи я в ръцете ѝ.

— Какво е това?

— Отвори и ще видиш.

Роуз дръпна връвчиците и бръкна вътре. Очите ѝ се разшириха, когато извади златна диадема, инкрустирана с диаманти, рубини и изумруди.

— Надявам се да ти хареса — каза Доминик.

— Сигурен ли си, че не си я купил за Вероника? Тя беше жената, за която си възнамерявал да се ожениш.

Изражението му казваше на Роуз, че е напипала истината.

— Купих я за съпругата си; това е всичко, което трябва да знаеш. Не ти ли харесва?

— Наистина е прелестна — каза Роуз, докосвайки искрящите камъни. — Но не мога да приема нещо, предназначено за друга жена.

— Беше предназначено за съпругата ми, Роуз. Приеми го на добра вяра. — Той взе диадемата от ръцете ѝ, свали обръча и я сложи

на негово място. — Искам да видя как ти стои. Имаш ли огледало? Можеш и сама да видиш колко ти отива.

Роуз се приближи към тоалетната си масичка, взе сложеното в метална рамка ръчно огледало и се възхити на диадемата, отразена в полираната повърхност.

— Наистина е красива.

— Твоя е, Роуз, но не е достойна за красотата ти.

Тя знаеше, че не бива да се оставя на ласкателството на Дракона да ѝ повлияе, но той говореше толкова искрено, че защитата ѝ се разпадна.

— Нямам подарък за тебе.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ, бавен и чувствен, а широката му усмивка намекваше за изпълнените му със страст мисли.

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо, любов моя.

Всичко, което той трябваше да направи, беше да ѝ се усмихне и тя се почувства така, сякаш тялото ѝ изгаряше в огън. Погледът му беше тъмен и чувствен, дръзко обещаващ. Роуз беше виждала този поглед и преди, знаеше какво означава. Страстта на Дракона беше смъртоносна комбинация от интензивно удоволствие и силни емоции. Как би могла да издържи това отново?

Възползвайки се от разсейването ѝ, Дракона плени устните ѝ и я привлече в обятията си. Езикът му се изстреля навън, облизвайки пицната пълнота на устните ѝ, а после ги накара да се разтворят. Роуз не се възпротиви, когато той я отнесе на леглото и я положи на дюшека.

— Страшно много дрехи — измърмори Доминик, откопчавайки брошката, която Вероника му беше дала, и свали наметалото си.

Роуз се взря в брошката, на лицето ѝ се изписа смутено изражение. Нещо в скъпото украшение я притесняваше. Но мислите ѝ се пръснаха, когато Дракона се наведе и я целуна отново. Тя отговори дръзко, заравяйки пръсти в косата му, и се размърда, за да го привлече към себе си.

— Чакай, любов моя — прошепна той срещу устните ѝ. — Нека първо да се съблека.

Тя го пушна неохотно, но само след броени мигове той се върна, разкошно гол, сексът му се изправяше набъбнал и твърд срещу плоския му корем.

— Надигни се, любов моя. Искам те гола.

Неспособна да се противопостави на примамката на съблазнителните му думи, Роуз скоро се озова гола като него. Посегна към него и го придърпа върху себе си, твърдото му тяло беше горещо и тежко над нейното. Въздъхна и се наслади на тежината му, докато той я галеше, дразнеше и възбуждаше. Когато повече не можеше да понесе измъчващите му ласки, разтвори крака и го прие в себе си.

Един силен тласък го вкара надълбоко, толкова дълбоко, че ѝ се стори, че е докоснал душата ѝ. Тя се стегна около него, искаше да го задържи и да го държи вечно. Всеки инч от тялото ѝ тръпнеше от усещането, че го притежава дълбоко в себе си.

Усещаше сърцето му да бие силно срещу гърдите ѝ и чу как нейното бие в същия ритъм. Той я повдигна, навлезе дълбоко, разтегна я и я изпълни със себе си. Тя се вкопчи в него, изгубвайки се в страстта му, докато той я не отведе на върха и я освободи. Сто пъти по сто блещукащи светлинки се разсипаха наоколо ѝ. Неясно го усети да се излива в нея и притисна ханша си към неговия, искаше да го поеме целия, имаше нужда от всичко, което той можеше да ѝ даде.

Преплели ръце и крака, двамата дишаха тежко и диханието им отекуваше силно в очакващата тишина; строполиха се на леглото, докато страстта полека се оттичаше от телата им.

Следващите дни минаха бързо. Развлеченията и пиршествата продължаваха с трескава скорост. Дракона се срещна още два пъти с бароните, но Роуз нямаше представа на кого е лоялен.

Дракона стана рано сутринта, преди гостите да си заминат, за да участва в последната ловна експедиция. Макар че Роуз с тъга виждаше как майка ѝ и сестра ѝ си заминават, тя се опита да сдържи меланхолията си.

— Изключително студено е тази сутрин — каза Роуз, докато наблюдаваше как Дракона се облича за лова. — Вземи си наметалото с кожена подплата.

Той ѝ хвърли странен поглед.

— Много мило от твоя страна, че се интересуваш.

Смаяна, Роуз каза:

— Беше любезно от твоя страна да доведеш мама и Старла в Драгоник. Аз само отвърщам на любезността ти.

— Могат да останат, ако искат — предложи Доминик, докато се загръщаше с наметалото и го закопчаваше с брошка от ковано сребро.

— Знам и съм ти благодарна. Може би мама ще се върне един ден, но Старла изглежда щастлива там, където е.

— Ще получа ли целувка за късмет? — запита шеговито Доминик, навеждайки се над нея.

— Ако искаш — и тя сви устни.

— Искам — отвърна той.

Привлече я в обятията си и ѝ даде истинска целувка вместо клъвването, което очакваше Роуз. Беше му присъщо да иска повече, отколкото му даваше тя.

Загледа го как излиза с озадачено изражение, после се изми и се облече. Понеже ѝ беше студено, свали вълненото си наметало от куката и го уви около раменете си. Когато потърси с какво да го закопчае, забеляза украсената с камъни брошка на Дракона и я взе, за да ѝ се полюбува. Той не я беше носил от вечерта, когато я беше видяла за първи път, и тя реши да я сложи на наметалото си. Не мислеше, че той ще има нещо против, защото не я ползваше. Тогава слезе долу, за да започне деня си.

Мъжете вече бяха потеглили на лов и тя се присъедини към жените в параклиса за утринната литургия. След литургията жените започнаха да се събират в залата, за да закусят.

— Всички като че ли се забавляваха — каза Емили, когато се приближи към Роуз. — Но наистина мога да кажа, че ще се радвам, след като си отидат. Бяха изтощителни дванадесет дни.

— Уморително беше за всички ни — съгласи се Роуз. — Сигурна съм, че готвачката ще се радва да изпроводи гостите. Извънредните гърла за хранене изтощиха значително запасите ни и натовариха кухненската прислуга.

Роуз продължи към залата, за да закуси с хляб и бира. По-солидното ядене, обядът, щеше да бъде поднесено, след като мъжете се върнат. Тя натопи парче хляб в бирата и тъкмо се беше замислила за Дракона, когато Вероника се настани до нея.

— Добро утро — каза Роуз с повече сърдечност, отколкото чувстваше. Бившата любовница на Дракона не подхождаше по най-

уместния начин към нея. — Имате ли нужда от помощ за опаковането? Ако вашата камериерка не може да се справи сама, ще бъда щастлива да пратя някого да ѝ помогне.

— Сигурна съм — изрече фалшиво Вероника.

Роуз игнорира забележката.

— Вярвам, че гостуването ви е харесало.

— Повече, отколкото предполагате — отговори загадъчно Вероника.

Внезапно Роуз осъзна, че Вероника се взира в брошката ѝ. Тя прокара пръст по големия камък в центъра и се усмихна.

— Прекрасна е, нали?

— Наистина — отвърна рязко Вероника. — Беше моят коледен подарък за Дракона. Беше на покойния ми брат. Дракона знае ли, че я носите?

— Вие сте му я дали?

— Да, точно тук, в залата, в деня, когато се разменяха подаръци.

— И той я прие?

Вероника пусна самодоволна усмивка.

— Носеше я, нали?

С треперещи ръце Роуз откопча брошката и я хвърли към Вероника.

— Ето! Вземете си брошката и си я върнете в Лондон. Дракона няма нужда от вашите подаръци.

— Сигурна ли сте? Той я задържа, нали? Какво му подарихте вие?

— Не е ваша работа.

— Говорих с някои от гостите — изрече Вероника. — Повечето се съгласиха с мене.

Роуз се намръщи.

— За какво?

— За буйната ви природа. Онези, които ви познават, знаят, че сте била склонна към насилие и непредсказуема още като дете, и се шокираха, когато им казаха какво сте направили на съпруга си.

Роуз вдигна вежди.

— Нищо не съм му направила.

— Така ли? Той каза, че сте го ранили. Цяло чудо е, че не ви е убил.

— Как смееете да говорите лоши неща за мене пред гостите ми! Сигурна ли сте, че Дракона ви е казал, че съм го ранила?

Вероника игнорира въпроса.

— Знаехте ли, че Дракона сериозно обмисля да ви затвори на място, където няма да можете да нараните никого?

Роуз стана толкова рязко, че столът ѝ тупна на пода.

— Моля да ме извините. Имам задължения.

Не искаше да вярва на Вероника. Нищо в поведението на Доминик не подсказваше, че я смята за опасна. Може да го беше заплашила с меч един-два пъти, но това не означаваше, че е побъркана.

Мислите ѝ се връщаха към Вероника и брошката, докато се занимаваше с многобройните подробности около днешните забавления и игри. Защо Дракона беше задържал подаръка на Вероника? Дразнете я това, че тя не му беше подарила нищо, докато Вероника му беше дала спомен, който имаше такова голямо значение за нея.

Още повече я смуцаваше това, че Дракона беше обсъждал умственото ѝ състояние с бившата си любовница. Беше толкова ядосана, че ѝ се искаше пак да вдигне меч срещу него. Усмихна се. Може би щеше да получи по-голямо удовлетворение, ако вдигне меча си срещу Вероника.

След като дамите се върнаха в покоите си, за да опаковат багажа, преди мъжете да са се върнали, Роуз отиде в приемната и се заразхожда, мислейки и кипейки вътрешно.

Как беше възможно Дракона да се люби с нея с такава страст, ако обича Вероника? Той изричаше лъжи с такова спокойствие и се любеше с толкова жар, че не ѝ беше възможно да го разбере.

Чу стъпките му в коридора и разбра, че ловците са се върнали. Обърна се, за да застане с лице към вратата, със заядливо изражение. Дракона имаше много да обяснява и този път тя нямаше да му позволи да я омайва.

В момента, когато Дракона видя лицето на Роуз, разбра, че нещо я е разстроило, а не беше необходимо да е гений, за да се досети, че Вероника е в дъното на всичко това. Слава богу, тя си заминаваше утре.

— Какво има сега? — запита той, сваляйки ръкавиците си.

— Кажи ми за брошката — изрече Роуз с равен глас. — Защо си приел ценен подарък от жена, за която се кълнеш, че вече ти е безразлична?

— Опитах се да ѝ я върна, но тя отказа да си я вземе. — Той погледна към масичката, където беше оставил брошката, и отбеляза отсъствието ѝ. — Възнамерявах да ѝ я върна утре, преди да замине. — Свали наметалото си и го хвърли на една скамейка. — Къде е? Мога да се закълна, че я оставих на масичката.

— Носех я сутринта в залата, защото не можах да намеря моята. Не мислех, че ще възразиш.

Доминик задуши един стон.

— Не, не ми казвай. Вероника я е видяла.

— Да, видя я и си направи голямо удоволствие да ми разкаже как ти я е подарила. Била спомен, така каза. Не се опитвай да ме лъжеш този път, Драконе, защото отказвам да ти повярвам. Закле се, че не желаш Вероника, но лъжите ти се стоварват на главата. Много добре, честит да си ѝ. Утре ще отпътувам за манастира с майка ми и сестра ми. — Тя започна да събира нещата си. — Дели с нея спалнята, ако искаш. Обяви ме за луда, няма значение. Любовницата ти вече ме мисли за побъркана.

Доминик хвана ръката ѝ и я накара да се обърне с лице към него.

— Подслушала си моя разговор с Вероника. Не чу ли, че не съм се съгласявал с нея? Никъде няма да ходиш. Ти си моята съпруга. Тук ти е мястото, при мене. И ревността не ти отива.

— Не ревнувам. Бясна съм и ми омръзна от лъжите ти. Знам, че не се интересуваш от мене, но моля те, опитай се да не го показваш толкова очевидно.

— Къде е проклетата брошка? Ще я върна веднага на Вероника.

— Не се тревожи, вече ѝ я върнах. Пусни ме. Празненството ще започне скоро, трябва да бъда долу в залата.

Доминик не се опита да я спре. Тя не беше в настроение да слуша, каквото и да кажеше той. Проклятие, никак не му харесваше това, че е чула точно тази негов разговор с Вероника. Той не означаваше нищо. Само беше слушал глупостите на Вероника, преди да успее да се откъсне. Роуз може и да беше проклетата, но не и побъркана. Бавна усмивка изви устните му. Но тя ревнуваше. Като се има предвид всичко, ревността ѝ не беше нещо лошо.

Доминик се изми, преоблече се и побърза към залата, за да празнува Богоявление с гостите си. Надяваше се, че нещата между него и Роуз ще се подобрят, след като гостите си отидат. Вероника беше трън в петата му още от самото си неочаквано пристигане в Драгоник. Не можеше да си представи защо някога е искал да се ожени за тази жена.

Бароните продължаваха да го притискат да се присъедини към бунта против крал Джон; ситуацията беше все така напрегната. Значението на хартата и участието на Доминик се обсъждаха открито във всички частни разговори, но Доминик се намираше на рогата на дилема. Надяваше се, че кралят скоро ще подобри поведението си, защото наистина не знаеше какво ще направи, ако бароните започнат гражданска война.

Кралят му беше дал Драгоник с определена цел. Искаше Доминик да докладва за тайните действия на бароните, но той не можеше да предаде хора, които искаха само онова, което им се дължеше. Нищо в Параграфите на бароните не подстрекаваше към бунт, а единственото бунтовно нещо беше заплахата им да тръгнат към Лондон, ако Джон не сложи печата си под документа.

— Замислил си се, Драконе. Да се осмелявам ли да мисля, че мислиш за мене?

Доминик погледна в блестящите очи на Вероника и почувства внезапен хлад.

— С какви истории си натъпкала съпругата ми, Вероника?

— Само истината. Ние сме любовници, не се прави, че не е така. Роуз е глупава.

— Всичко свърши, Вероника. Вече не сме любовници. Защо не можеш да го приемеш?

Тя го изгледа стреснато.

— Нима си започнал да изпитваш чувства към жената, за която те принудиха да се ожениш? Само не ми казвай, че я обичаш, защото отказвам да ти повярвам.

— Любов е силна дума и още по-силно чувство. — Той се замисли. — Роуз е различна от всяка жена, която съм срещал досега. Ако се беше родила мъж, щеше да стане свиреп воин. Няма да ти кажа, че я обичам, но човек не трябва да обича една жена, за да ѝ се възхищава.

— Някога ми се възхищаваше.

— Да, така е и още ти се възхищавам, но това, което имахме, не може да продължи. Животът ни се промени.

— Може би *твоят* живот се е променил, Драконе, но моят не е, нито пък чувствата ми. Ще замина утре с братовчедка си, но пак ще чуете за мене.

Доминик изруга под нос, когато Вероника отлетя. Утрешният ден за него щеше да дойде извънредно бавно.

12

*„Розите винаги ще бъдат една
от големите тайни на живота.“*

Анонимен

Гостите си заминаха и замъкът се върна към обичайния си живот. Роуз тъгуваше за майка си и сестра си, но уважаваше желанието им да останат в манастира. Заплахата ѝ, че ще тръгне с тях, не постигна нищо, защото Дракона отказа да ѝ позволи да замине. Роуз се съгласи, без да се бори; надяваше се, че животът с него няма да бъде толкова лош, ако Вероника не е наблизко, за да причинява неприятности.

Освен че постоянно тренираше с рицарите си в задния двор, Дракона се грижеше за благополучието на васалите си, председателстваше съда на замъка и изпълняваше безброй други задължения като господар на имението.

Роуз пое всички задължения, които майка ѝ беше изпълнявала. Многобройни проблеми, свързани с положението ѝ на господарка на кулата, заемаха дните ѝ. Но вечерите прекарваше с Дракона в приемната, седяха пред огнището и си говореха, понякога сами, друг път с още хора. Нощите обаче принадлежаха изключително на тях двамата.

Дракона беше неуморим, опитен любовник и Роуз се наслаждаваше на всеки миг от любенето му. Дали мисли за Вероника, докато я люби — Роуз предпочиташе да не знае, защото животът ѝ вървеше толкова добре, че ѝ се искаше да остане така завинаги.

Скоро след Богоявление кралският пазител на границите дойде на посещение. Сър Гарт изглеждаше извънредно заинтересуван от скорошните им гости и разпитваше Дракона за целта на идването им. Макар че Дракона не изглеждаше смутен, Роуз не можеше да не се безпокои. Интензивността и тонът на въпросите на сър Гарт звучаха зловещо, като инквизиция.

— За какво беше всичкото това? — запита Роуз, след като сър Гарт отпътува.

Доминик вдигна рамене.

— Лакеят на краля сигурно е ядосан, защото не беше поканен в кулата, и искаше да ми даде да разбере, че е важна личност. Няма за какво да се безпокоиш, любов моя.

Роуз искрено се надяваше това да е така.

Януари мина в оживена дейност. Беше време за поправки. Поправяха се огради, обновяваха се пристройки, когато времето позволяваше, февруари дойде с карнавала и Сирни заговезни, започнаха великите пости. Празнуваше се с игри на закрито. Пшеницата и ръжта, засети по Архангеловден, вече се подаваха от земята и Роуз започна да предвкусва Великден и пристигането на пролетта. Възраждането на всичко растящо ѝ вдъхваше надеждата, че бракът ѝ с Дракона ще процъфтява.

Доминик никога не се беше чувствал толкова доволен. Драгоник процъфтяваше, бракът му с Роуз беше донесъл неочаквани предимства. Любенето с нея беше по-скоро удоволствие, отколкото задължение. Толкова много удоволствие му носеше, че напълно беше забравил, че някога е искал да се жени за Вероника.

Положението му като пограничен барон беше деликатно и го поставяше в сложна позиция. Искаше да се присъедини към борбата на бароните против краля, но почтеността му не му го позволяваше. Честта изискваше да се подчини на заповедите на краля и да издаде плановете на бароните за поход към Лондон, но той не можеше да го направи. Премълчаването на информацията пред Джон обаче означаваше да предаде своя крал. Положението изглеждаше така, сякаш той не би могъл да последва нито една от двете пътеки с чиста съвест.

Дойде април. Великденските празници бяха отпразнувани с голяма радост. Във вторник след Великден пристигна кралски

пратеник. Неговото пристигане беше неочаквано и Доминик почувства хладни тръпки да пролазват по гръбнака му, когато куриерът му подаде един навит пергамент, носещ печата на краля. Той изпрати куриера в кухнята да се подкрепи, после махна с ръка към Роуз да се присъедини към него, докато разчупваше печата на пергамента и четеше съдържанието.

— Какво е това, Доминик?

— Съобщение от краля.

— Какво иска?

Доминик изригна една ругатня.

— Има неприятности на уелската граница. Бароните по западната граница искат помощ от краля. Джон иска да събере рицарите си и да му се представя незабавно в Уестминстър.

— О, не! Колко време няма да те има?

— Нямам представа.

— Трябва ли да отидеш?

— Да. Като васал на краля съм обвързан със свещена клетва да браня Англия.

— Ще ми липсваш, но не се безпокой за Драгоник. Аз съм напълно способна да защитавам кулата, ако стане нужда.

Увереността ѝ извика усмивка на устните на Доминик.

— Имаш дух на боец, жено. Не се съмнявам в способността ти да защитиш Драгоник, но ще заминеш с мене. Крал Джон нарежда да те заведе в Уестминстър.

Той се опита да не я тревожи, но нещо в посланието на Джон го безпокоеше. Какво искаше кралят от Роуз? Ужасна мисъл му хрумна изведнъж. Дали не я иска за заложенка? Ако е така, защо? Не беше направил нищо, за да си навлече гнева на краля.

Освен ако...

Не, кралят не би могъл да знае, че бароните са му се доверили или че са го молили да се присъедини към каузата им. Срещата му с тях беше насаме и на нея бяха присъствали само запознатите с хартата.

— Сигурно се шегуваш — каза Роуз, оглеждайки пергамента с недоверие. — Какво ще иска кралят от мене? По-добре ще му служа, ако си остана в Драгоник. Замини без мене, Доминик. Предпочитам да остана у дома. — Гласът ѝ стана корав. — Страх ме е, че ще го заплюя

в лицето, ако се срещнем. Не мога да простя на мъжа, отговорен за смъртта на баща ми.

Страх се надигна в гърлото на Доминик. Искаше му се да се обзаложи, че нищо добро няма да произлезе от призоваването на Роуз в Уестминстър. Нещо не беше наред, никак не беше наред. Нещо повече, неприязънта на Роуз към краля го безпокоеше. След като заминеше към уелската граница, Роуз щеше да остане без защита и уязвима спрямо капризите на краля. Внезапният импулс да отведе съпругата си там, където дългата ръка на краля няма да я достигне, стана силен и настоятелен.

— Обещай, че ще покажеш уважение към краля — замоли я Доминик.

Роуз го изгледа замислено.

— Няма да бъде лесно.

— Обещай ми, Роуз. Закълни се, че няма да направиш нищо, което да разгневи краля.

— Много добре — изрече тя след дълга пауза. Тонът на гласа ѝ не успокои Доминик. — Кога заминаваме? — запита тя.

— Утре, след първа утрения. Можеш ли да опаковаш багажа и да бъдеш готова навреме? Ще пътуваме с малко багаж, но една каручка с твоите неща ще ни следва, без да бърза.

— Ще бъда готова, макар да не ми харесва.

Роуз отиде веднага в приемната, а Доминик тръгна да осведоми Рахман за плановете си и да поговори с иконома и с Ерик Карлайл, когото възнамеряваше да остави да пази Драгоник в негово отсъствие. След като поговори надълго и нашироко с тримата, последва Роуз в приемната. Възнамеряваше да се люби със съпругата си през останалата част от деня и до късно през нощта.

Пътешествениците заминаха на следващата сутрин под прихлупено небе, което обещаваще влажно време. Десет от личните стражи на Доминик и оръженосците им ги придружаваха; другите останаха да защитават Драгоник. Отец Нийл благослови заминаващите. Емили и Блайт също ги изпратиха със сълзи на очи.

Доминик видя Роуз да се прозява, но не съжали, че през по-голямата част от нощта я беше държал будна, за да се любят. По време

на пътуването, което щеше вероятно да трае около две седмици, възнамеряваше да търси подслон в замъците и манастирите край пътя, но се съмняваше, че с Роуз ще намират уединението, на което се радваха в Драгоник, докато не стигнат в Уестминстър. Дори тогава не можеше да разчита на това.

Роуз беше уморена, но се стараше да не изостава от мъжете. Усмихна се, мислейки, че трябваше да откаже на Дракона, когато я беше събудил за трети път, за да се любят през изминалата нощ, но и тя го беше искала толкова силно, колкото и той нея. Любенето им беше напрегнато, почти трескаво. Нямаше място по тялото ѝ, което той да беше пренебрегнал, докато възбуждаше страстта ѝ с ръце и уста. Тялото ѝ още тръпнеше от последното им любене.

— Добре ли си, Роуз? — запита Доминик, приближавайки се към нея.

Трогната от загрижеността му, тя му отправи окуражаваща усмивка.

— Много съм добре, Доминик.

Вгледа се в него, усещайки напрежението му. Не това, което казваше, а това, което премълчаваше за повикването им в Лондон, я тревожеше най-много. Не ѝ се искаше да се запознава с двора на крал Джон. Беше обещала да не прави нищо, с което да предизвика гнева на краля, но скриването на неприязънта щеше да бъде трудно.

Доминик наложи бърз ход, но Роуз нямаше особени затруднения да се придържа към него през следващите дни. Имаха късмет да намират подслон всяка нощ, независимо дали у гостоприемен барон или в манастир, и нерядко Роуз споделяше стая с дъщерите на барона, докато Доминик се настаняваше да спи в казармите заедно с хората си. И разбира се, получаваха отделна килийкоподобна стая в манастирите, където намираха подслон.

Дружината им стигна покрайнините на Лондон без произшествия и се запъти право към Уестминстър. Нервите на Роуз бяха опънати до крайност от предстоящата среща с краля, а и Доминик не изглеждаше по-щастлив от нея.

Той трябва да беше забелязал безпокойството ѝ, защото изрече:

— Не се тревожи, любов моя. Кралят е просто един човек.

— Човек, който владее живота и смъртта — отвърна тя. — Повикването му ме озадачава. Не мога да си представя защо е наредил да дойда в Лондон.

— Може би просто иска да се запознае с тебе.

— Вярваш на това не повече от мене. Какво ще правя, докато ти воюваш с враговете на Англия?

— Ще си стоиш в покоите, освен ако кралят не те повика. Ще оставя Рахман да те пази.

— Той ще протестира.

— Ще направи каквото му кажа.

Портите на Уестминстър се изправиха пред тях и тя подкара коня си близо до този на Доминик. Не се чувстваше в безопасност в това плашещо място, толкова далече от дома.

Дружината мина през отворените порти и влезе в двора. Оставиха конете си при оръженосците и бяха допуснати в двореца от един страж, който разпозна Доминик.

— Кралят ви очаква, лорд Дракон. Последвайте ме.

Поведе ги през лабиринт от коридори към частния кабинет на краля.

— Толкова е величествено — прошепна Роуз, взирайки се в изложеното на показ богатство.

Мек килим се стелеше под краката им, по стените имаше картини и край тях — позлатени статуи.

— Кралят не се ограничава, когато става дума за собственото му удобство — измърмори Доминик под нос.

— Почакайте тук — каза стражът. — Ще видя дали Негово Величество е готов да ви приеме.

Не чакаха много. Стражът се върна след няколко минути и обяви, че кралят ще приеме лорд и лейди Дракон, но стражите им трябва да останат отвън.

— Отивам, където отива господарят ми — изрече Рахман, скръствайки ръце на масивните си гърди, и погледна отвисоко кралския страж.

— Нищо не може да ми се случи в покоите на краля — каза Доминик. — Остани в преддверието с другите, Рахман.

Рахман се подчини неохотно.

Доминик положи ръката на Роуз върху своята и даде знак на стража, че са готови. Вратата се отвори и Доминик поведе Роуз към богато украсения трон в далечния край на стаята, където се разполагаше крал Джон.

Кралят отправи начумерен поглед към Доминик.

— Дойде най-послед — приветства го той без следа от дружелюбността, на която Доминик се беше радвал по време на последната си аудиенция при него.

Доминик се поклони ниско, а Роуз направи реверанс.

— Потеглихме от Драгоник веднага след като пристигна повикването ви, Ваше Величество.

— Представи ме на съпругата си.

— Сир, представям ви моята съпруга Роуз от Драгоник.

Джон огледа Роуз от горе до долу и обратно, после се усмихна.

— Миловидна девойка. Добре реших за тебе, Драконе.

Стаята беше пълна с придворни и дами. Те се приближиха, за да чуят какво се говори. Когато кралят осъзна присъствието на безмълвните слушатели, им даде знак да се отдалечат, а при него останаха само Доминик и Роуз.

— Пиявици — измърмори кралят. — Сега, Драконе, да се заловим ли за същественото?

Доминик му отправи невинен поглед.

— Какво имате предвид, сир?

— Знам, че си поканил пограничните барони в Драгоник за коледните празници, но не съм узнал нищо от тебе, след като си тръгнаха. Планират ли гражданска война? Мислех, че си разбрал, че ти давам Драгоник с определено условие. Мога лесно да отнема онова, което лесно съм дал.

Доминик хвърли бърз поглед към Роуз.

— Те не ми се довериха.

— Лъжеш! — ревна Джон, ставайки от трона си, и размаха юмрук към Доминик. — Вече знам за Параграфите на бароните и ако те мислят, че ще положи печата си под този документ, жестоко се лъжат. Предположих, че лоялността ти към короната е непоклатима, Драконе. Тя е причината, поради която ти дадох Драгоник. Очаквах да ме информираш за бунтовната дейност сред пограничните ми барони.

Доминик се размърда смутено.

— Да, сир.

— Истината, Драконе. Какво точно ти казаха бароните за плановете си?

— Показаха ми параграфите и искаха да се присъединя към каузата им.

Доминик усети Роуз да се размърдва и пристъпи напред, за да я заслони от погледа на краля.

— А, вече стигаме някъде. Какво им отговори?

— Казах, че съм верен на короната.

Не беше точно така, но достатъчно близо до истината. Кралят поомекна.

— Сигурен ли си?

— Напълно, сир.

Слава богу, че не се беше обвързал с бароните.

— Защо не ме осведоми за това?

— За какво? Вие вече знаехте за параграфите.

— Бароните казаха ли, че възнамеряват да тръгнат към Лондон? Трябва ли да се готвя за гражданска война?

— Не ми се довериха. Не ми вярват — излъга Доминик. — Защо рицар на краля ще се обвързва с група бунтовни барони?

— Защо, наистина? — отговори Джон.

Доминик загледа с трепет как Джон обръща вниманието си към Роуз.

— Какво мислите за съпруга и защитника, който ви пратих, милейди?

— Нямах да имам нужда от защитник, нито от съпруг, ако баща ми беше жив — отвърна тя.

Очите на Джон се присвиха.

— Съпругата ти има боен дух, Драконе. Мислех обаче, че досега вече ще си я укротил. Не ми харесва тонът ѝ.

— Простете ѝ, сир. Още не се е примирила със смъртта на баща си.

— Едуин Еърдейл беше изменник — отвърна кралят. — Екзекуцията му трябваше да научи бароните на покорство. За съжаление, не постигна нищо, освен да затвърди решимостта им.

— Баща ми *не* беше изменник! — отрече разгорещено Роуз.

— Беше...

— Роуз, внимавай — каза Доминик, спирайки я на сред изречението.

— Послушайте съпруга си, госпожо — посъветва я Джон. — Не понасям непослушни жени.

— Няма какво друго да ви кажа, сир — каза Доминик. — Ще бъда благодарен, ако позволите Роуз да се върне в Драгоник.

— Не съм доверчивата душа, за каквато ме мислиш, Драконе.

Доверчива душа ли? Доминик едва не се засмя на глас на това понятие.

— Изпратете ме да се бия във вашата война, но оставете Роуз далече от това. Тя не знае нищо за параграфите или за съюза на бароните.

— Лейди Роуз ще остане в Уестминстър като моя гостенка — заяви Джон, — а ти ще заминеш веднага за уелската граница.

— Но, сир...

— Казах, Драконе.

— Хората ми са уморени, сир. Току-що пристигаме от дългото пътуване от Драгоник.

Взирайки се в Доминик през присвити клепачи, Джон потупа брадичката си. След дълга пауза изрече:

— Много добре, ти и хората ти имате тази нощ, да си починете и да се освежите. Не ме подвеждай, Драконе. — Махна с ръка. — Сега върви, намери майордома ми и ми го прати.

Доминик хвана ръката на Роуз и щеше да я отведе със себе си, но кралят го спря.

— Остави дамата си тук, Драконе. Искам да си поговоря насаме с нея.

Доминик стисна ръката на Роуз и излезе.

— Е, лейди Роуз, какво знаете за Параграфите на бароните?

— Много малко, сир — отговори тя.

— Сигурна ли сте? Не сте ли чули баща си да говори за тях с другите барони?

— Аз съм жена, сир. Мъжете не обсъждат важни неща със съпругите и дъщерите си.

— Важни неща! Искам да знам кога възнамеряват да потеглят към Лондон, за да се подготвя. Армията ми е заета другаде, а не мога да си позволя гражданска война.

— Ако искате да предотвратите бунт, сир, подпечатайте параграфите — предложи Роуз.

— Нахална сте, госпожо.

Доминик се върна с майордома тъкмо навреме, за да чуе думите на краля, и потърси начин да се извини.

— Моля, не го вземайте присърце, сир. Тя е свикнала да казва каквото мисли.

— Твърде си мек, Драконе. Съпругата ти заслужава да я натупаш хубавичко. — Той обърна вниманието си към майордома, нисък плешив мъж, който беше влязъл в стаята след Доминик. — Сър Уейленд, намерете покои за лорд Дракон и неговата дама.

— Веднага, сир. Моля, последвайте ме, милорд, милейди.

— Може ли две думи насаме, сир? — запита Доминик.

— Мога да отделя само минута — рече нетърпеливо Джон.

— Върви със сър Уейленд, Роуз — каза Доминик. — Скоро ще дойда.

Роуз поклати глава.

— Предпочитам да остана с тебе.

Той я побутна нежно.

— Върви, Роуз. Моля те.

Доминик изчака тя да излезе заедно със сър Уейленд, преди да се обърне към краля.

— Бих искал да знам истината, сир. Роуз ваша заложенка ли е?

Джон вдигна рамене и заразглежда ноктите си.

— Кралят прави това, което трябва, за да си осигури лоялността на своите васали. Съпругата ти ще остане под моя закрила, докато не докажеш, че си достоен за доверието ми.

— Винаги съм бил ваш лоялен поданик, сир. Нима думата ми не е достатъчна?

— Не се доверявам на никого, Драконе. Пратих те на северната граница, за да станеш моите очи и уши, а трябваше да науча от пазителя, че си канил на гости пограничните барони. Искях да спечелиш доверието им, но очаквах да ми съобщаваш за действията им. Разочарова ме.

— Нямаше какво да съобщавам.

— Ти така казваш. А аз не вярвам на никого напоследък. Много добре осъзнавам, че бароните са ми сърдити заради скарването с

папата и защото Англия изгуби повечето от земите си във Франция.

Доминик мислеше, че оплакванията на бароните са основателни, но благоразумно си сдържа езика. Заради Роуз се страхуваше да се присъедини към каузата на бароните. Беше боец, не политик.

— Смятай се за щастливец, че Драгоник още е твой — продължи Джон. Вгледа се замислено в Доминик. — Изглеждаш доста привързан към съпругата си въпреки първоначалната ти неохота да се ожениш за друга, освен за лейди Вероника. Докажи ми лоялността си и лейди Роуз ще бъде в безопасност.

— Имам ли думата ви, сир?

— Да. Бий се заради мене на уелската граница. Не ми давай основание да вярвам, че си ме предал, и всичко ще бъде наред.

Доминик нямаше вяра в Джон. Кралят нямаше съвест. Жестокостта и изменчивостта му бяха легендарни. Данъците, наложени на васалите му, бяха безсъвестни, а законите му облагодетелстваха само него. Доминик се беше заклел да защитава Англия и да бъде верен на краля, но ако Джон позволеше да падне дори един косъм от главата на Роуз, той щеше да прекъсне всякакви връзки с краля и щеше да стане яростен защитник на Параграфите на бароните.

Роуз се разхождаше из малката спалня, очаквайки идването на Дракона. Мисълта, че той скоро ще замине да се бие беше болезнена. Можеше да го ранят или нещо по-лошо. За съжаление, васалите на краля не можеха да избират къде или кога да отидат да защитават Англия.

Спря, когато вратата се отвори и Доминик влезе в стаята. Тя се обърна с лице към него, но думите умряха на устните ѝ, когато видя изражението му. Какво му е казал кралят, че да го вбеси толкова много?

— Какво има, Доминик? Какво ти каза кралят? Можа ли да го убедиш да ми позволи да се върна у дома?

Тя усети отчаянието му и се хвърли в прегръдките му.

— Кралят е категорично против заминаването ти, любов моя. — Той замълча, гневът му се долавяше осезателно. — Мисли, че го лъжа за отношението си към Параграфите на бароните.

— Така ли е?

— Може би — отвърна той уклончиво.

— Още не разбирам защо настоява да ме държи тук. — Челото ѝ се набръчка, когато ѝ хрумна внезапна мисъл. — Света Богородице, заложничка ли съм?

— Роуз...

Тя се откъсна от ръцете му.

— Не ме лъжи, Доминик.

Той я привлече отново в обятията си.

— Много добре, истината. Да, заложничка си. Трябва да останеш в Уестминстър, докато не спечеля доверието му.

— Колко време?

— Не знам. Кралят отказва да приеме, че няма какво да направя, за да спра бароните да не тръгнат към Лондон. Мисли, че като ме отпрати, ще спре набраната скорост, но аз не съм замесен по никакъв начин в това решение. Кралят не се доверява на никого, а най-малко на бароните си.

Роуз потръпна.

— Никога не съм мислила, че ще призная подобно нещо, но се страхувам. Враждебността ми към краля и обвързването на баща ми с параграфите вече са ме направили негов враг.

— Предупредих те да си държиш езика, но трябваше да знам, че искам прекалено много от тебе. Отдавна се възхищавам от духа ти, но се страхувам, че ще ти навлече неприятности. Стой си в стаята, освен ако не те повикат при краля. Ще оставя Рахман да те пази.

— Той съгласи ли се?

— Говорих с него, след като излязох от кабинета на краля. Той се опита да ме разубеди, но този път не се получи. Мога да се защитавам, но ти не можеш.

Роуз изфуча.

— Ти отиваш срещу въоръжен враг.

— Нека аз да се тревожа за това, любов моя. Уредено е. Рахман остава. Можем ли сега да поговорим за по-приятни неща?

Тя се размърда срещу него.

— Например за какви?

— Например да използваме най-добре времето си. Потеглям на разсъмване.

— Ще се моля за безопасността ти — прошепна Роуз. Ръцете ѝ се обвиха около него. — Да не губим време в приказки. Люби ме, Драконе.

— Безкрайно, до момента, когато трябва да се сбогуваме.

Той я съблече бързо и опитно, оставяйки я гола само след броени минути. После я грабна, отнесе я към леглото и я положи на него. С чувство, граничещо с отчаяние, тя го зачака да се съблече и да се присъедини към нея. Дракона отиваше на смърт и това можеше да бъде последният път, когато ще бъдат заедно.

Тя посегна към него, когато той протегна ръце към нея. Тя вдигна лице за целувката му и устата му плени нейната със сърцераздирателен копнеж. Целувката беше повече от физическа; в нея имаше отчаяние, което разпалваше любовта, горяща в сърцето на Роуз. Тя ѝ се отдаде безрезервно.

Ръцете ѝ се плъзнаха по горещата му, влажна кожа. Той я целуваше навсякъде: устните, шията, гърдите. Когато се върна към устата ѝ, устните ѝ се открянаха под нежния натиск на езика му и тя извика от сладкия екстаз.

Доминик беше толкова втвърден, че се уплаши да не експлодира, преди да е влязъл в нея. Докосна я между краката; цепнатината ѝ беше сладко овлажняла за него. Той се приготви да влезе, но тя го бутна и се измъкна изпод него.

Той я изгледа дяволито.

— Мислех, че си готова.

Предизвикателната ѝ усмивка едва не накара сърцето му да спре.

— Готова съм, но искам аз да те любя този път.

Той я изгледа изумено. Роуз не беше Вероника; съмняваше се, че знае как се прави. Беше невинна, преди да вземе девствеността ѝ.

— Не е необходимо, любов моя.

— Напротив — настоя тя. — Просто легни и ме остави да ти дам удоволствие.

Протестът му отлетя през прозореца заедно с неговите съмнения, когато Роуз се наведе над него и прокара език надолу по гърлото му към гърдите, спирайки, за да засмуче плоските му мъжки зърна. Той изстена, когато езикът ѝ се спусна надолу по тъмните косми и се зарови в пъпа му. Изви се нагоре в шокирана наслада, която го проряза.

Беше толкова интензивно, че той стисна главата ѝ и зарови пръсти в гъстата маса на косата ѝ, за да я задържи на място.

За негово смущение Доминик скоро разбра, че Роуз не е свършила с него. Устата ѝ се отклони надолу. В облак на шок и възбуда той внезапно осъзна какво възнамерява да прави тя. Ярки блясъци изскочиха пред очите му, когато тя допря горещата си уста до връхчето му, а после прокара език над втвърдената, болезнена главичка.

Той изруга задавено и се опита да я отблъсне.

— Каза, че искаш да ме любиш, не да ме измъчваш. Ти си възплъщение на сладка съблазън, а аз съм твоят доброволен роб. Къде научи това?

Роуз се усмихна свенливо.

— Ти ме вкусваше; защо аз да не мога да те вкусвам?

Без никакво предупреждение тя стисна ханша му с две ръце, после сведе глава, за да го вкуси. Той отметна глава, очите му се затвориха, юмруците му се свиха здраво. Тя щеше да го подлуди! Измърмори дрезгаво името ѝ, когато езикът ѝ намери едно особено чувствително място.

— Стига! — извика той, вдигна я и я пхна под себе си. — Престани да ме мъчиш. Мой ред е.

Топлината на кожата ѝ го опърли, когато той с уста, език и ръце започна да отвежда тялото ѝ към трескава възбуда. Стоновете и виковете ѝ бяха музика за ушите му, докато езикът му галеше нежната ѝ цепнатина и навлизаше в сладката ѝ ножница.

— Хайде, Драконе, моля те! — извика тя, гърчейки се под него. — Не мога да чакам повече.

— И аз, любов моя — изръмжа Доминик, докато се наместваше и навлизаше докрай в нея.

Изви ханша си и се заби дълбоко с един-единствен силен тласък. Чу я да си поема остро дъх и нарочно забави движенията си, правейки ги по-съблазняващи, по-еротични. Насладата се разрастваше, изпълваше изцяло сетивата му.

Членът му навлизаше навътре, после излизаше, всеки тласък ги отнасяше все по-високо. Той излезе от контрол, когато тя обви крака около него и го пое още по-дълбоко. Почувства как тялото ѝ започва да вибрира, усети как ножницата ѝ се стяга около него, обгърна го и го покори горещината ѝ, докато Роуз стигаше до кулминацията си. В

мига, преди да излее семето си в един яростен прилив, му хрумна нелогичната мисъл, че двамата с Роуз са се свързали в едно същество.

Доминик се обърна и се търкулна настрани. Очите му бяха затворени, изглеждаше, че спи. Тя се взря в него, запомняйки чертите му: аристократичната линия на челюстта, арогантната извивка на носа, скулптираното съвършенство на открехнатите му устни. Искаше да запомни всеки безупречен детайл.

Обичам те, Драконе.

13

„Няма нищо по-сладко от напълно разцъфнала роза.“

Анонимен

Дракона го нямаше, когато Роуз се събуди. Вопъл на отчаяние избликна на устните ѝ, щом осъзна, че може никога повече да не го види. Викът едва беше излязъл от гърлото ѝ, когато вратата на стаята се отвори рязко и Рахман се втурна вътре.

— Какво има, господарке? Зле ли ви е? — Погледът му обходи стаята. — Някой да не ви е навредил?

Роуз се надигна в леглото, придърпвайки завивката над голите си гърди.

— Беше сън, Рахман. Лорд Дракон замина ли вече?

— Да, господарке, преди няколко часа.

— Не ме събуди — изплака Роуз, изтривайки една сълза. — Страхувам се за него, Рахман.

— И аз, господарке — призна Рахман.

— Може би трябваше да го последваш.

Рахман като че ли обмисляше предложението, но после поклати глава.

— Не мога. Дадох тържествена клетва да остана в Уестминстър, за да ви защитавам и да ви служа. Ако сте добре, ще се върна на поста си пред вратата ви.

— Там ли беше през цялата нощ?

— Да, както ще бъда всяка нощ. Да повикам ли прислужничката да ви помогне да се облечете?

— Най-напред баня, Рахман. Мислиш ли, че можеш да го уредиш?

— Да, господарке.

И той излезе от стаята по-спокоен, отколкото когато беше влязъл.

Прислужничката, придадена към Роуз, беше кестенява девойка с обикновено лице и се казваше Лилиан. Беше мила и услужлива, но не знаеше как да действа като камериерка на благородна дама. Роуз я хареса веднага и реши, че неопитното момиче ѝ е било придадено, защото кралят мисли, че тя не е достатъчно важна, за да ѝ се даде поопитна камериерка. Роуз обаче беше доволна от Лилиан и от готовността ѝ да се учи и не се оплакваше.

Тя остана тихо в стаята си този ден и в следващите няколко дни след заминаването на Дракона. Никой не зададе никакви въпроси относно желанието ѝ да се храни в стаята си и тя предположи, че това се дължи на Рахман и заплашителното му присъствие. След няколко дни самота на Роуз така ѝ доскуча, че запита Лилиан дали има тиха градина, в която да може да се поразходи и да подиша чист въздух.

— Има една малка градинка за зеленчуци и билки зад кухнята — каза Лилиан след един момент размисъл. — Никой, освен кухненските помощници не ходи там; дори има скамейка, където да седнете и да се наслаждавате на слънцето. Аз понякога помагам в кухнята и събирам там билки и зеленчуци за трапезата на краля.

— Идеално — каза Роуз, плясвайки с ръце. — Отегчавам се, като не върша нищо. Може би малко свеж въздух ще проясни главата ми.

— Ще ви покажа пътя, защото се съмнявам, че ще можете да го намерите сама.

Когато Роуз каза на Рахман за намерението си да се поразходи в кухненската градинка, той протестира.

— Господарят ми каза, че трябва да си стоите в стаята, освен ако кралят не ви повика.

Роуз незабавно премина в отбрана.

— Ще полудея, ако не мога да изляза от тази стая. Сигурно можеш да го разбереш, Рахман. Имам нужда от чист въздух, а времето е топло и меко, прекалено хубаво е, за да стоя вътре. Освен това, Лилиан каза, че никой, освен кухненските помощници не влиза в градината за билки и зеленчуци. Там ще бъда в пълна безопасност.

— Много добре, господарке — изрече Рахман с неодобряващ тон. — Ще ви придружа.

Роуз беше възхитена от малката градина и спокойствието в нея. Ароматът на билки като че ли успокояваше тревогите ѝ за Дракона. Не беше чула нищо за него, откакто беше заминал преди две седмици,

дори Рахман не можа да научи нищо за битките покрай уелската граница. Всичко, което можеше да прави Роуз, беше да чака и да се тревожи.

Първото ѝ излизане навън мина толкова добре, че тя си създаде навик всеки ден да се разхожда из оградената със стени градинка. Един ден Лилиан дойде да я повика рано, беше дошло повикване от краля.

— Кралят иска да ме види? — запита Роуз.

Лилиан кимна енергично.

— Дворцовият страж каза, че трябва веднага да отидете при него, милейди. Дойдох право тук, за да ви заведа.

Роуз размени угрижени погледи с Рахман и напусна спокойната градина. Възможно беше това да е било последният спокоен момент, на който да се беше насладила.

— Ще ви придружа, господарке — каза Рахман, тръгвайки след нея.

Когато стигнаха до чакалнята, един страж отдели Роуз от Рахман.

— Ще придружа дамата до Негово Величество.

Лилиан побърза да се оттегли, но Рахман остана, видимо несмутен от това, че стражът го беше отпратил.

— Ти — каза стражът, насочвайки копие си към Рахман. — Връщай се при задълженията си.

Рахман се изправи в целия си внушителен ръст.

— Моята господарка не отива никъде без мене.

Стражът се наклони да протестира, но отстъпи пред свирепото изражение на Рахман.

Роуз влезе в частния кабинет на краля, приближи се към трона и направи умел реверанс.

— Пожелали сте да ме видите, Ваше Величество? Получихте ли известие от лорд Дракон? Той добре ли е?

— Не съм чул нищо, затова предполагам, че уелците още създават безпокойства на армията ми. Повиках ви поради една причина, която няма нищо общо с Дракона.

Сърцето на Роуз заби ускорено.

— Защо ме повикахте?

— До знанието ми достигна това, че не сте се присъединявали към нас при хранене, нито сте посещавали игрите и танците, които

толкова обича моят двор.

— Предпочитам да се храня сама. Не е прилично да се наслаждавам на развлечения, докато съпругът ми воюва за вас.

Очите на краля се присвиха.

— Внимавайте, госпожо. Подбирайте умно думите си, когато говорите с мене. — Погледът му се спря на Рахман и веждите му се вдигнаха. — Защо човекът на Дракона още е тук?

— Господарят ми пожела да остана, за да защитавам неговата дама — каза Рахман, без да чака позволение да заговори.

— Лейзи Роуз е под моята закрила; няма нужда от защитник. Позволявам ти да се присъединиш към господаря си на уелската граница.

— Подчинявам се само на моя господар — настоя Рахман.

Джон се надигна от трона си и Роуз се уплаши за живота на Рахман.

— Ваше Величество, моля ви, простете на Рахман. Той не е запознат с нашите обичаи. Познава само един господар и не се подчинява на никого друго, освен на лорд Дракон.

До известна степен успокоен, кралят седна.

— Смятай се за щастлив, чужденец, че господарката ти говори така хубаво в твоя защита.

— Има ли причина да ме повикате, сир? — запита Роуз, ловко сменяйки темата.

— Да, има. Искам да присъствате на празненствата по случай Възнесение. Сигурен съм, че ще се насладите на три дни хубаво ядене и развлечения, които съм планирал. Макар че яденето няма да бъде толкова разкошно, както онова, на което се наслаждавахме по Коледа, съм сигурен, че ще намерите нещо, което да изкуши небцето ви. Може би ще срещнете някои стари приятели и ще се запознаете с нови.

— Никак не е вероятно — промърмори Роуз.

— Какво казахте? Говорете високо и ясно.

— Не познавам никого в Лондон.

— Въпреки това присъствието ви е желателно. Ясен ли съм?

— Напълно — отговори Роуз, полагайки усилия да сдържи темперамента си.

Кралят й даде знак, че я отправя.

— Свободна сте.

Роуз понечи да си тръгне, но спря.

— Сигурен ли сте, че нямате новини от уелската граница?

— Не казах ли точно това? — изгърмя Джон. — Силно ме изкушавате, госпожо. Вървете, преди да съм забравил обещанието си към Дракона.

Роуз си тръгна, благодарна за внушителната фигура на Рахман зад гърба ѝ. Чу смях да я изпровожда от вратата, но не я интересуваше какво мислят за нея лакеите на краля, защото тя имаше още по-ниско мнение за тях.

Лилиан помогна на Роуз да се преоблече за през нощта същата вечер. Багажът на Роуз беше пристигнал от Драгоник и тя беше благодарна, че е включила в него хубави дрехи, които да носи в двора.

— Изглеждате прелестно, милейди — каза Лилиан, отстъпвайки, за да се възхити на Роуз. — Алената ви наметка подхожда много добре на тена ви. Донесли ли сте си някакви скъпоценности?

Роуз имаше малко собствени украшения. Майка ѝ и Старла бяха взели повечето бижута със себе си в манастира. Но имаше украсената със скъпоценни камъни диадема, която Дракона ѝ беше подарил. Извади я от ковчежето ѝ и я подаде на Лилиан.

— Това е всичко, което имам.

Лилиан отдели един миг да ѝ се възхити, после я постави на главата на Роуз, за да държи воала ѝ на място.

— Готово — каза тя. — Съвършено е. Можете ли сама да намерите банкетната зала?

— Рахман ще ме отведе долу — каза Роуз.

Рахман я чакаше пред вратата. Тя се усмихна, когато той кимна одобрително след кратка инспекция. После гигантът се обърна тържествено и я поведе към банкетната зала. Докато слизаше по стълбите, Роуз се опитваше да сдържи треперенето си. Общуването с членове на безнравствения двор на Джон Безземния не беше нейната представа за добро прекарване на времето.

Тишина настъпи сред тълпата, когато Роуз влезе величествено в залата. После, като по даден знак, разговорите продължиха. Един паж я отведе към едно свободно място и тя седна скромно, облекчена, че е избегнала вниманието на краля. Но когато случайно погледна през масата, беше изумена да види Вероника Уинууд, бившата любовница на Дракона, да я гледа втренчено.

— Лейди Роуз, чух, че сте гостенка на краля, но не повярвах — каза Вероника с глас, подплатен с фалшива загриженост. — Някои казват, че сте заложничка на Джон. Вярно ли е? Какво е направил Дракона, че да си навлече неудоволствието на краля? Доколкото ми е известно, той никога не е бил нелоялен.

— Права сте за Дракона, лейди Вероника — изрече хладно Роуз. — Подозренията на краля са безпричинни.

Очите на Вероника заблестяха злобно.

— Ако кралят се съмнява в Дракона, вината е у вас. Каквото и да се случи на съпруга ви, ще падне на вашата глава.

Язвителният отговор на Роуз замря в гърлото ѝ, когато един тромпет обяви поднасянето на ястията. Прислужниците веднага започнаха да внасят подноси с разкошни деликатеси. Супа от стриди, калкан в сос от омари, телешки момици, печени лебеди и пауни, торти и пудинги, направени с розова и виолетова захар, вносни фурми, смокини, портокали, стафиди и нарове съставляваха само някои от блюдата. Поднасяше се вино вместо бира, а хлябът беше направен от ситно смляно бяло брашно.

Роуз хапваше по малко от общ поднос със сър Арън Трент, рицаря, който седеше до нея. Натрапчивото внимание на надутия млад мъж я дразнеше и тя се опитваше да не му обръща внимание, докато другите наоколо ѝ ядяха и пиеха с удоволствие. Часове по-късно, когато подносете бяха опразнени и гостите се бяха натъпкали като прасенца сукалчета, масите бяха махнати, за да започне забавлението. Роуз се беше надявала да се стопи в тълпата и тихо да се върне в стаята си, но не ѝ беше съдено да стане така.

— Лейди Роуз, сигурно няма да си тръгнете преди развлечението — каза Вероника, примъквайки се към нея.

— Развлечението не ме интересува — заяви Роуз. — Изведнъж усетих, че съм много изтощена, за да присъствам.

Погледът на Вероника се плъзна по тялото на Роуз.

— Да не сте бременна? — запита тя остро.

Въпросът ѝ изуми Роуз. Минаха дълги моменти, преди да започне да мисли ясно.

— Е, така ли е? — настоя Вероника, когато Роуз не отговори. — Би било жалко, ако наистина сте бременна.

— Защо казвате това? — запита Роуз, когато се съвзе достатъчно, за да заговори.

— Чух клюки, че кралят смята да разтрогне брака ви с Дракона. Искате да даде Драгоник на друг веднага щом намери човек, достатъчно мощен, за да повлияе на пограничните барони.

— Лъжете! — изсъска Роуз.

Вероника се подсмихна високомерно.

— Не лъжа. Не казвам, че клюката е вярна, имайте го предвид, но твърде често е вярна, особено дворцовата. Щом Дракона се освободи от вас, ще се ожени за мене. Всичко ще стане така, както трябваше да стане; той винаги е имал намерение да ме направи своя съпруга.

Роуз не оспори претенциите на Вероника. Дракона беше признал, че обича Вероника, и Роуз знаеше, че е щял да се ожени за нея, ако кралят не се беше намесил.

Сълзи изпълниха очите на Роуз, когато болката сви сърцето ѝ, но тя отказа да ги пролее публично.

— Извинете ме — каза тя, извърщайки се от любовницата на Дракона.

— Къде отивате? Арфистът тъкмо започна да свири, а по-късно ще играят пантомима.

Без да си даде труда да отговори, Роуз се обърна и избяга. Рахман изпрати предупредителен поглед към Вероника и последва господарката си.

Лилиан беше още в спалнята, когато Роуз се върна.

— Не ви очаквах толкова скоро, милейди. Изглеждате разстроена. Нещо не е наред ли?

— Всичко не е наред. Кажете ми истината, Лилиан, прислужниците клюкарстват ли за мене? Лейди Вероника каза, че придворните открито обсъждали моя брак. Говорело се, че кралят ще разтрогне брака ми с Дракона.

Лилиан вдигна рамене.

— Ключките в двора са много, но не означават нищо.

— Чувала ли си слухове сред прислугата?

След дълго мълчание Лилиан изрече:

— Да, но не може да се вярва на слуховете. Ако бях на ваше място, нямаше да се тревожа. Готова ли сте да си лягате, господарке?

Да ви помогна ли да се съблечете?

— Не, благодаря, Лилиан. Искам да бъда сама. Ще се видим утре сутрин.

Роуз не се съблече веднага след излизането на Лилиан. Беше прекалено разстроена. Щеше да влезе в манастир, ако крал Джон анулираше брака ѝ. Не искаше никакъв друг мъж, освен Дракона. Неочаквано беше намерила, че го обича въпреки любовта му към друга жена. Тя знаеше, че той се интересува от нея по свой собствен начин, и би била доволна да има тази мъничка част от него, която да може да обича като част от себе си. Като се постави на мястото на Дракона, се запита дали би искал анулиране. Интересуваше ли се достатъчно от нея, че да изпитва някакви чувства?

Думите на Вероника така натезаха на Роуз, че тя отхвърли всякаква предпазливост и реши да пита краля още тази вечер. Уверена, че забавленията още не са приключили, тя отвори вратата на стаята си и излезе в коридора, преди да е загубила смелост.

— Къде отивате, господарке? — запита Рахман.

— Никога ли не спиш, Рахман? — тросна се тя.

— Спя пред вратата ви — отвърна Рахман.

— Реших да се върна в залата и да се забавлявам — обясни Роуз.

— Бях глупава да оставя думите на лейди Вероника да ме разстроят. — Тя изправи рамене. — Не съм страхливка.

Усмивка набръчка ъглите на очите на Рахман.

— Наистина не сте, господарке. Вървете, аз ви следвам.

Роуз не се опита да убеди Рахман да не идва с нея; знаеше, че няма да се получи. Той я остави пред вратата и зачака, докато тя бъде готова да се прибере в стаята си.

Когато Роуз влезе в хола, погледът ѝ намери краля седнал на разкошния си трон, с чаша вино в ръка, да слуша омайващата мелодия на арфиста. Тя решително си проби път през тълпата придворни, рицари и дами, докато не застана точно отдясно на трона. Изчака последните тонове да заглъхнат, преди да пристъпи пред краля и да поиска позволение да говори.

— Сега ли, госпожо? — запита раздражено Джон. — Не е подходящ момент, нито място за сериозен разговор.

— Моля само за една минута от времето ви, сир — каза Роуз.

Джон погледна към любопитните зрители и въздъхна.

— Не тук. Ще говорим в частния ми кабинет. Последвайте ме, госпожо.

Джон излезе от залата. Когато няколко стражи понечиха да го последват, той махна с ръка.

— Чакайте ме тук.

Роуз влезе в частния кабинет след краля и зачака разрешение да заговори.

— Много добре, мадам. Какво толкова важно има, че ме отделихте от гостите ми?

Роуз си пое дъх, за да се успокои, и избъбри:

— Чух клюки и искам да разбера дали е вярно.

Изречението на краля стана заплашително.

— Прекъсвате развлечението ми заради нещо, което сте чули? Как смеете!

Роуз преглътна буцата страх, надигаща се в гърлото ѝ, отказвайки да се остави да я спласи мъжът, когото презираше.

— Моля ви, сир, не ме отпращайте, преди да задам въпроса си.

Намръщената физиономия на краля се смени с похотлива усмивка, докато погледът му обхождаше фигурата ѝ.

— Вие сте миловидно момиче; много жалко, че ви омъжих за своя рицар. — Вдигна брадичката ѝ, разглеждайки лицето ѝ с нещо като съжаление. — Би трябвало да ви направя повереница на короната и да ви взема в леглото си.

Роуз внимателно отстрани ръката му и отстъпи.

— Моля ви, сир, не забравяйте, че съм съпруга на вашия рицар. Мога ли да говоря открито?

— Винаги го правите — отвърна саркастично Джон. — Много добре. Аз съм в добро настроение тази вечер, така че питайте.

— Възнамерявате ли да разтурите брака ми с лорд Дракон?

Усмивка на Джон не стигаше до очите му.

— Какво ви кара да мислите така?

— Лейди Вероника ми съобщи клюката с голямо удоволствие, но предпочитам да го чуя лично от вас.

— Нямам планове да разтурвам брака ви, лейди Роуз. Когато говорихме последно, Дракона ми даде ясен знак, че е доволен от вас. Докато той е верен на Англия и на мене, бракът ви не е застрашен. Това отговаря ли на въпроса ви?

Роуз въздъхна облекчено и направи красив реверанс.

— Напълно, сир. Благодаря ви за вашата честност. Моля, простете ми за нахалството.

И тя се обърна, за да излезе.

— Почакайте! Имах намерение да говоря с вас утре сутринта, но тъй като помолихте тази вечер за аудиенция, ще ви съобщя новините сега.

Роуз замря на място, сините ѝ очи потъмняха от страх.

— Имате новини ли, Ваше Величество?

— Един пратеник дойде рано сутринта днес от уелската граница. Съобщи, че боевете са били жестоки и уелските разбойници не отстъпват. — Направи пауза. — Има още нещо, което трябва да знаете.

Роуз затаи дъх.

— Дракона... Добре ли е?

— Доколкото знам, да, госпожо. Въпреки това, ако не оцелее, ще упражня правото си като ваш суверен и ще ви омъжа за друг. Но докато Дракона е жив и ми служи добре, няма да се меся във вашия брак. — Даде ѝ знак, че е свободна. — Вървете, преди да съм си променил намеренията.

Умът на Роуз беше в безпорядък, докато тя излизаше бързешком от частния кабинет.

— Лейди Роуз, казаха ми, че сте се оттеглили.

Стресната, тя се обърна и се намери толкова близо до Арън Трент, че едва не се блъсна в него.

— Откъде идвате?

— Извинете ме, че ви стреснах. Мога ли да поговоря поверително с вас?

— Друг път, може би.

Тя се обърна, за да се отдалечи.

Арън я хвана за ръката, дръпвайки я към една ниша, закрыта със завеси.

— Трудно ми е да повярвам, че сте толкова плаха, колкото претендирате, милейди. Лейди Вероника ми каза за многото ви любовници. Бих искал да стана един от тях.

Роуз го изгледа убийствено.

— Лейди Вероника е сбъркала. Аз съм вярна на съпруга си.

— Лорд Дракон го няма тук. Освен това, всички знаят, че вашият съюз не е по любов, че Дракона предпочита друга. Вземете ме за любовник, моля ви, и няма да съжалявате.

— Пуснете ме! — заповяда Роуз, когато ръката на Арън се стегна над лакътя ѝ.

Той пусна нахална усмивка.

— Няма нужда да се преструвате с мене, милейди.

За голямо облекчение на Роуз по чудо се появи Рахман.

— Господарката ми не се преструва — каза той, издърпвайки Роуз от хватката на Арън.

Арън вдигна поглед към намръщената физиономия на Рахман и пребледня.

— Кой си ти, по дяволите?

— Защитникът на лейди Роуз. — Прекара пръст по гърлото си. — Само да ѝ се натрапите още веднъж и ще отделя главата от тялото ви. Ясен ли съм, сър рицарю?

Арън отстъпи, уплахата му беше осезаема.

— Да. Не съм искал да навредя на дамата. Простете ми, лейди Роуз.

И се отдалечи така бързо, сякаш дяволът бе по петите му.

— Благодаря ти, Рахман — каза Роуз. — Този мъж започваше да ми създава неприятности. Искам сега да се върна в стаята си.

— Кралят има ли новини от лорд Дракон?

— Не. Безпокоя се за него. Мислиш ли, че е добре?

Рахман се опита да я окуражи, но загриженото му изражение не ѝ даде особено много утеха. Мисълта Дракона да умре в битка я ужасяваше. Не, Дракона нямаше да умре. Беше твърде млад, твърде жизнен, твърде силен и опитен, за да загине в бой. Скоро щеше да си дойде у дома; заради собствения си душевен покой тя трябваше да вярва в това.

Роуз прекара следващите два дни в криене. Все още се осмеляваше да излиза в градинката, когато времето беше хубаво, и се хранеше в стаята си, освен ако не ѝ бъдеше заповядано да се яви на вечеря в банкетната зала. Все още нямаше никакви вести от Дракона. Минаха две седмици, после още две. Една нощ тя се събуди с вик в

най-тъмната част на нощта. Кошмарът, който я беше събудил, беше толкова реален, че усещаше острия мирис на кръв и чуваше виковете на умиращите. Затискайки уши с дланите си, тя се разрида.

Внезапно вратата се отвори и Рахман нахлу в стаята с меч в едната ръка и свещ в другата, докато погледът му претърсваше стаята за невидим враг.

— Чух ви да викате, господарке. Да не би някой да се е опитал да ви нарани?

Роуз го погледна през воал от сълзи.

— Дракона. Нещо се е случило с него.

Разтревожен, Рахман се приближи към леглото и остави свещта на нощната масичка.

— Откъде знаете, господарке? Кралят ли ви каза?

— Сънувах, Рахман, но беше повече от сън. Беше толкова истинско, че можех да подуша кръвта и да видя клането.

— Видяхте ли лорд Дракон в съня си?

— Да, ясно като бял ден. Видях го в жестока схватка. Мъжете падаха на бойното поле и умираха. Той се разправи с противника си и веднага се притече на помощ на един рицар, нападнат от няколко уелсци, когато... о, божичко, беше ужасно.

— Кажете ми точно какво видяхте, господарке — каза Рахман, несъмнено разтревожен.

— Видях един уелсец да хвърля копие към Дракона. То прониза едно слабо място в ризницата му. Видях Дракона да пада, видях кръв да потича от него и после се събудих.

— Било е само сън, господарке.

— Не, Рахман, не беше сън. Дракона е в беда. Чувствам го в сърцето си. Трябва да отидеш при него. Той има нужда от тебе.

— Вие имате нужда от мене тук, господарке. Обещах на лорд Дракон.

— Той има нужда от тебе повече, отколкото аз, Рахман. Ако не отидеш при него, страх ме е, че ще умре.

Цветът се оттече от лицето на Рахман.

— Звучите ми убедена. Там, откъдето идвам, предчувствията не се приемат леко.

Облекчение се разля из Роуз.

— Значи ще отидеш?

— Ако ви оставя, кой ще ви защитава?

— Мога да се защитавам — изрече тя свирепо.

Рахман се взря в нея за миг, после кимна бавно.

— Ако ми заповядате, господарке, ще намеря лорд Дракон.

— Заповядвам ти, Рахман. Кога можеш да тръгнеш?

— Незабавно.

— Благодаря ти, Рахман. Не позволявай Дракона да умре. Ти си единственият, на когото мога да разчитам.

Сънят стана невъзможен, след като Рахман потегли. Роуз остана да се разхожда до разсъмване, после се опита да се прави, че всичко е наред, когато Лилиан пристигна, за да ѝ помогне да се облече.

— Какво става със стража ви? — запита Лилиан небрежно. — Не беше пред вратата ви, когато пристигнах.

— Пратих го да ми свърши една работа — излъга Роуз.

Макар че нищо повече не се каза за внезапното изчезване на Рахман, Роуз беше сигурна, че отсъствието му е било забелязано от други. Мъж като Рахман не можеше да бъде пропуснат. Но за щастие крал Джон не беше човек, който да гледа къде ходят нисшестоящите.

Роуз се безпокоеше много за Дракона в следващите дни. Щеше ли Рахман да стигне навреме при него? Дракона беше ли още жив? Сънят ѝ предупреждение ли беше или просто загрижеността на една влюбена жена? Всичките ѝ въпроси оставаха без отговор, минаха две седмици и никаква вест не пристигаше нито от Рахман, нито от Дракона.

Паника се надигна в сърцето ѝ, когато беше повикана от краля. Побърза да се отзове, без да си даде труда да провери състоянието на дрехите и косата си, и беше незабавно въведена в частния кабинет на краля.

— Ваше Величество — каза тя, изпълнявайки тромав реверанс. — Получили ли сте новини от съпруга ми?

Тържественото изражение на крал Джон накара студени тръпки да пролазят по гръбнака на Роуз. Свил устни, той дълги, напрегнати минути потупваше брадичката си с показалец, докато Роуз вече не можа да издържи.

— Сир, моля ви, нещо случило ли се е със съпруга ми?

— Сър Дерек Фенмор тъкмо се завърна от уелската граница с добри новини. Моята армия е победила. Уелсците са се отказали да се

бият и са избягали обратно през границата.

— Слава богу — въздъхна облекчено Роуз. — Лорд Дракон ще се върне ли скоро?

— Бъдете силна, госпожо, защото новините, които ви нося, не са добри.

— Дракона ранен ли е бил? — запита Роуз с нарастващ страх. — Трябва да отида при него.

— По-зле е, госпожо, много по-зле — изрече Джон с тържествен тон, който издаваше собствените му угризения. — Лорд Дракон е бил тежко ранен и не се очаква да оживее.

Роуз пребледня и залитна.

— Не, не вярвам! Щях да почувствам ето тук — и тя положи длан на сърцето си, — ако Дракона беше мъртъв. Мога ли да говоря със сър Дерек, сир?

— Да, госпожо, ако желаете.

Един рицар излезе напред. Роуз беше така погълната от вестта на краля, че не беше забелязала присъствието му. Ризницата и надризнницата му бяха целите в прах, на лицето му се четеше умора.

Дерек Фенмор се поклони на краля, после се обърна към Роуз.

— Милейди, нося печални новини. Лорд Дракон наистина е легенда сред мъжете. Много ще ни липсва.

Роуз затрепери.

— Видяхте ли го да умира? Бяхте ли там, за да видите, че е поел последния си дъх?

— Видях го да пада, милейди. Копие го удари и раната му беше смъртоносна.

— Но вие видяхте ли го да умира? — настоя Роуз. — Моля ви, сър, трябва да знам.

— Не, милейди. Не го видях да предава богу дух, но беше очевидно, че смъртта му е неизбежна.

— Къде е сега?

— Неговите рицари го закараха в дома му в Драгоник. Искаше да бъде погребан на своя земя. Хората му взеха една каруца и потеглиха веднага към Драгоник.

— Може да е оцелял — възрази Роуз. — Не сте го видели да умира.

— Видях раната му, милейди, и на лицето му се беше отпечатала смъртта. Наистина съжалявам. Лорд Дракон беше велик рицар и лоялен защитник на Англия.

Роуз изпрати убийствен поглед към крал Джон.

— Вие сте виновен! — извика тя. — Усъмнихте се в лоялността на Дракона и го пратихте на смърт. Трябва да се върна веднага у дома. Отказвам да повярвам, че е мъртъв, докато не видя трупа му.

— Скърбя заедно с вас, госпожо, но не мога да позволя да се върнете в Драгоник в този момент.

— Какво! Как можете да ми забранявате това?

— Трябва да чакаме известие от Драгоник. Ако Дракона оживее след раните си, ще се върнете у дома, но ако вест за смъртта му стигне до мене, ще избира за вас нов съпруг. Драгоник не може да остане незащитен.

— Дракона е жив, знам го! Трябва да отида при него.

— Няма да заминавате — изрече решително Джон.

— Ако Дракона е мъртъв — а не казвам, че вярвам, че е — ще бъде жестоко от ваша страна да ме ожените за друг, докато съм в траур.

Напрегнато мълчание се простря помежду им; после Джон изрече:

— Много добре, госпожо. Щом до мене стигне вест за смъртта на Дракона, ще имате малко време да го оплачете, преди да ви намеря друг съпруг. Свободна сте.

Роуз не отстъпи.

— Но, сир...

— Чух всичко, което исках да чуя от вас, госпожо. Трябва ли да заповядам да ви изведат от частния ми кабинет?

Страхувайки се, че езикът ѝ ще издаде омразата ѝ към мъжа, който управляваше Англия, Роуз изхвърча от кабинета. Но нямаше да се подчини на краля. По някакъв начин щеше да се върне в Драгоник, защото знаеше дълбоко в сърцето си, че Дракона има нужда от нея.

*„Когато любовта дошла на земята,
Пролетта я посрещнала с леха от рози.“*

Томас Кембъл

Роуз никога не се беше чувствала толкова безпомощна. Дракона имаше нужда от нея, а кралят отказваше да ѝ позволи да замине. Единственото, което я възпираше да замине, беше фактът, че Рахман е с Дракона. Трябваше да вярва, че Рахман е намерил Дракона жив и ще пази живота му. Отказваше да вярва друго, защото ако го направеше, означаваше да подкопае вярата си в Бога и в неговата доброта.

Жестокото безразличие на крал Джон към затрудненото ѝ положение я ужасяваше и я вбесяваше. Той си беше дал много труд да се увери, че тя няма да напусне двореца, като беше заповядал на дворцовите стражи да я спрат, ако се опита да излезе без негово позволение. С две думи, Роуз обмисляше да се покатери по стената на кухненската градинка, но реши, че е прекалено висока и вероятно ще си счупи врата.

Щом вестта за вероятната смърт на Дракона се разнесе из двора, Джон вече не очакваше Роуз да посещава неговите банкети. Тя беше благодарна за отсрочката и оставаше в уединение, очаквайки вести от Драгоник.

Никой обаче не можеше да я убеди, че Дракона е мъртъв, и тя започна да проучва начини за бягство. Още имаше малка скрита кесия с пари, които той ѝ беше оставил. Бяха достатъчно, за да стигне до дома, дори ако се наложеше да купува кон, макар да се надяваше, че няма да бъде необходимо. В плана ѝ влизаше да открадне собствената си кобила от кралските конюшни. Най-трудно щеше да бъде измъкването от двореца и тя още не беше измислила как да го осъществи.

Две седмици по-късно тя се събуди посред нощ с ясното усещане, че не е сама. Със страх отвори очи и видя някой да се навежда над нея. Отвори уста, за да извика, но една голяма, мазолеста ръка заглуши звука. Познат глас прошепна „ш-ш-т!“ и тя веднага се успокои.

— Аз съм, Рахман, господарке. Кимнете, ако разбирате, и ще си махна ръката.

Роуз кимна и тежестта се вдигна от устата ѝ. Тя се облегна на лакът и видя строгите черти на Рахман, осветени от лунната светлина. Изглеждаше уморен и изтощен, като че ли беше пътувал на голямо разстояние, без да спи или да яде.

— Видя ли Дракона? — запита Роуз без предисловие. — Жив ли е съпругът ми? Моля те, не ме дръж в напрежение. Кралят каза, че Дракона е мъртъв, но аз отказвам да повярвам.

— Много неща се случиха, след като напуснах двореца, господарке — започна Рахман. — Мислих за съня ви и реших, че наистина е предчувствие. Тогава се запитах къде може да поиска господарят ми да го занесат, ако е тежко ранен. Отговорът ми се яви, когато излязох от двореца.

— Той би искал да бъде откаран у дома, в Драгоник — прошепна Роуз. — Дерек Фенмор се върна от уелската граница с известие за смъртта на Дракона. Каза, че го видял да пада в жестока битка и че Дракона поискал рицарите му да го отнесат да умре в Драгоник. Страхувах се, че няма да го намериш.

— Пристигнах в Драгоник в деня, след като господарят ми беше докаран в кулата. Беше още жив, но много зле.

Роуз изстена и се залюля напред-назад, без да престава да повтаря:

— О, боже, о, боже, о, боже. Не ми казвай, че е мъртъв, защото не мога да го понеса.

— Лорд Дракон беше жив, когато напуснах Драгоник преди по-малко от две седмици. И отец Нийл, и аз използвахме слабите си знания по медицина, за да му помогнем, но раната му беше загноила и тялото му беше опустошено от треска.

— Защо го остави? — запита Роуз с нарастваща паника.

— Господарят ми викаше името ви в бълнуванията си. Има нужда от вас, господарке. Не се страхувайте, оставих го в добри ръце.

Светият мъж каза, че майка ви притежава умения, с които да спаси лорд Дракон. Тя сега е в Драгоник.

— Майка ми се е съгласила да напусне манастира? — запита смаяна Роуз.

— Да. Нямаше търпение да дойде в Драгоник, след като ѝ обясних положението. Дори доведе една от монахините, по-веща от нея в лечителското умение.

— Слава богу — прошепна Роуз със задавен глас.

— Тръгнах, за да ви доведа, веднага щом ги придружих до кулата.

— Не мога да замина — оплака се Роуз. — Кралят ми забрани. Заповяда ми да остана в двореца, докато не получи известие, че Дракона ще оживее. Ако Дракона умре, Джон възнамерява да ме омъжи за друг. — Ридание се надигна в гърлото ѝ. — Няма да го понеса.

— Подозирах нещо такова — изрече Рахман — и обсъдих вашето положение с майка ви.

— Няма нищо, което мама да може да направи — каза тъжно Роуз.

— Подценявате ума ѝ — възрази Рахман. — Вижте там. Посочи към вратата, привличайки вниманието на Роуз към една увита в наметало фигура, сгъшена близо до затворената врата.

Сви показалеца си и фигурата се приближи плахо.

Вцепенение набръчка челото на Роуз.

— Не разбирам. Кого си довел, Рахман?

Фигурата се приближи към леглото и свали качулката. Лунната светлина разкри глава, увенчана с коса в цвета на златото. Роуз се вгледа в моминското лице и видя собствения си образ.

— Старла! — писна тя. — Какво, в името на всичко свято, правиш тук?

Старла влетя в отворената прегръдка на Роуз. Сестрите се прегърнаха силно, вгледаха се една в друга, после отново се прегърнаха.

— Дойдох да ти помогна — каза Старла. — Рахман обясни затрудненото ти положение, когато изведе мама от манастира. Посъветвахме се и измислихме план, който ще ти позволи да се върнеш в Драгоник.

— Как? Всичко е толкова объркващо.

— Всъщност е просто. Аз ще заема мястото ти, за да можеш да се върнеш у дома.

Със сълзи в очите Роуз изглежда близначката си.

— Ще направиш това за мене?

— Защо не? Ти се пожертва заради мене.

— Никога не бих поискала това от тебе, Старла.

— Аз ти го предлагам, сестро. Рахман може да те изведе от двореца по същия път, по който влязохме с него.

— Сигурна ли си? Напълно?

Макар че гласът на Старла трепереше, тя беше твърдо решена.

— Да.

— Ще доведе други коне и ще се върна за вас — каза Рахман. — Вземете само каквото ви трябва за пътуването. Лейди Старла може да носи това, което оставяте, защото не е взела нищо със себе си, само дрехите на гърба си.

Роуз се измъкна от леглото и запали една свещ. Докато се обличаше и опаковаше малко вещи в една калъфка от възглавница, обясни всичко, което Старла трябваше да знае. Започна с Лилиан, камериерката, и продължи със списъка от хора в двореца, с които тя може би щеше да влиза в контакт.

— Никой няма да поставя под въпрос желанието ти да стоиш в стаята си — обясни Роуз. — Дворът е осведомен за моето положение и никой не се е натрапвал на усамотението ми, откакто вестта за вероятната скорошна смърт на Дракона достигна двореца. Има една малка градина зад кухнята, където се разхождам всеки ден — продължи Роуз. — Помоли Лилиан да те заведе там. Ако кралят те повика на аудиенция, постъпи така, както бих постъпила аз. Отнеси се с уважение към ранга му, но не изглеждай прекалено покорна. — Замълча, после избъбри: — О, Старла, страхувам се, че няма да се получи.

— Разбира се, че ще се получи. Не за първи път се преструвам на тебе. Побързай, Роуз. Трябва да бъдеш далече от двореца, преди да съмне.

Роуз грабна калъфката с багажа си и отново прегърна сестра си.

— Рахман ще се върне при тебе веднага щом стигна в Драгоник. Довери му се, той ще те пази. Помни всичко, което ти казах, и моля те,

моли се за Дракона. Трябва да оцелее, защото той е моят живот.

— Много ще се моля да оцелее — закле се Старла. — Сигурно много го обичаш, Роуз. Когато пристигна за първи път в Драгоник, изглеждаше толкова свиреп, толкова арогантен и самоуверен, че се побоях за живота ти. Ако избухливият ти темперамент не те е изложил на неприятности, знаех, че острият ти език ще го направи. Радвам се, че с лорд Дракон сте намерили обща почва.

— Чуй ме, Старла, има нещо, което не сме обсъждали — каза Роуз след миг размисъл. — Лейди Вероника. Понякога посещава дворцовите събития и се опитва да ме ядосва. Винаги ми напомня, че с Дракона са били любовници и че тя е жената, за която е възнамерявал да се ожени. Не мога да кажа дали той още храни нежни чувства към Вероника, но съм обнадеждена, че е викал моето име в бълуването си, а не нейното.

— Ще се моля и за това — довери й Старла. — Сега върви. Не се тревожи за мене. Ще бъда добре.

Роуз тръгна към вратата.

— Никога няма да забравя това, Старла.

— Великодушието ти направи моята мечта да се сбъдне. Скоро ще стана монахиня. Нали винаги сме си помагали? Ти си част от мен точно както аз съм част от тебе.

Страхувайки се, че ще избухне в сълзи, Роуз отвори вратата и се измъкна навън. Макар че коридорът беше тъмен, тя усети присъствието на Рахман и не почувства страх, когато той хвана ръката ѝ.

— Следвайте ме, господарке. Не издавайте никакъв звук, за да не привлечем вниманието на стражите.

Рахман поведе Роуз надолу по слугинското стълбище и по един дълъг коридор към кухнята. Не срещнаха никого, защото Рахман внимаваше да избягва стражите. Един кухненски прислужник спеше до огнището, но не помръдна, докато Рахман водеше Роуз през тъмното и навън към градинката. Тя беше минавала толкова пъти оттук, че нямаше нужда от светлина, за да се ориентира.

Това, което тя не разбираше обаче, беше как Рахман очаква да излязат от двореца, тъй като стената беше прекалено висока, за да се прехвърлят през нея. Щом излязоха в осветената от луната градина, тя изрече на глас съмненията си.

— Не се страхувайте, господарке — прошепна Рахман. — В дните, когато се разхождахте и седяхте на слънце в същата тази градина, аз разучавах наоколо и намерих малка задна вратичка, обрасла с лози и бурени и почти невидима. Една нощ се върнах, докато замъкът спеше, и направих прорез в лозите. Бях доволен да открия, че свободата лежеше отвъд тази малка, забравена вратичка, и записах това в паметта си, за да ми послужи в бъдеще.

— Не е за учудване, че Дракона те цени високо — каза Роуз. — Добре е да те има човек наоколо си, Рахман. Да тръгваме.

Рахман намери вратичката и се зае с ключалката. Тя се отвори със силно изскърцване. Той дръпна Роуз след себе си и внимателно затвори вратичката. Кобилата на Роуз и още един кон бяха вързани в сянката на стената и мирно хрупаха трева. Рахман помогна на Роуз да се качи на седлото, възседна собствения си кон и прошепна на Роуз да изчака, докато стражите горе на стената им обърнат гръб.

Отлагането изглеждаше безкрайно, но най-накрая Рахман даде сигнал, двамата се измъкнаха тихо от дълбоките сенки и се отдалечиха в тъмната нощ.

Умората надви Роуз, когато кулите на Драгоник се показаха пред тях. Скоростта, която Рахман беше наложил от Лондон, беше голяма, но необходима. По време на пътя спяха в изоставени колиби и малки селски ханове, но ако за конете не беше необходимо да имат време за почивка и да възстановят силите си, Роуз би се отказала от съня, бързайки да стигне при Дракона.

— Почти сме у дома, Рахман — каза тя тревожно. — Ами ако мама не успее да спаси Дракона? Ами ако...

— Не правете предположения, господарке — посъветва я Рахман. — Господарят ми е упорит мъж. Волята му за живот е по-силна от черния призрак на смъртта.

— Моля се дано да си прав.

Роуз се приближи с трепет към подвижния мост. Скоро щеше да види Дракона и всичко щеше да бъде наред. Тя трябваше да вярва в това.

Подвижният мост беше вдигнат, предпазвайки входа, но бързо се спусна, когато Рахман повика стражите. Двамата с Роуз препуснаха по

моста и минаха под вдигнатата подвижна решетка. Сърцето на Роуз биеше неравномерно, докато конят ѝ минаваше през външния двор на замъка и влизаше във вътрешния през втората порта. Слезе от седлото пред предната врата и изтича нагоре по стъпалата. Вратата се отвори и Роуз попадна в обятията на майка си.

— Дойдох си, мамо — изхлипа тя на гърдите на Нелда.

— Един страж на крепостната стена те разпозна и ми съобщи. Оставих работата си и слязох да те посрещна.

— Каж ми, мамо, моля те, не ме дръж в напрежение. Жив ли е Дракона?

— Да, дъще. Ние със сестра Агата успяхме да го задържим жив, но треската още е силна. Като те види, това ще му подейства по-добре от каквито и да било лекарства, които мога да измисля. Иди при него, Роуз. Той те вика.

Роуз се отдели от майка си и изтича към стълбищата.

— Внимавай със стъпалата — извика Нелда подире ѝ.

Без да обръща внимание на предупреждението на майка си, Роуз вземаше стъпалата две по две, подбрала полите си до коленете, за да може да ги изкачва, без да се спъне. Отмина Емили и Блайт в коридора, но изтича покрай тях само с един кратък поздрав. Когато стигна до приемната, отвори рязко вратата, влетя вътре и нахлу в спалнята.

Една монахиня беше коленичила до леглото, склонила ръце в молитва и със сведена глава. Тя се изправи, когато Роуз нахълта в стаята.

— Аз съм сестра Агата — каза тя, — а ти сигурно си Роуз. Добре е, че дойде. Страхувам се, че може да изгубим съпруга ви.

— Не! — извика Роуз. — Оставете ни. Искам да остана насаме със съпруга си.

Сестра Агата сви устни и излезе от стаята с цялото достойнство на положението си. Роуз знаеше, че е постъпила грубо, но не можеше иначе. Как смее сестра Агата да ѝ казва, че нейният Дракон ще умре! Преставайки да мисли за монахинята, Роуз пристъпи към леглото. Първото поглеждане към Дракона я шокира. Лицето му беше изпито и бледо, бузите бяха неестествено зачервени. Тя докосна челото му и трепна. Топлината, излъчваща се от тялото му, я изплаши. Как е възможно човек да гори така и още да е жив?

Роуз коленичи до леглото и нежно прошепна името му. Пасивността му я изплаши и тя отново го повика по име, този път по-високо. Той се размърда неспокойно и това ѝ даде основание да повярва, че я е чул.

Крайниците на Доминик бяха тежки и безполезни, очите му пламтяха, а тялото му сякаш гореше в огъня на ада. Като през мъгла чу някой да го вика. Роуз? Не, не Роуз. Челото му се набръчка, докато се опитваше да мисли свързано. Смътно си спомни, че Роуз е заложничка на краля, и вик на отчаяние се надигна в пресъхналото му гърло. Не можеше... нямаше да умре, докато не види лицето на Роуз за последен път.

— Доминик. Чуваш ли ме?

Той се раздвижи и се опита да отвори очи. Уплаши се, че халюцинира, когато усети нейното присъствие до себе си. Беше уморен, толкова уморен и толкова го болеше. Струваше му прекалено голямо усилие да вдигне клепачи.

— Доминик, отвори очи и ме погледни. Тук съм, вдясно от тебе. Не умирай, Доминик. Моля те, не умирай.

Настойчивостта ѝ най-накрая проби през пелената около ума му и той направи храбро усилие да вдигне клепачи. Отначало не видя нищо, само една червена завеса. Тогава завесата се вдигна и лицето на Роуз изплува над него. Той се опита да заговори, но езикът му беше залепнал на небцето.

— Не, не говори — каза тя, докосвайки устните му с върха на пръста си. Поднесе една чаша към устата му и той отпи предпазливо от студената вода. — Ето, така по-добре ли е? — Той се опита да заговори отново и не можа. — Не, лежи мирно и ме остави да говоря. Няма да умреш, Драконе Доминик. Няма да го позволя.

Усилието му да заговори произведен слаб звук.

— Как дойде?

— Рахман ме доведе.

— Кралят...

— ... няма да разбере, че съм напуснала двореца. Старла заема мястото ми. Джон отказа да ми позволи да дойда при тебе, затова Рахман взе нещата в свои ръце и доведе Старла, за да заеме мястото

ми. Кралят вярва, че си мъртъв. Всички в двора го вярват, но аз знаех, че не е така. Щом се оправяш, любов моя, трябва да се върна в двореца, за да може Старла да се върне в манастира.

Това беше прекалено много за Доминик. Главата му беше замаяна, а ужасната болка, която изпитваше, откакто беше паднал поразен на бойното поле, объркваше мислите му. Беше се вкопчил в живота с невероятно упорство, но сега, когато видя Роуз и говори с нея, беше готов да се предаде.

Доминик въздъхна и започна да се унася, но беше дръпнат обратно към действителността от сърдития глас на Роуз.

— Проклет да си, Драконе! Не можеш да умреш! Имам нужда от тебе! Искам деца от тебе. Драгоник не може да процъфти без своя лорд. Кралят ще ме принуди да се омъжа за някой от лакеите му, ако ме оставиш сама и незащитена.

Думите на Роуз запалиха искрата на живота у Доминик и той се измъкна от мрака. Светлината, в която се озова, беше неясна, но я имаше, имаше я и Роуз, която го викаше да се върне от ръба на смъртта.

Доминик почувства нещо хладно да минава по горящата му плът и с голямо усилие накара очите си да се отворят. Видя Роуз надвесена над него, притиснала мокра кърпа към челото му. Мъчейки се да остане в съзнание, Доминик вкуси хладината върху изгарящата си плът. Затвори очи и когато отново ги отвори, лейди Нелда стоеше до Роуз.

— Как е той, дъще? — запита Нелда.

— Ще оживее, мамо — провъзгласи Роуз. — Отказвам да го оставя да умре.

Ако не беше болката, когато го изгаряше, Доминик щеше да се усмихне. Неговата войнствена жена щеше да се бори със зъби и нокти, за да попречи на мрачния призрак на смъртта да го вземе. Умът му започна да блуждае. Дали Роуз го обича? Решимостта ѝ да го удържи жив беше добра индикация, че не ѝ е безразличен. Беше позволила любимата ѝ сестра да заеме мястото ѝ, за да може тя да дойде при него в часа, когато той имаше нужда, и това говореше много за чувствата ѝ.

Той отново започна да се унася.

— Доминик, събуди се. Мама ти е донесла малко бульон. Казва, че трябва да го изпиеш до последната капка. Отвори уста.

Доминик извърна глава.

— Не, боли ме.

— Изцедих и последната инфекция точно тази сутрин — каза Нелда. — Много го боли; затова не реагира. Със сестра Агата мислим обаче, че има нужда от течности, за да оцелее.

— От колко време е така? — чу Доминик въпроса на Роуз.

— Беше на прага на смъртта, когато Рахман ме доведе в Драгоник. Раната му беше много инфектирана, но има известно подобрене, откакто започнахме да го лекуваме. Надявах се скоро да има криза. Ако не — и тя сви рамене, — има много малко неща, които да можем да направим за него.

Роуз взе бульона от ръцете на Нелда, седна на ръба на леглото и започна търпеливо да сипва течност в устата на Дракона. Почти беше привършила, когато очите му се затвориха и той заспа.

— Добре ли е? — запита тя обезпокоена.

— Има нужда от целия сън, който може да получи — каза Нелда. — Ти си изтощена, Роуз. Пътуването ти от Лондон сигурно не е било леко. Имаш нужда от баня, храна и после отиди. Спи колкото искаш. Ние със сестра Агата ще се грижим за съпруга ти. Ваната те чака в спалнята ти.

— Не, не мога. Ами ако...

— Няма да позволя лорд Дракон да умре — увери я Нелда. — Върви, дъще. Ще те събудя, ако се влоши.

Роуз беше уморена и банята щеше да бъде нещо чудесно, но да остави Дракона, след като беше пътувала толкова надалече, за да бъде с него, не ѝ изглеждаше редно. Наложиха се да я убеждават, за да се съгласи, и след един последен поглед към спящото лице на Дракона тя излезе от стаята.

Емили и Блайт я чакаха в спалнята ѝ, когато пристигна там. Сигурно бяха разбрали, че е прекалено изтощена, за да отговаря на въпроси, защото заговориха за незначителни неща, докато ѝ помагаша да се съблече. Роуз едва държеше очите си отворени. Главата ѝ се люлееше над ръба на ваната, докато Емили я къпеше. После Блайт ѝ помогна да излезе от изстиващата вода, изсуши я и ѝ помогна да облече нощница. Тя заспа в момента, когато главата ѝ докосна възглавницата.

Роуз усети, че някой я разтърсва, и се зачуди защо я будят, когато току-що е заспала. Тогава си спомни обещанието на майка си да я събуди, ако положението на Дракона се промени, и се надигна. Паника пробяга през тялото ѝ, когато видя Нелда да се надвесва над нея.

— Мамо! Какво има? Дракона... Той...

— Събуди се, Роуз. Ела в стаята на лорд Дракон, щом се облечеш.

— Колко време съм спала?

— Една нощ и един ден — отвърна Нелда през рамо, докато бързаше да излезе.

Роуз се напъха моментално в дрехите си и изхвъркна от стаята. Пристигна задъхана при Дракона. Зашеметена, не можеше да направи нищо, освен да го гледа втренчено. Беше прясно избръснат, подпрян на няколко възглавници. Още беше блед, но неестественият цвят на бузите му го нямаше. Отправи ѝ треперлива усмивка, която накара коленете ѝ да омекнат.

Роуз протегна ръка и докосна челото му. Стори ѝ се хладно.

— Истинска си — изрече Доминик с тих глас, който Роуз едва позна. — Мислех, че съм те сънувал.

— Не беше сън, Доминик. Тук съм.

— Как?

Тя му беше обяснила в деня, когато беше пристигнала, но тогава той очевидно беше твърде болен, за да си спомни.

— Кралят отказа да ми позволи да напусна двореца, затова Рахман доведе Старла, за да заеме мястото ми. Ще остана в Драгоник толкова време, колкото е необходимо, за да се възстановиш, но после трябва да се върна в двореца.

Той посегна към нея. Тя хвана ръката му и я положи на гърдите си.

— Радвам се, че дойде — прошепна той пресипнало. — Не очаквах да те видя отново. Страхувах се, че ще умра, преди да стигна у дома. Какво стана в онзи ден? Уелските бяха ли победени? Спечелихме ли битката?

— Силите на краля са спечелили дори повече. Сраженията свършиха засега; уелските отстъпиха. Пристигна куриер в Уестминстър, скоро след битката. Каза, че си загинал на бойното поле.

Той стисна ръката ѝ.

— Почти бях загинал.

— Как се чувстваш?

— Сякаш съм изтеглен от дълбините на ада.

— Боли ли те?

— Малко.

Роуз позна по тона на гласа му, че го боли много повече.

— Изглеждаш по-добре, откакто мина през кризата.

— Трябва да благодаря на майка ти и на сестра Агата, че ме измъкнаха.

— И на Рахман. Ако не беше той, мама и сестра Агата нямаше да бъдат тук сега. Рахман ти е добър приятел, Доминик.

— Щастлив беше денят, когато го срещнах. Къде е той? Защо не дойде да ме види?

— Пратих го да се върне в двореца, за да наглежда Старла. Тревожа се за нея. Тя е толкова невинна. Надявам се да стои далече от лейди Вероника.

Гняв проблесна в очите на Доминик.

— Вероника направила ли е или е казала нещо, с което да те разстрои?

— Не искам да я обсъждам — изрече Роуз. — Трябва да те оставя да си почиваш.

Тя се наведе, за да го целуне по бузата, но в последния момент той обърна глава и целувката ѝ попадна на устата му. Беше кратка, но пронизваща и Роуз си пожела да можеше да подскочи от радост, усещайки сладостта ѝ. За първи път от пристигането си в Драгоник беше сигурна, че Дракона ще се оправи.

Възстановяването на Доминик беше бавно, но несъмнено. Всеки ден беше препятствие, което трябваше да преодолява, но го преодоляваше. Когато разбра, че Роуз е при него, това го издърпа от прага на смъртта.

Две седмици след пристигането на Роуз лейди Нелда и сестра Агата дойдоха в стаята му, за да се сбогуват. Доминик караше Нелда да остане, но тя настоя, че още не е готова да излезе от уединението на манастира. За да покаже благодарността си, Доминик даде на сестра Агата солидна сума за нейния религиозен орден.

Раната му сега беше освободена от инфекцията и той можеше да сяде на стол за малко. Нямаше търпение да излезе от стаята си и да си възвърне силата с упражнения с меч или други мъжки занимания. Но най-важното, искаше да се люби с Роуз.

Постепенно от седенето на стол той премина към разходки из стаята. Първият път, когато слезе по витата стълба, за да се присъедини към васалите си и Роуз за вечеря, получи нестихващи аплодисменти. Това беше нощта, когато реши, че е достатъчно добре, за да се люби с Роуз.

— Изглеждаш чудесно, Доминик — каза Роуз, когато той се настани на стола до нея. — Как се чувстваш?

Той ѝ отправи нахална усмивка.

— Готов да се захвана кажи-речи с всичко. Да яздя, да се упражнявам с меч, да се любя със съпругата си.

Хареса му как бузите ѝ се оцветиха в розово.

— Много е рано — отговори Роуз. — Раната ти...

— ... е излекувана. Признавам, че може още да ми липсва сила, но се заклевам, че няма да те разочаровам. Искам те в леглото си тази вечер.

— Разумно ли е, Доминик?

— Не само разумно, но и желателно. Бях без съпругата си много дълго време.

— Знаеш какво искам да кажа. Не споделях леглото ти, защото не исках нищо да те боли.

Той хвана ръката ѝ, дръпна я под покривката на масата и я положи върху набъбналия си секс.

— Сега ме боли, любов моя. Малкия Доминик го боли. Имам нужда от тебе, Роуз.

Цветът на лицето на Роуз стана по-гъст, докато тя отдръпваше ръката си от члена му и се съсредоточаваше върху общия им поднос.

— Дръж се прилично.

Доминик въздъхна и напълни подноса с храна. Апетитът му се беше върнал и той започна да яде с удоволствие, като периодично избираше крехки хапки месо и ги даваше на Роуз. Тя изглеждаше очарователно смутена и на Доминик му беше необходима цялата сила на волята, за да не я сграбчи за ръката и да не я изтегли нагоре по стълбите към спалнята им. Пожела си да можеше да я грабне на ръце,

но се страхуваше, че няма да има сили за това. Скоро, помисли си той, много скоро.

Доминик стана веднага след последното ядене и предложи ръката си на Роуз.

— Бардът Синрик се е върнал — каза тя. — Няма ли да останем да послушаме прекрасните му разкази?

— Има нещо още по-прекрасно в нашата спалня.

Тръгна към стълбите дърпайки Роуз след себе си. Когато стигнаха спалнята, затръшна вратата зад себе си и я погледна със замечтани очи.

— Много те е боляло — каза тя. — Не искам да те нараня.

Той я дръпна нежно към себе си.

— Да, боля ме, но не толкова, колкото ще ме боли, ако не мога да се любя с тебе тази нощ. Целуни ме, Роуз.

Тънкият женски аромат на Роуз се обви около него като уханна мъгла. Тя притисна устни към неговите, но не беше достатъчно. Той разтвори устните ѝ с върха на езика си и тя се отвори за него. Желанието се издигна в тялото му като спирала, когато усети сладкия ѝ вкус и почувства топлината ѝ. Прекъсна целувката, изгаряйки от желание, искаше да бъде вътре в нея и започна да се съблича.

— Помогни ми — изпъшка, мъчейки се да свали туниката. Болеше го ужасно, но малко болка нямаше да го спре.

Роуз издърпа туниката над главата му и я метна настрана.

— Казах ти, че е прекалено рано.

— Не е прекалено рано, любов моя. Но ми трябва помощта ти, за да се съблека.

Роуз се взря в него, сякаш не можеше да повярва, че възнамерява да мине през всичкото това.

— Искаш да се любиш с мене, макар че може да те боли?

— Да, повече, отколкото съзнаваш. — Той седна на леглото и вдигна крак. — Обувките първо, миличка.

Тъмните му очи блестяха като полиран обсидиан, докато Роуз сваляше обувките и панталона му. Когато останаха само долните гащи, той стана и развърза връвта, която ги придържаше. Те се закачиха на набъбналия му член и не искаха да се смъкнат. Срещайки погледа ѝ, той ги смъкна надолу по бедрата си.

Порази го внезапна мисъл. Беше напълно, съвършено, безнадеждно влюбен в съпругата си. Това стряскащо откровение му отне способността да мисли или да говори.

— Доминик, добре ли си? Изглеждаш толкова... странно. Знаех си, че не е добра идея.

— Напротив, най-прекрасната е. Свали си дрехите. Искам да видя всеки прекрасен инч от тялото ти.

Той загледа през полупритворените си клепачи как тя се съблича. Сърцето му биеше лудо в очакване. После се отпусна на леглото и протегна ръка. Роуз се поколеба само миг, преди да се присъедини към него.

„Събирай розите на любовта, докато още има време.“

Едмънд Спенсър

Доминик си спомняше абсолютно ясно деня, в който кралят му беше заповядал да се ожени за Роуз, и колко недоволен беше останал. Искаше Вероника, не Роуз. Но след като се беше любил с Роуз онзи първи път, всички мисли за Вероника бяха изчезнали от ума му. Всеки път, когато се любеше с Роуз, беше откровение, отварящо очите му за това, колко съвместими са с двамата с нея.

Сега, когато голото тяло на Роуз се притискаше така сладко към неговото, всичко напускаше ума му, оставаше само необходимостта отново да вкуси страстта ѝ, да я възбуди с уста, език и ръце и да я вземе по всички начини, по които един мъж може да вземе една жена. Обхващайки лицето ѝ в дланите си, той я целуна.

Роуз въздъхна и се отдаде на палеците целувки на Дракона. Осъзнаваше с абсолютна сигурност, че са изследвали само върха на нещо необятно и разкошно. Дракона притежаваше сърцето ѝ. Бъдещето им таеше светли обещания и Роуз запечата тези обещания, влагайки сърцето и душата си в целувката.

Устните му бяха горещи, твърди и настоятелни, не като на мъж, който доскоро е бил на прага на смъртта. Не беше нежно изследване, а изискване. Тя се изви нагоре, за да посрещне целувката му, вдишвайки неговия дъх, вкушвайки аромата и сладостта му.

Поставяйки показалец под брадичката ѝ, той повдигна лицето ѝ и започна да я целува така, че дъхът ѝ спря. Сърцата им биеха в унисон. Тя искаше още и се изви повече към него. Той откликна, ръцете му се движеха по гърдите и ханша ѝ, между бедрата ѝ.

Той погали зърната ѝ. Тръпки пробягаха по гръбнака ѝ, докато неспокойните му ръце се придвижваха надолу, плъзвайки се отново между бедрата ѝ, изследвайки влажния ѝ център. Вик се изтръгна от

устните ѝ и той го заглуши със своите. Тя се опита да бъде внимателна с раната му, но той явно не чувстваше никаква болка, защото притисна голото ѝ тяло към своето. Тя започна да се гърчи и да се извива, страстта ѝ се надигаше в трескав ритъм, докато той я целуваше, докосваше и галеше.

Тя прехапа долната си устна, за да не извика, когато той се настани между краката ѝ и проникна в нея, навлизайки дълбоко, невероятно дълбоко. Прекрасно, пулсиращо удоволствие я завладя. Ханшът ѝ се изви нагоре, за да посрещне тласъците му, и тя обви ръце около врата му, нагаждайки движенията си към неговите.

Колко странно, помисли Роуз в кратък миг на просветление, че до неотдавна Дракона не съществуваше за нея, нито пък тя съзнаваше, че е възможно да има такова удоволствие. Тогава мислите ѝ се разпиляха, когато Дракона започна да шепне нежни думи на ухото ѝ, наричайки я своя любима, своя единствена любов.

Пъшкайки и стенойки, тя се почувства обладана от усещания, които бяха прекалено хубави, за да ги понесе. Гърлото ѝ пулсираше от любов и тя се запита как е съществувала без Дракона.

Посегна и докосна очертаната му челюст.

— Не мога да понеса, че този миг ще свърши.

— И аз — изпъшка Доминик. — Подлудяваш ме.

Но в края на краищата това трябваше да свърши. Дракона я беше отвел до ръба и нямаше връщане назад. Тя стигна до върха, докосна приканващото я великолепиe и се вкопчи в него за няколко мига, които спряха дъха ѝ. Тогава се сгромоляса, разпадайки се. Бурята в Доминик избухна в същия миг и той се разля в собствената си кулминация, присъединявайки се към нея във водовъртежната бездна на насладата.

Много, много по-късно, уютно сгушена до здравата страна на Дракона, Роуз бе учудена, че е достигнала онзи непостижим връх за втори път, но той се беше любил с нея отново и тя беше реагирала. Щеше да я люби пак на следващата сутрин, ако не беше изскочила от леглото точно когато той посегна към нея. Сивата утринна светлина разкриваше изтощените очертания на лицето му и Роуз се уплаши, че е надценил силите си.

Съпругът ѝ, помисли тя нежно, не признаваше никакви ограничения, когато станеше дума да подхранва страстта си. Не че тя имаше нещо против. Имаше достатъчно страст и у самата нея, за да му

я даде, само че не тя беше избегнала на косъм смъртта преди толкова малко време. Изми се бързо под бледата светлина и навлече дрехите си.

— Къде отиваш, жено?

— Кулата не се управлява сама. Още е рано. Спи.

— Ела си легни.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не. Ти не си сдържан човек и се страхувам, че ще си навредиш, ако пак се любим. Още си слаб.

Дяволита усмивка разтегна устните му.

— Слаб ли ти изглеждах снощи?

— Знаеш, че не, но може треската да те повтори.

Той понечи да се надигне, но се отпусна отново на възглавницата, въздъхвайки.

— Много добре, но не очаквай да остана в леглото. Ще дойда при тебе в залата. Мисля днес да си опитам силите в упражнения с меч.

— Мъже — измърмори Роуз, докато излизаше от спалнята. — Мислят ли за нещо друго, освен за война и секс?

Прозявайки се, Доминик се отпусна на възглавницата и си припомни всеки блажен момент от изминалата нощ. Беше отприщил нещо диво у Роуз, което го изпълваше с ненаситен глад. Усмихна се, като си спомни стряскащото откровение, което го беше споходило снощи. Беше ли казал на Роуз, че я обича? Беше й шепнал много любовни думи, докато се любеха, че не можеше да си спомни точно какво й беше казал. Но знаеше, че тя не беше отвърнала на чувствата му. Преднамерен ли беше този пропуск? Възможно ли беше Роуз да се люби с него така всеотдайно, ако не го обича? Не мислеше така.

Той стана от леглото, протегна се и трепна. Роуз беше права за едно: макар че раната му заздравяваше и той отиваше към пълно възстановяване, все още беше слаб. Но не му беше в характера да се глези. Нямаше намерение да ограничава упражненията си заради една дребна рана.

Роуз се тревожеше за Старла. След като съпругът ѝ вече не беше на прага на смъртта, тя усещаше, че е време да се върне в Уестминстър. Изложи опасенията си пред Дракона, когато той се появи в залата, за да закуси.

— Мислех си за Старла — осмели се Роуз. — Време е да се върна в Уестминстър.

Доминик замря, лъжицата с овесена каша остана на половината път до устата му. Остави я внимателно и каза:

— Не можеш да заминеш, докато не бъда достатъчно добре, за да те придружа.

— Доминик, не искаш да кажеш това — изрече тя укорително. — Може да минат седмици, преди да можеш да пътуваш, а Старла не си е на мястото в двора. Не мога да я изоставя.

— Въпреки това няма да отидеш в Лондон без мене. Ако нещо не е наред, Рахман щеше да ни извести. Няма за какво да се безпокоиш, Роуз. Ще заминем заедно от Драгоник, когато бъда в състояние да пътувам. Кралят знае, че съм жив, защото пратих човек в Уестминстър с известие, че се възстановявам — напомни ѝ той. — Сега, когато Джон знае, че съм жив и съм добре, сестра ти няма защо да се страхува от него.

— Не мога да овладеея чувствата си. Със Старла сме толкова близки, че понякога взаимно усещаме страховете и болката си. Трябва да се върна при нея.

— Не, Роуз. Забранявам. С всеки изминал ден се чувствам по-здрав. Много скоро ще мога да пътувам.

Роуз стисна устни. „Много скоро“ не беше достатъчно скоро. Тя трябваше да се върне в Уестминстър веднага. Но да отиде там без разрешението на Дракона беше проблем.

Тя знаеше, че васалите на баща ѝ са ѝ верни, и помисли, че може би би могла да убеди някой коняр да я придружи. Да, това беше мисъл, на която си струваше да се спре по-подробно.

— Ако замисляш нещо, Роуз, забрави го — предупреди я Доминик. — Имаш вид на човек, който замисля нещо нередно.

Роуз го изгледа невинно.

— Не замислям нищо нередно, Доминик.

Макар да я изгледа с подозрение, Дракона изостави тази тема. Роуз въздъхна облекчено и се съсредоточи върху овесената си каша. Не

искаше да го лъже, но той беше невероятно упорит. Тя отказваше да изложи живота на Старла на риск по-дълго от необходимото.

Роуз повече не спомена Старла или желанието си да се върне в Лондон, но не се отказа. Противно на желанията на Дракона посети конюшните скоро след този разговор, надявайки се да убеди някой коняр да я придружи. За съжаление, конярите бяха или твърде стари, или твърде млади за нейните цели. Необходим ѝ беше мъж, който да бъде способен да я защити, ако се наложи. Обезсърчена, тя излезе от конюшните, за да обмисли отново плана си.

— Милейди, помните ли ме?

Роуз вдигна очи, изненадана да види Пиърс, мъжа, за когото се беше застъпила в съда на замъка.

— Разбира се, помня те. Какво правиш в конюшните, Пиърс?

— Сега е времето ми да работя за лорд Дракон. Всеки васал дължи на суверена си отработка всяка година и сър Брейдън ми дава работа в конюшните. — Той вдигна рамене. — Нямам нищо против. Дължа на вас и на Негова Светлост повече, отколкото ще мога да ви се отплатя.

Роуз се усмихна.

— Как е съпругата ти? Разбираш ли се с тъста си?

Лицето на Пиърс светна.

— Вела е добре. Моли се всеки ден за вас, милейди. Без вашата намеса щеше да бъде принудена да се омъжи за мъжа, когото ѝ беше избрал баща и. С Алгар не сме приятели, но той ме приема.

Докато Роуз гледаше Пиърс, осъзна, че пред нея стои мъжът, когото е търсила. Макар да очакваше, че пътуването ѝ до Лондон ще мине без произшествия, нуждата от защитник беше ефикасен аргумент, за да помоли Пиърс да я придружи.

Но това, че трябваше да го помоли да направи нещо, което щеше да разгневи Дракона, я накара да се колебае.

— Изглеждате разтревожена, лейди Роуз. Нещо не е наред ли?

След дълга пауза, по време на която Роуз се колебаеше дали да разкрие дилемата си, или да замълчи, тя реши да се довери на Пиърс.

— Можеш ли да пазиш тайна, Пиърс?

— За вас винаги, милейди.

— Непременно трябва да се върна в Лондон и имам нужда от страж. Мислех да помоля някой коняр, но не видях никого, който да

отговаря на изискванията ми.

Лицето на Пиърс доби смаяно изражение.

— Лорд Дракон има много рицари на разположение, милейди. Всеки от тях може да ви служи по-добре от мене.

— Не е така, Пиърс. Виждаш ли — довери му се тя, — лорд Дракон ми забрани да се връщам в Лондон, докато не бъде в състояние да ме придружи. Видял си го. Той още се възстановява и може да минат седмици, преди да бъде в състояние да пътува.

— Не можете ли да почакате? Не искам да оспорвам причините ви да пътувате до Лондон, преди лорд Дракон да е готов, но той няма ли да се разсърди, ако заминете без негово разрешение?

Роуз въздъхна тежко.

— Ще разбереш, когато ти обясня защо не мога да чакам.

Тогавя тя му разказа как са си разменили местата със Старла и защо не може да чака Дракона.

— Ще ме придружиш ли до Уестминстър и ще пазиш ли Старла по обратния път към манастира, Пиърс? Ще кажа на главния коняр, че съм те помолила да прекараш оставащото време, което трябва да работиш за лорд Дракон, в работа в замъка, така че той няма да помисли, че си напуснал поста си. Няма да ти заповядвам, Пиърс; това трябва да бъде твое решение. Няма защо да се страхуваш от лорд Дракон, защото аз ще поема вината. Какво ще кажеш?

Пиърс мълча толкова дълго, че Роуз се уплаши, че ще откаже. Но той беше последната ѝ надежда и тя нямаше да се откаже.

— Няма да те обвинявам, ако откажеш, но каквото и да решиш, няма да променя намерението си да се върна в Лондон.

— Не мога да ви откажа нищо, милейди. Ще ви придружа в пътуването ви.

Облекчение се разля из нея.

— Можеш ли да въртиш меч, Пиърс?

— Когато баща ви беше лордът тук, учеше всичките си васали да въртят меч, в случай че някой нападне Еърдейл. Не съм толкова опитен като рицарите, но мога да се справям.

— Имаш ли оръжие?

— Уви, милейди, нямам оръжие, дори тояга.

— Ще взема колана и меча на баща ми. Можеш ли да се приготвиш до довечера?

— Тази вечер ли, милейди?

— Да. Докарай кобилата ми при задната врата по предутрення. Не мога да тръгна, преди лорд Дракон да е заспал. Всичко, което искам от тебе, е да ме чакаш при вратата до зазоряване. Ако не успея, ела пак на следващата вечер и на по-следващата, докато не дойда.

Тревога набръчка челото на Пиърс.

— Какво те притеснява Пиърс?

— Не бива да пътувате без прислужница, която да се грижи за вас. Аз съм само прост крепостен, но езиците ще плямпат и без това. Може ли да ми позволите да си кажа думата, милейди?

— Какво има, Пиърс? Да не се разколеба?

— Не, но може ли да ви предложи Вела да ни придружи? Ако не искате нея, тогава може би една от вашите камериерки ще ви свърши работа.

Роуз обмисли предложението на Пиърс и го прецени като добро.

— Ще се съгласи ли Вела?

— Да, ще се съгласи — изрече убедено Пиърс. — Тя ви е задължена, също като мене. Ще ви чакаме при задната врата тази нощ по предутрення.

Пиърс се сбогува, а Роуз поговори с главния коняр за момъка, преди да се върне в кулата, доволна, че всичко е наред за заминаването ѝ. Дракона щеше да ѝ се ядоса и тя съжаляваше за това, но се надяваше той да разбере причините ѝ да не му се подчини. Чувството, че Старла има нужда от нея, беше твърде силно, за да не му обърне внимание.

Тази вечер Дракона прекара повече време от обичайното със своите рицари в залата. Докато часовете се изнизваха, Роуз загуби търпение и игриво предложи да се оттеглят. Дракона изглеждаше развеселен, когато се извини и излезе заедно с нея от залата.

— Харесва ми да те виждам толкова зажадняла за вниманието ми, съпруго — пошегува се той. — Може да си го казала по-завоалирано, но съм сигурен, че моите рицари ми завиждат за любящото ти внимание.

— Денят ти беше напрегнат — каза Роуз. — Тревожа се за здравето ти.

Очите му блеснаха дяволито.

— Няма нужда да ме убеждаваш в намеренията си, скъпа моя. Извънредно щастлив съм да ти откликна.

Потупа я отзад, докато се качваха по стълбите, и Роуз усети остра болка заради това, което щеше да направи. Единствената ѝ утеха заради това, че мами Дракона, беше фактът, че е поради основателна причина. Но той щеше ли да ѝ прости? Този въпрос я безпокоеше много след като той я съблече и я възбуди бавно, и се люби с нея толкова сладко, че сълзи избиха на очите ѝ.

Дракона заспа почти веднага, след като се любиха. Роуз изчака кулата да се успокои за през нощта, преди да се измъкне от леглото и да навлече дрехите си. Вече си беше приготвила малък вързоп с дрехи и някои необходими неща и го извади от сандъка си заедно с меча и колана на баща си, преди да се промъкне по стълбите за прислугата. Стигна до кухнята без произшествия и спря, за да нападне килера. Сложи малко сирене, хляб, резени печено месо, останали от вечерята, ябълки и бутилка вино в една кошница, която намери на лавицата, затъкна най-отгоре вързопчето с дрехите си и излезе от задната врата.

Движейки се предпазливо, тя намери пътя си към задната порта на кулата и спря внезапно, когато видя един рицар да стои на стража пред нея. Той я забеляза, преди тя да успее да се гмурне в сенките, и ѝ махна с ръка. Духът ѝ се ободри, когато позна един от васалите на баща си.

— Лейди Роуз, аз съм, сър Джерард. Пиърс и Вела ви чакат от другата страна на вратата.

Роуз пребледня.

— Знаете за тях? За мене?

— Да. Те ми обясниха мисията ви и аз ги пуснах да минат през вратата. Знаем, че няма да навредите на Драгоник, затова няма да кажа на никого, че съм ви видял да излизате.

— Благодаря ви. Запазете тайната ми и се заклевавам, че няма да пострадате заради това, сър Джерард.

Сър Джерард отвори вратата и Роуз излезе.

— Тук, милейди — повика я един безплътен глас.

Роуз беше избрала момента добре, защото нощта беше безлунна и черна като бездна. Когато очите ѝ посвикнаха с тъмнината, тя видя две фигури да се отделят от сенките под стената. Облекчена, Роуз побърза да приветства Пиърс и Вела.

— Слава богу, че ме изчакахте. Доведохте ли коне?

— Да, вашата кобила Калинка и още два.

— Трябва да побързаме, милейди — настоя Вела, — преди стражите на стената да ни забележат и да повикат лорд Дракон.

Пиърс и Вела изведоха конете изпод сянката на стената. Роуз подаде меч на Пиърс, закачи кошницата на седлото на кобилата си и се качи с помощта на Пиърс. Той после помогна и на Вела, възседна собствения си кон и бързо ги поведе далече от кулата.

Роуз непрекъснато се озърташе през рамо, докато се отдалечаваха. Не ѝ харесваше мисълта да се изправи пред гнева на Дракона, ако бъдат настигнати и върнати в Драгоник.

Полека навлизаха в тъмнината, но Роуз се окуражи, когато никой не тръгна да ги преследва. Зазори се, когато тя каза да спрат, за да си починат конете им, а те да закусят. Тъкмо се приготвяше да слезе от седлото, когато усети земята да се тресе под нея и чу мъже да викат. Поглеждайки към хълмовете, тя извика предупредително. Видя мъже да се насочват към тях и след няколко мига тримата се видяха обкръжени.

Пиърс скочи от коня си и извади меч, готов да защитава господарката си. Роуз позна шотландските поли на клана Мактавиш, които носеха нападателите им, и разбра, че мъжете са сънародници на вуйчо ѝ.

— Свали меч, Пиърс — заповяда тя. — Тези мъже са роднини на майка ми.

Пиърс се подчини, но не се отпусна, докато Гън и Мърдок се приближаваха към тях.

— Здравей, племеннице. Да смея ли да се надявам, че си търсила мене? Чухме, че лорд Дракон бил тежко ранен и на прага на смъртта. Прекалено ли ще бъде да се надявам, че е отстъпил пред раните си?

— Здравей, вуйчо Мърдок. Съпругът ми е жив и много добре, благодаря. Ние с васалите ми пътуваме за Лондон — отвърна тя. — Какво правите толкова навътре в Англия?

— Може би си търсила мене — каза Гън, придвижвайки коня си по-близо до Калинка. — Лорд Дракон умори ли се вече от тебе? — Погледна към Пиърс и Вела и повече не им обърна внимание. — Не можа ли съпругът ти да ти даде подходящ ескорт? Какво си направила, че да е недоволен от тебе?

— Няма значение — прекъсна го Мърдок. — Роуз е моя племенница и аз ще ѝ помогна в часа на нуждата ѝ.

Взе юздите от ръцете на Роуз и понечи да поведе кобилата ѝ.

— Не, почакай! Не мога да тръгна с вас. Старла има нужда от мене в Лондон.

Мърдок почеса брадата си.

— Какво прави Старла в Лондон? И защо съпругът ти не е с тебе? Това е история, която ще ми хареса да чуя. Ще бъдеш моя гостенка, докато любопитството ми не бъде задоволено.

Доминик се събуди с усмивка на лицето, припомняйки си страстта на Роуз от предната нощ, и си пожела да не беше напускала леглото, преди той да успее още веднъж да се люби с нея. Чувстваше се заситен и освежен, нямаше търпение да продължи да се упражнява с хората си. Знаеше, че отказът му да позволи на Роуз да отпътува за Лондон без него я е разгневил, но не можеше с чиста съвест да изложи живота ѝ на опасност. Надяваше се тя да му прости и се молеше дано крал Джон да не е навредил с нещо на близначката ѝ.

След като се изми и се обръсна, Доминик се изненада, че слънцето е толкова високо. В такива моменти му липсваше сигурната ръка на Рахман с бръснача, но упорито изстърга едnodневната брада с ножа си. След като брадичката му остана гладка, навлече дрехите си и излезе от стаята.

Не се обезпокои прекалено много, когато не намери Роуз в залата. Беше спал повече от обикновено, а тя вероятно се занимаваше с някое от многобройните си задължения. Нямаше значение, щеше да я види, след като се върнеше в кулата за обяд. Напъха малко хляб в устата си, преглътна го с бира и побърза към полето за упражнения.

Сутринта мина почти както очакваше. Наранената му страна беше слаба и щяха да минат още много дни, изпълнени с упражнения, преди да може да върти меч с предишната си сръчност.

Часът на третата утрения почти беше отминал, приближаваше следобеднята, когато Доминик се върна в кулата. Веднага отиде в приемната, надявайки се да намери Роуз там, понеже тя не беше в залата. Беше разочарован, но не и извънредно притеснен, когато не я видя. Но когато се върна в залата, лейди Емили побърза към него.

— Роуз болна ли е, милорд?

— Да е болна ли? Защо мислите така?

— Не е излязла от покоите си, а обикновено е на крака от разсъмване.

Доминик почувства внезапен студ.

— Да не би да ми казвате, че не сте видели Роуз днес, а сега е време за следобедня? Не е ли била на сутрешната литургия?

— Не беше на литургия и никой не я е виждал от снощи. Всички помислиха, че е болна. — Емили закърши ръце. — Не е ли в покоите си?

— Не е — изрече натъртено Доминик, докато излизаше, за да поговори с капитана на охраната си.

Искаше да намерят Роуз, дори това да означаваше да претърсят всеки ъгъл и процеп в кулата и във всяка пристройка.

Три часа по-късно Роуз още не беше намерена и Доминик започна да подозира, че нарочно не му се е подчинила и е заминала за Лондон. Обзе го гняв, когато си представи опасността, свързана с подобно глупаво начинание. Не я ли беше грижа за собствената ѝ безопасност? Не му се беше подчинявала и преди, но това надминаваше всичко, което някога беше правила. Щом си я върнеш, щеше да ѝ извие хубавичкото вратле или да ѝ отнеме дъха с целувки.

Отиде в конюшните да разпита конярите. Това, което научи, предизвика ужасна паника у него. Кобилата на Роуз, Калинка, я нямаше, а след като конярите провериха, се оказа, че липсват още два коня. Тайната се задълбочи. Макар да беше облекчен, че Роуз не е сама, Доминик нямаше представа кой би я придружил без негово знание или позволение. Всичките му хора бяха отговорни.

— Моля за извинение, милорд — обади се главният коняр, — но мисля, че знам кой е тръгнал с нея.

— Можеш да говориш свободно, човече. Знаеш ли нещо за липсващата ми съпруга?

— Единствената причина, поради която ви казвам това, милорд, е защото не искам да се обвинявам, ако се случи нещо лошо на лейди Роуз.

— Няма да те обвинявам в нищо, ако ми кажеш истината.

— Не знам нищо за плановете на лейди Роуз да замине без ваше позволение, но я видях вчера да говори с Пиърс. След като говориха,

вашата дама ми каза, че има нужда от Пиърс в кулата.

— Пиърс. Не беше ли крепостникът, който се ожени за дъщерята на свободен?

— Да, точно така, Ваша Светлост.

— Липсват три коня. Имаш ли представа кой придружава Роуз и Пиърс?

На лицето на коняря се изписа замислено изражение.

— Може би Пиърс е взел съпругата си, за да бъде компания на лейди Роуз в пътуването.

— Да, в това има смисъл — съгласи се Доминик. — Благодаря ти, че ми каза. Бъди сигурен, че Роуз ще си бъде у дома, преди да ѝ се е случило нещо лошо.

Страх се загнезди дълбоко у Доминик, докато вървеше полека обратно към кулата. Ами ако Роуз има голяма преднина? Ами ако неговите рицари не успеят да я намерят, преди да ѝ се е случило нещо лошо? Пиърс беше крепостен и не би могъл да ѝ осигури достатъчна защита, ако бъдат нападнати от крадци или хищници. Гневът го разяждаше. Щеше да получи главата на Пиърс на поднос, щом се върне в Драгоник, ако изобщо се върнеше.

Доминик разпита всеки от рицарите си, но никой не призна да е виждал Роуз да напуска кулата. Тайната си оставаше неразгадана, затова той прати десетима рицари да върнат липсващата му съпруга.

Роуз се разхождаше пред огнището в залата на вуйчо си, а гневът ѝ беше осезаем. Беше подло от страна на Мърдок, човек от нейната кръв, да я държи пленена. Как смееше! Какво се надяваше да спечели?

— Седни, момиче — подкани я Мърдок. — Изнервяш ме.

— Вече ти обясних защо пътувам за Лондон. Защо ме държиш против волята ми?

— Казах ти, когато напуснах Драгоник, че пак ще чуете за мене. Късмет беше, че попаднахме на вас днес.

— Не бива да си на английска земя.

Той вдигна рамене.

— Минахме границата, за да крадем говеда, може и някоя и друга овца — призна той без капка свян.

Роуз знаеше, че краденето на добитък от английските барони беше начин на живот за лордовете по шотландската граница, а вуйчо ѝ не беше изключение.

— Сега обаче сме на шотландска земя и само това има значение.

— Няма да бъда тук дълго време, вуйчо. Ние с васалите ми трябва скоро да потеглим на път.

Мърдок вдигна очи.

— Ето, идва Гън. Може би има да каже нещо за това.

— Няма нищо, което той би могъл да каже, за да промени намеренията ми.

— Васалите на Роуз са на сигурно място — каза Гън, когато се присъедини към тях.

— Добро момче. Роуз иска да продължи пътя си към Лондон, но ѝ казах, че имаш да кажеш нещо по този въпрос.

Гън се ухили злобно на Роуз.

— Да, имам. Шотландският съд обяви брака ти с лорд Дракон за невалиден поради по-раншна уговорка между Мърдок и баща ти. Ще се омъжиш за мене, точно както баща ти възнамеряваше.

На Роуз ѝ се дощя да се разсмее, но благоразумието надделя. Какво ги кара да мислят, че тя ще се съгласи да се омъжи за Гън? Дори ако беше свободна да се омъжи, никога нямаше да избере него.

— И двамата сте полудели — нападна ги тя. — Аз съм англичанка; вашите закони не означават нищо за мене.

— Ти си шотландка по майка — настоя Мърдок. — Понеже съм твой единствен сродник мъж, мой дълг е да те омъжа за човек, когото одобрявам. Съдът се съгласи. Сватбата ще бъде веднага щом може да бъде повикан свещеник. Ако просто се съберете, това може да бъде по-доброто решение, но не искам никой, най-малкото пък лорд Дракон, да поставя под съмнение законността на този съюз.

— Вече съм омъжена — възрази Роуз. — Шотландски съд няма власт над мене. Остави това, вуйчо. Нищо, което можеш да кажеш или да направиш, няма да промени намеренията ми. Къде са моите васали? Потегляме веднага.

Мърдок въздъхна.

— Правиш нещата трудни, момиче. Може би един-два дни размисъл ще променят намеренията ти.

— Твоя затворничка ли съм?

— Не, момиче, ти си моята любима племенница и моя скъпа гостенка. Сигурно си уморена. Робина ще те отведе в стаята ти.

Мърдок извика третата си съпруга, за която се беше оженил след смъртта на майката на Гън, и след няколко минути Роуз видя една жена с изпито лице и тревожни очи да влиза забързано в залата, изтривайки ръце в престилката си.

— Викаш ли ме, съпруге?

— Да, какво те забави толкова? Имаме гостенка. Помниш Роуз, детето на сестра ми, нали?

Робина се усмихна плахо на Роуз.

— Добре дошла, Роуз. Ако знаех, че ще дойдеш, щях да кажа да ти приготвят стаята. Как са майка ти и сестра ти?

— Много добре са, Робина, но не си прави труда да ми приготвяш стая. Не мога да остана. Тръгвам си веднага щом вуйчо Мърдок ми каже къде да намеря васалите си.

— Гън — каза Мърдок, — нашата Роуз е малко плаха. Може би трябва да я придружиш до стаята ѝ.

Роуз протестира енергично, когато Гън я метна на рамо като чувал с картофи и се запъти нагоре по стълбите, следван плътно от смаяната Робина.

„Розата е една от големите тайни на живота.“

Анонимен

Доминик се взираше над парапета, залят от чувство на безпомощност. Нямаше известие от рицарите, които беше пратил да търсят Роуз, и ужасно се тревожеше. Беше очаквал те отдавна да са се върнали заедно с инатливата му съпруга. Четири дни бяха изминали и той си въобразяваше всякакви ужасни неща, които можеше да са се случили на Роуз. Животът му нямаше да бъде същият без неговата огнена Роуз. Не можеше да я загуби. Имаше нужда от нея, за да направи живота му пълен.

Доминик не беше единственият загрижен за благополучието на Роуз. Лейди Емили и лейди Блайт си вършеха работите с угрижени лица и тревожни погледи, дори рицарите на замъка изглеждаха неспокойни, докато погледите им се рееха над тресавищата и горите отвъд стените на замъка в търсене на липсващата им господарка.

Доминик беше стигнал до едно решение предната нощ, докато беше лежал буден, мислейки за Роуз и колко отчаяно му липсва тя. Вече нямаше нужда да чака тялото му да оздравее. Щеше да замине за Лондон и да доведе съпругата си и сестра ѝ у дома. Силите му се бяха възстановили, хълбокът почти не го болеше, когато въртеше меч или хвърляше копие. Да, беше готов да се изправи срещу краля.

— Конници идват от юг! — извика един от стражите.

Сърцето на Доминик се заблъска лудо, когато очите му се взряха над зъберите към приближаващите се конници. Възбудата му нарасна рязко, щом разпозна рицарите, които беше пратил да търсят Роуз, после също толкова бързо спадна, когато осъзна, че тя не е с тях. Тогавя нещо привлече погледа му. Едър мъж с разноцветни дрехи и тюрбан.

Рахман!

Какво прави Рахман в Драгоник? Предполагаше се да е при Старла в двореца. Сърцето на Доминик заби напрегнато, докато тичаше надолу по витата стълба, за да посрещне Рахман и завръщащите се рицари.

— Къде е съпругата ми? — запита той, преди мъжете да бяха имали време да слязат от седлата.

— Не я намерихме — каза Джеймс Бедфорд. — Бяхме готови да яздим чак до Лондон, но срещнахме Рахман да идва към Драгоник.

Доминик се обърна към Рахман.

— Как можа да оставиш Роуз в двореца без защита? Къде е лейди Старла? Някой ще ми обясни ли какво става? Полудях от тревоги.

Мрачното изражение на Рахман не успокои Доминик.

— Лейди Роуз не е в Уестминстър, господарю. Не знаем къде е. Нито рицарите ви са я срещнали по пътя, нито пък аз. Сър Джеймс ми обясни положението и аз се чудя не по-малко от вас.

Цветът се оттече от лицето на Доминик.

— Защо си тук, Рахман? Къде е лейди Старла?

— Дойдох да отведа лейди Роуз обратно в Уестминстър. Лейди Старла иска да се върне в манастира. След като получихме известие, че се възстановявате, кралят настоя лейди Старла да присъства на трапезата му всяка вечер. Не ѝ беше лесно да се преструва, господарю. След като научих, че сте оцелели, чаках всяка нощ при задната врата лейди Роуз да се върне, но когато тя не се върна, лейди Старла започна да се страхува, че нещо не е наред, и предложи да се върна в Драгоник и да разбере какво става.

— Роуз искаше да се върне в двореца, но аз я помолих да изчака, докато не бъда в състояние да я придружа. Не вярвам на краля. Очевидно Роуз е решила да не ми се подчини и е заминала без мое позволение. Пътува сама, само с двама крепостни, Пиърс и неговата съпруга Вела. Никой не ги е виждал, откакто са напуснали Драгоник.

Нямаше нищо друго, което сър Джеймс или останалите да кажат на Доминик, затова той ги освободи и се върна в залата. Рахман го последва.

— Какво ще правите, господарю?

— Не знам. Може би...

Думите замряха на гърлото му, когато лейди Емили и лейди Блайт се приближиха към него.

— Къде е Роуз, милорд? — запита Емили.

— Искан ми се да знаех — отговори Доминик. — Рахман каза, че не е в двореца, а рицарите ми не са я срещнали по пътя към Лондон.

С изкривено от страх лице Емили закърши ръце, докато по лицето на Блайт се стичаха сълзи.

— Какво може да й се е случило?

— Не мога да кажа — отвърна Доминик с напрегнат глас. — Извинете ме, дами, трябва да помисля над това. Бъдете сигурни, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да намеря съпругата си.

— Това не ми харесва — каза Рахман, след като двете жени излязоха.

Доминик се приближи към огнището и се загледа в пепелта.

— Ами ако Роуз ме е напуснала, Рахман? Ами ако няма намерение да се връща в Уестминстър?

— Защо мислите така? Какво сте й направили?

— Нищо не съм й направил, само й забраних да замине за Лондон без мене.

— Къде би отишла, ако не в Лондон? Лейди Роуз много обича сестра си. Не мога да повярвам, че би отишла другаде, освен в двореца.

— Нито пък аз, Рахман. Не съм получил искане за откуп, но това не ме успокоява. — Той трепна. — Разбойници може да са я отвлекли за нещо друго, не за откуп. — Главата му се вдигна рязко, лицето му светна от внезапно прозрение. — Господи! Защо не се сетих по-рано за това?

— За кое, господарю?

— Възможно ли е Роуз да е при Мактавиш? Неговите земи са край границата; знае се, че навлиза дълбоко в английска територия, за да краде добитък. Ами ако е попаднал на нея и я е задържал против волята й?

— Защо шотландецът ще задържи вашата дама против волята й? Не ми е ясно, господарю.

— А на мене ми е ясно — каза Доминик, излизайки от залата.

— Къде отивате, господарю?

— В Шотландия. Ако Роуз е там, ще я намеря. Намери капитана на стражата. Кажи му да избере двадесетина мъже, които да ме придружат до владенията на Мактавиш, после ела при мене в оръжейната. Тръгваме след един час.

Рахман намери сър Ерик, предаде му съобщението на Доминик и побърза към оръжейната. Пристигна навреме, за да помогне на Доминик да надене ризницата си и да препаше оръжията си.

— Ще дойда с вас, господарю. Едва не загубихте живота си последния път, когато не бях при вас.

— Ами лейди Старла? На Роуз няма да ѝ хареса да оставим близначката ѝ незащитена. Кралят е непредсказуем; човек никога не знае какво има в коварния му ум.

Съдейки по възмутения поглед на Рахман, Доминик би могъл да каже, че не може и дума да става да го прати обратно в двореца. Думите на Рахман само потвърдиха убеждението му.

— Няма да ме оставите — повтори той. — Лейди Старла ще издържи, независимо от отвращението си към дворцовия живот. Тя не харесва лейди Вероника. Бившата ви любовница има много остър език.

Доминик нямаше какво да отговори на това, защото знаеше, че е самата истина.

Рахман изглеждаше замислен, докато затъкваше още един нож в колана си и проверяваше острието на ятагана си.

— Мислиш си нещо, Рахман. Какво? — запита Доминик, когато забеляза изражението на телохранителя си.

— Може би трябва да пратите лейди Нелда в двореца. Кой по-добре ще може да защитава лейди Старла, ако не собствената ѝ майка?

— Рахман! Ти си гений! Защо не се сетих за това? Намери сър Седрик. Лейди Нелда му има доверие. Кажи му всичко, което трябва да знае, и го помоли да вземе лейди Нелда от манастира и да я придружи до двореца. Крал Джон няма да посмее да я отпрати, щом тя обясни, че е дошла в Уестминстър, за да бъде при дъщеря си, докато аз се възстановявам от раните си. Познавам краля. Ще рискува да го осъдят публично, ако откаже на молбата на лейди Нелда, а това няма да му хареса.

След по-малко от един час Доминик, Рахман и двадесетина въоръжени рицари напуснаха замъка, отправяйки се на север към

Шотландия. В това време сър Седрик препускаше към манастира, за да вземе оттам лейди Нелда.

Кипейки от гняв, Роуз се взираше през прозореца на стаята си. Вратата беше заключена и дори Робина не можеше да влиза без позволения на вуйчо Мърдок. Един от членовете на клана му ѝ носеше храна и вода през четирите дни, откакто беше заключена тук, но беше отказал да отговаря на въпросите ѝ. Тя умираше от безпокойство за Пиърс и Вела. Ако вуйчо ѝ им беше направил нещо, никога нямаше да му го прости.

Ключът изтрака в ключалката и Роуз се обърна към вратата. Вуйчо ѝ влезе в стаята, изглеждайки прекалено доволен от себе си, което никак не ѝ хареса.

— Как смееш да ме задържаш против волята ми! — нападна го Роуз, преди той да беше заговорил. — Само като си помисля, че бях привързана към тебе.

— Ох, момиче, много ме нарани. Никога не бих ти навредил. Ти и сестра ти сте все едно децата, които не съм имал.

— Тогава го докажи. Пусни ме.

— За да се върнеш при лорд Дракон ли? Не, момиче, той не е мъжът за тебе.

— Предполагам, че Гън е. Не съм глупава, вуйчо. Знам какво искате двамата с Гън. Какво постижение ще бъде да стъпиш на английска земя. Ще ти завижда всеки шотландски пограничен лорд.

— Обиждаш ме, момиче. Тревожи ме твоето благополучие. Толкова скоро ли забрави, че английският крал уби баща ти, че прати рицаря си да се ожени за тебе и да предяви претенции към земите ти? Бракът с Гън има смисъл. Той може да държи земите ти свободни от английско господство.

— Забравяш някои неща, вуйчо. Моите земи са и винаги са били част от Англия. Аз съм англичанка и съм омъжена за англичанин. Откажи се, вуйчо. Когато Дракона научи какво сте направили, ще се вбеси.

— Ти си заминала без негово позволение и сама каза, че пътуваш към Лондон. Дракона няма да си помисли да те търси тук. И когато

разбере, че не си отишла в Лондон, вече ще си омъжена за Гън. И той ще е легнал с тебе, както си му е редът.

— Само през трупа ми — измърмори Роуз.

— Ох, момиче, виждам, че ти трябва повече време да мислиш върху това. Ако не те познавах, щях да помисля, че си се привързала към Дракона.

Изправяйки рамене, Роуз изкрещя:

— Обичам го. Нищо няма да промени това.

— Хайде де! И ти си упорита като майка си. Аз не одобрявах брака й с англичанин, но тя уговори баща ни да се съгласи на този съюз.

— Майка ми и баща ми бяха щастливи. Обичаха се. Каж ми, вуйчо, обичаше ли някоя от трите си съпруги?

— Любовта е за глупаците. Ожених се за наследници, не за любов, но никоя от съпругите ми не ми даде синове или дъщери. За щастие втората ми съпруга дойде при мене със син, когото осинових, когато Робина се оказа безплодна като другите ми две съпруги.

— Робина е мила и добросърдечна. Трябва повече да я цениш.

— Моите съпруги не са твоя грижа, племеннице. Омъжи се за Гън и всичко, което притежавам, ще принадлежи на тебе и наследниците ти, след като си отида от този свят.

— Не искам нищо от тебе, вуйчо. Пусни ме с моите васали и всичко ще бъде простено.

Мърдок въздъхна.

— Винаги си била упорито момиче. Острият ти език почти ме накара да забравя какво съм дошъл да ти кажа. Отец Баен се съгласи да дойде в кулата и да изпълни брачната церемония. Имаш един или два дни да се осъзнаеш. Свещеникът няма да те омъжи за Гън, ако не желаеш.

— Това никога няма да стане.

Мърдок й отправи странен поглед.

— Грещиш. Доколко държиш на тези твои васали?

— На Пиърс и Вела ли?

— Да, ако така се казват.

Страх пробяга по гръбнака на Роуз.

— *Няма да посмееш да ги нараниш!*

— Не ме познаваш, ако мислиш така, момиче. Е, добре, решението е твое, затова ще те оставя сама, докато не решиш.

Тя повиши глас.

— Вуйчо, почакай! Ако нараниш Пиърс и Вела, ще съжаляваш.

Не получи отговор, когато вратата се затръшна зад Мърдок, оставяйки я да се тревожи за съдбата на васалите си. Тя знаеше, че вуйчо ѝ е упорит мъж, но никога не го беше намирала неразумно суров. След смъртта на баща ѝ той се беше променил. Вече не беше сърдечният човек, който трепереше над племенниците си, а мъж, ръководен от алчност. Искаше Драгоник и не би се спрял пред нищо, за да го получи.

Роуз се върна към прозореца. Коремът ѝ къркореше и тя се запита дали вуйчо ѝ планира да я умори от глад, за да получи съгласието ѝ. Изтракването на дръжката на вратата прекъсна мрачните ѝ мисли. Вгледа се във вратата, питайки се дали вуйчо ѝ не се връща, за да я принуждава да стане двуженка.

Ключът изскърца в ключалката и вратата се отвори. Роуз се напрегна, после се отпусна, когато една глава, увенчана с плитки, се подаде през отвора.

— Робина. Вуйчо Мърдок знае ли, че си тук?

Робина се вмъкна в стаята и затвори вратата зад себе си.

— Не, момиче. Мърдок и Гън отидоха на лов със соколи. Дойдох да видя дали мога да ти помогна.

— Искаш да ми помогнеш?

— Да, Роуз. Не съм съгласна с всичко, което върши вуйчо ти. Двамата с Гън са от едно тесто, макар да не са от една кръв. Не знам защо си тук или какво е намислил Мърдок, защото не споделят плановете си с мене, но знам, че те държат против волята ти.

— Ох, Робина, благодаря ти — възкликна Роуз, хващайки ръцете ѝ. — Вуйчо Мърдок иска Драгоник толкова много, че ще ме омъжи за Гън, само и само да го получи.

— Драгоник? Къде е това?

— Дракона получи от краля Еърдейл и стана мой съпруг след смъртта на татко. Владението сега се казва Драгоник. Вуйчо Мърдок твърди, че татко ме бил обещал на Гън преди години и че бракът ми с Дракона е невалиден.

— Значи затова Мърдок отиде до Стърлинг — изрече замислено Робина. — Каза ми, че ще подаде петиция пред съда, но не знаех за какво.

— Вуйчо Мърдок е хитър. Аз съм английска поданичка и шотландските закони не важат за мене. Не мога да се омъжа за Гън, нито бих се омъжила за него, дори да беше възможно. Обичам съпруга си.

Острите черти на Робина омекнаха и Роуз осъзна, че съпругата на вуйчо ѝ всъщност е по-млада, отколкото изглеждаше.

— Щастлива ли си с Мърдок, Робина? — запита тя. — Бракът ви уреден ли беше?

— Беше уреден, но татко нямаше да се съгласи, ако знаеше, че Мърдок не иска друго, освен кобила за разплод. Женени сме десет години. — Тя въздъхна. — Страхувам се, че съм безплодна.

— Зле ли се отнася с тебе?

Робина отвърна поглед.

— Всичко беше добре в началото. Държеше се добре с мене, но докато отминаваха годините и все нямахме дете, Мърдок се промени. Направи Гън свой наследник и започна да се отнася с мене не толкова добре. Не ме бие, но ако го разсърдя, се заканва да ме шамароса.

— Трябва да го оставиш, Робина. Шотландските закони дават на жените повече права от английските. Баща ти ще те приеме ли обратно?

— Да, но Мърдок няма да ме пусне. Страхува се, че татко ще иска да му върне зестрата ми. Но стига за мене. Как да ти помогна?

— Не искам нищо от тебе, което да ти причини вреда, но има едно нещо, което можеш да направиш. Тревожа се за моите васали. Нямам представа какво е направил вуйчо Мърдок с тях. Ще ти бъда благодарна, ако разбереш какво е станало с тях.

— Ох, момиче, това го знам. Затворени са в северната кула, и двамата са добре.

Роуз една не припадна от облекчение. Според вуйчо ѝ обаче, тяхната безопасност зависеше от покорството ѝ. Би ли посмяла да помоли Робина да ги освободи?

— Страхувам се за живота им — довери ѝ Роуз. — Безопасността им зависи от съгласието ми да се омъжа за Гън. Ох,

Робина, не знам какво да правя. Съпругът ми мисли, че съм отишла в Лондон. Никога не би се сетил да ме търси тук.

Робина изглеждаше обърквана.

— Не разбирам.

Роуз обясни накратко защо беше тръгнала към Лондон и защо Дракона ѝ беше забранил да пътува без него.

— Жалко, че Мърдок се е натъкнал на тебе, докато отиваше да краде добитък на английска земя. Мога ли да те помоля за нещо? — запита плахо Робина. — Ще освободя васалите ти и тебе, ако ме вземете с вас в Драгоник. Мислиш ли, че съпругът ти ще ме защити от Мърдок и ще ми помогне да се върна в имението на татко? Имам шестима братя, които ще ме защитят от Мърдок, защото не го харесват.

— Освободи Пиърс и Вела и отиди с тях в Драгоник — каза Роуз. — Но мене ме остави. Много е опасно. Когато стигнете в Драгоник, кажи на Дракона какво е станало с мене и го помоли да ти осигури охрана до дома на баща ти.

— Трябва да вървя — каза Робина, поглеждайки нервно към вратата. — Ще ги освободя тази нощ, след като Мърдок заспи. Той не знае, че имам резервни ключове за всичките стаи, затова не искам да ме хванат там, където не бива да бъда.

— Късмет — каза мило Роуз.

Робина излезе и обърна ключа в ключалката.

Въодушевена от помощта, дошла от неочакван съюзник, Роуз видя искрица надежда там, където нямаше такава вероятност само преди броени часове. Дракона нямаше представа, че тя е в Шотландия, и навярно беше пратил хора на юг да я настигнат. Щеше да трябва поне две седмици, преди хората му да стигнат до Лондон и да научат, че я няма там, и още две седмици, за да се върнат и да съобщят това на Дракона. Докато той тръгнеше да я търси през границата, щеше да стане прекалено късно. За да спаси Пиърс и Вела, тя щеше да бъде принудена да стане двуженка. Но ако животът на нейните васали не зависеше от съгласието ѝ, Роуз като нищо щеше да пренебрегне ултиматума на Мърдок.

Стомахът ѝ къркореше от глад, когато наближи часът за вечеря. Почти беше решила, че Мърдок планира да я умори от глад, за да я подчини, когато вратата се отвори и Гън влезе в стаята.

— Какво искаш?

— Мърдок ме прати да те заведа долу. Иска да вечеряш с нас.
Роуз го изгледа свирепо.

— Предпочитам да ям в стаята си.

Отговорът ѝ като че ли се хареса на Гън, вместо да го разгневи.

— Помисли си, че ще кажеш така, и ми позволи да те отнеса долу, ако се противиш. Не възразявам пак да усетя твърдото ти дупенце в ръцете си.

Стигна до нея с две дълги крачки, лепна месестите си ръце на талията ѝ и понечи да я вдигне на рамо. Роуз се противопостави, но без никаква полза. Задумка с юмруци по гърба му, докато той я вдигаше на рамото си. Когато ръката му се лепна на седалището ѝ, войнствените ѝ инстинкти взеха връх. Тя хвана каната за вода за дръжката, докато минаваха покрай умивалника, и я стовари на главата му.

Гън разтърси глава като мечка, залитна, но не падна. Роуз се възползва от объркването му и се смъкна от рамото му. Той още се олюляваше, когато тя вдигна войнствено брадичка и изрече:

— Това ще те научи да не ме докосваш. Мога да намеря сама пътя към залата, без да си лепиш ръцете по мене.

След като каза това, тя се обърна и излезе от стаята, царствено тръсвайки глава.

— Къде е Гън? — запита Мърдок, когато Роуз влезе в хола сама.

— Внезапно го заболя главата — обясни тя, опитвайки се да прикрие усмивката си. — Скоро ще дойде.

— Седни, момиче. Отец Баен пристигна. Изминал е дълъг път, за да ви ожени с Гън. Готова ли си да се согласиш на този съюз?

Роуз погледна към Робина, забеляза лекото поклащане на главата ѝ и реши да си държи езика зад зъбите.

— Колебая се — каза тя, сядайки на празния стол до Мърдок.
Той я изгледа сурово.

— Гън започва да губи търпение, както и аз. Отец Баен може да остане при нас само няколко дни.

— Двуженството е против закона.

— Съдът в Стърлинг обяви брака ти с Дракона за невалиден.

— Дракона ще побеснее, когато научи, че си ме отвлякъл.

Мърдок се усмихна самодоволно.

— Когато се ожениш с Гън, моите съплеменници и съюзници ще дойдат при мене. Драгоник не е непревземаем, знаеш го. Ако Дракона

не напусне доброволно Драгоник, ще го обсадим и ще му го вземем.

— Мисленето ти е погрешно, вуйчо. Май забравяш, че Драгоник е на английска земя и дори да ме накараш да стана двуженка, ще бъде за нищо. Кралят ще направи всичко по силите си да задържи Драгоник под английска юрисдикция.

— Не съм глупав, племеннице. Всички знаят, че кралят има неприятности с пограничните си барони. Англия е на ръба на гражданска война и Джон не може да се занимава с Драгоник, когато недоволните васали заплашват трона му. Колкото до Дракона, той е горд мъж. Мислиш ли, че ще те иска, след като Гън посее семето си в тебе?

Мрачно решена, Роуз се закле:

— Гън никога няма да ме има.

Гън избра този момент, за да влезе със залитане в залата.

— Къде е тя? Къде е кучката?

Мърдок отмести назад стола си и се изправи на крака.

— Какво е станало? Изглеждаш ужасно, момче.

— Питай *нея*! — каза Гън, насочвайки изобличаващ показалец към Роуз. — Кучката е опасна. Няма да се изненадам, ако намеря топки под полата ѝ. — Люшна се напред. — Пусни ме да я хвана.

— Седни, момче, докато се оправя с това.

Гън изпрати заплашителен поглед към Роуз, докато се строполяваше на стола.

— Какво си ми направила, племеннице? — изръмжа ниско Мърдок.

— Взе да ме опипва — отвърна Роуз — и реших да му дам един урок.

— Кучката ме удари по главата с една кана — извика Гън. Изстена и се хвана за главата. — Искам я сега, Мърдок. Искам да я науча как да се държи.

Мърдок погледна към Роуз с подновен респект.

— Така ли направи с него? Ти си смело момиче, винаги съм го знаел. — Въздъхна. — Не бива да го нараняваш. Не можеш лесно да го успокоиш.

Роуз отвори уста, за да каже на Мърдок точно какво мисли за него и за доведения му син, но я затвори, когато Робина се изкашля

високо. Права е, помисли Роуз. Ако ядосаше мъжете, това нямаше да послужи за нищо.

— Кога ще направим сватбата, момиче? — запита Мърдок покрай хапка еленско месо. — Трябва да бъде скоро. Както вече казах, отец Баен ще остане с нас само един или два дни.

— Нямам търпение ръцете ми да ѝ гушнат вратлето и да вляза в нея — изръмжа Гън. — Ще се оженим днес.

С все по-нарастващ гняв Роуз тресна с юмрук по масата.

— Няма да се омъжа за Гън.

Усети го, че я гледа, но отказа да го погледне. Беше го вбесила и изложила, и изражението му ѝ казваше, че той няма търпение да я накаже колкото може по-скоро.

— Забравяш, племеннице, че последната дума е моя. Искаш васалите ти да останат живи, нали? — Роуз кимна. — В такъв случай прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. След като се ожените с Гън, васалите ти ще отнесат моите искания на Дракона.

— Какви искания, вуйчо?

— Да напусне Драгоник, разбира се. — Той вдигна ръка. — Не казвай нищо повече, момиче. Бъбренето ти ми разстройва храносмилането.

Роуз сведе глава и се съсредоточи върху яденето си, надявайки се, че Дракона няма да бъде прекалено ядосан, задето е напуснала Драгоник, и че гордостта му няма да му попречи да дойде да я спаси, щом узнае къде да я намери.

Най-после яденето приключи и Мърдок придружи Роуз до стаята ѝ. Тя се заразхожда, твърде възбудена, за да може да заспи. Нощта дойде; в кулата беше тихо. С изострени нерви Роуз се питаше дали Робина е успяла да освободи васалите ѝ. Всичко, което можеше да направи, беше да чака и да се тревожи, докато Мърдок не научи за липсата им и не отприщи истински ад.

Още беше будна в малките часове призори, когато някой подраска на вратата. Макар звукът да беше едва доловим, тя едва не изскочи от кожата си.

— Роуз, будна ли си?

Тя се втурна към вратата.

— Робина. Защо си още тук?

Ключът изтрака в ключалката и Робина влезе вътре.

— Васалите ти отказват да тръгнат без тебе.

— Значи си успяла?

Робина грейна.

— Да, но Пиърс не иска да тръгне без тебе. Двамата с Вела ни чакат при задната врата. Побързай, момиче.

— Не биваше да се връщаш за мене — каза Роуз.

— Кажу го на васалите си. Не се бави, момиче.

Роуз не чака втора покана и последва Робина навън по осветения от факли коридор. Стаята ѝ беше в една безлюдна част от замъка, затова не се тревожеше, че Мърдок може да ги чуе, но наблизо сигурно имаше стражи. Страх я обзе, докато следваше Робина в тъмния коридор.

— Къде са стражите? — изсъска Роуз.

Смях се изтръгна от гърлото на Робина.

— Сипах валериан в бъчвата с бирата им. Сигурно ще спят до изгрев-слънце.

Роуз загледа мълчаливо как Робина изчезва в един тъмен коридор, който водеше към кухнята. Когато реши да я последва, една голяма ръка затисна рамото ѝ. Тя хвърли поглед зад себе си и видя Гън с изкривено от ярост лице. Опита се да се освободи, но хватката му я стягаше като менгеме. Беше заловена, но поне Робина беше избягала.

— Проклятие, жено! — изрева Гън. — Кой те освободи?

— Пусни ме!

— Зададох ти въпрос. Кой те пусна и къде си мислиш, че отиваш?

— У дома! — избухна тя. — Никой не ме е пуснал. Просто излязох през затворената врата. Не знаеш ли? Аз съм вещица.

Изражението на Гън издаваше силна доза скептицизъм и малко страх. Хватката му обаче остана все така желязна.

— Не се шегувай с мене, Роуз. Вещица си не повече, отколкото аз съм магьосник. Ти си една кучка. Главата още ме боли, дето ме хласна с каната.

Докато я влачеше по коридора, Роуз хвърли поглед през рамо, облекчена, че Робина не се е върнала да ѝ помогне.

— Ще видим как ще минаваш през вратите, щом сложа отпред пазач.

Гън се приближи към един страж, свит до стената, и го сбута с крак. Когато стражът не се събуди, той го бутна по-силно. Мъжът вдигна уморен поглед, опита се да стане и пак се отпусна до стената.

— Какво, по дяволите, става тук? — Гън се взря в стража и изригна проклетие. — Не спи, упоен е.

Завлече Роуз до приемната и започна да чука по вратата. Продължи да чука, докато един сънен Мърдок, все още навличайки панталоните си, не се появи на вратата.

— За бога, Гън, как да си почине човек, като му тропат по вратата? Какво има пък сега? Враг пред портите ли? — Тогава зърна Роуз и се събуди съвсем. — Какво правиш с племенницата ми?

— Хванах я да се опитва да избяга. Не знам как е излязла от стаята си, а тя не иска да ми каже. Става нещо странно, Мърдок. Не можах да събудя стража в залата. Като упоен ми се вижда.

— Чакай тук — изрече строго Мърдок. Скри се в стаята си и се върна след миг с ключа за вратата на Роуз. — Ключът е у мене. Как се измъкна, момиче?

Тя вирна брадичка.

— Излязох през затворената врата.

— Имаш остър език, момиче. — Подаде ключа на Гън. — Върни я в стаята ѝ и я заключи. Ще стигна до дъното на тази работа и когато това стане, ще се търкалят глави.

Безмълвна молитва трепна на устните на Роуз. *Моля те, Боже, не допускай Мърдок да хване Робина.*

Гън грубо завлече Роуз в стаята ѝ и я заключи вътре. Дневната светлина дойде; слънцето се качи високо в небето. Вниманието на Роуз се изостри, когато чу шумове в коридорите и в двора под прозореца. Взря се и видя събрани много въоръжени мъже. След миг вратата на стаята ѝ се отвори рязко и се удари силно в стената. Роуз се долепи до прозореца, когато вуйчо ѝ се отправи към нея с лице, изкривено в маска на ярост.

— Робина го е направила! Тя те е пуснала от стаята ти, нали?

— Не, казах ти...

— Не лъжи! Робина я няма, няма ги и васалите ти. Гън ти е попречил да се присъединиш към тях, нали? Няма да стигнат далече. Не мога да повярвам, че Робина ме е предала. По-добре се моли да не я хвана.

Той се обърна и изхвърча навън, затръшвайки вратата зад себе си. Роуз се взря във вратата и коленете ѝ затрепераха под нея.

*„Розите са украшенията на природата,
с чието богатство тя кичи красотата на земята.“*

Кроули

На Роуз никак не ѝ харесваше да седи, без да прави нищо, докато хората, които ѝ бяха скъпи, се намираха в опасност. За съжаление, нямаше начин да попречи на вуйчо Мърдок да залови Робина, Пиърс и Вела, преди да са стигнали до Драгоник. Макар да не познаваше Мърдок като брутален човек, за всяко нещо си имаше първи път и това беше изцяло по нейна вина. Ако те не се бяха съгласили да ѝ помогнат, сега нямаше да бъдат изложени на опасност.

Тя чу резето на вратата да изтраква и се обърна, за да застане с лице към нея. С ускорен пулс се огледа из стаята, за да намери оръжие, с което да се защитава. Ако трябваше да бяга, сега беше моментът. Каната, която беше използвала срещу Гън, беше сменена с друга и тя я хвана за дръжката, вдигайки я високо, докато чакаше вратата да се отвори.

Когато една сивокоса жена, която Роуз разпозна като готвачката на Мърдок, отвори вратата и се вмъкна вътре, Роуз свали каната и я върна на умивалника.

— Телма, какво правиш тук?

— Донесох ти нещо да хапнеш, Роузи. Мърдок ми даде ключа и каза да се погрижа да се наядеш. Не знам какво мисли той напоследък — каза тя, поклащайки глава. — Не бива да те държи затворена така. И сега прогони сладката Робина. Тя е добра жена; Мърдок няма да намери друга като нея. Мисля, че си е изгубил ума.

Тя остави подноса, който носеше, и цъкна с език.

— Той не мисли за нищо друго, освен да се сдобие с наследник, а Гън не мисли за нищо друго, освен за власт. Според мене Мърдок е

виновен, че Робина не му е дала наследник. Семето му може да е обилно, но не е достатъчно силен, за да създаде дете.

— Ако не си съгласна с това, което ми причинява вуйчо ми, ще ми помогнеш ли да избягам?

— Не знам, момиче. — Изражението ѝ стана замислено, после тя се усмихна. — Може би е възможно. Мърдок остави няколко мъже да защитават кулата, двама от тях са собствените ми синове.

Искрица надежда озари лицето на Роуз.

— Ще ми помогнат ли? Мърдок трябва да бъде спрял. Сигурно е полудял, за да си мисли, че ще се омъжи за Гън при каквито и да било обстоятелства. Аз съм съпруга на Дракона и нищо не може да промени това. — Хрумна ѝ внезапна мисъл. — Отец Баен още ли е в замъка?

— Да, момиче, моли се в параклиса.

— Можеш ли да ми го доведеш?

Разбиране освети угриженото лице на Телма.

— Да, Роуз, ще ти го доведе. — Махна към подноса. — Хапни си нещичко, докато чакаш.

След като готвачката излезе, Роуз седна и опита храната, която ѝ беше донесла Телма. Беше прегладняла и изяде всичко от подноса. Като че ли беше гладна през цялото време напоследък, но сега нямаше време да проучва каква е причината за увеличения ѝ апетит. Имаше известни подозрения, но засега ги остави настрана.

Телма се върна след малко с отец Баен. Свещеникът, висок, слаб мъж, нахлу в стаята след Телма и се усмихна доброжелателно на Роуз.

— Какво мога да направя за тебе, дете? Надявам се, можеш да обясниш бързото отпътуване на Мърдок. Знае, че не мога да остана дълго. Надявах се днес да ви ожена с Гън.

— Отче, не мога да се омъжа за Гън нито днес, нито когато и да било. Вече съм омъжена. Мърдок не ви ли каза, че имам съпруг?

Свещеникът погледна към Телма за потвърждение. Когато тя кимна, той се намръщи.

— Мърдок каза, че бракът ти с английския ти съпруг бил незаконен, че вече си била обещана на Гън.

— Излъгал е. Не съм била обещана на Гън. Нито татко, нито вуйчо са подписвали договор за годещ. Баща ми щеше да ми каже, ако е имало такъв документ.

— Но съдът...

— Шотландски съд, отче. Аз съм английска поданичка и съм извън юрисдикцията на шотландските закони. Вуйчо Мърдок е представил петиция за анулиране на брака ми пред съда в Стърлинг и няма да се учудя, ако е пуснал нещичко в нечия ръка, за да постигне благоприятно решение.

— Сигурна ли си, момиче?

— Да. Не бих ви лъгала, отче. Не мога да се омъжа за Гън. Освен това, Мърдок ме държи тук против волята ми.

— Искаш ли да се върнеш при английския си съпруг?

Роуз се усмихна замислено.

— Да, той е моят живот. Обичам го и ми липсва. Можете ли да ми помогнете? Искам да се прибера у дома.

Лицето на отец Баен се втвърди във възмутено изражение.

— Ако това, което казваш, е истина, момиче, тогава ще тръгнем оттук заедно. Няма нужда да оставам повече, ако няма да има сватба. И не мога да съединя мъж и жена, ако и двамата не го желаят. Кога ще можеш да се приготвиш?

Възторг оцвети думите на Роуз.

— Веднага. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Чакай ме тук. Ще се върна за тебе, след като си събера нещата и кажа една молитва за безопасното ни пътуване.

— Никога няма да мога да ви се отблагодаря достатъчно, отче.

— Моли се за мене, дете, това е всичко, от което имам нужда.

— Ще приготвя храна за из път — каза Телма, излизайки след свещеника.

Верен на думата си, отец Баен се върна за нея след малко.

— Готова ли си, дете?

Роуз грабна наметалото си и изхвъркна от стаята. Телма стоеше в коридора с двамата си синове.

— Всичко е наред, Роуз — каза тя. — Хю и Дъглас разбират и няма да те спрат.

— Ами другите? — запита Роуз.

— Остави ги на мене, дете — успокои я отец Баен. — Аз съм божи човек и ти си под мое покровителство; ако ти навредят, рискуват вечно проклятие.

Думите на свещеника се оказаха верни. Придружавани от Хю и Дъглас, Роуз и отец Баен слязоха по стълбището и минаха през залата

на път към предния вход, без никой да ги спре. Свещеникът беше уредил да доведат конете им; Калинка и неговият кон стояха в двора. Хю помогна на Роуз да се качи на седлото, а Телма ѝ подаде кошница с храна.

— Вуйчо Мърдок ще се ядоса на тебе и на синовете ти, задето сте ми помогнали — каза Роуз, вземайки кошницата от ръцете на Телма.

— Не се притеснявай за нас, момиче — каза Телма. — Дори вуйчо ти не може да се противопостави на един божи човек. Върни се при съпруга си, Роуз, и му дай много деца.

Отец Баен дръпна юздите на коня си и го насочи към портата. Роуз го последва. Не можеше да повярва колко лесно стана всичко, докато излизаха през портата, без никой да ги спре. Несъмнено Бог бдеше над нея.

Доминик водеше рицарите си към шотландската граница с бърз ход. Раната му, макар и почти излекувана, го понаболяваше и той усещаше, че се уморява, но щеше да бъде необходимо нещо повече от някакво дребно неудобство, за да го спре. Роуз имаше нужда от него; той го чувстваше дълбоко в душата си, знаеше го с всеки дъх, който си поемаше. Изражението му беше мрачно; нямаше и следа от мекота в тъмните му, безмилостни очи. В мига, когато излезе от Драгоник, се превърна в свирепия воин, от когото се плашеха мъжете, в смелия рицар, когото бардовете обезсмъртяваха в стихове.

Дракона тъкмо беше преминал в Шотландия, когато видя трима конници да се приближават от север. Вдигна ръка, за да накара хората си да спрат, и зачака конниците да се приближат. Сър Ерик се приближи към него.

— Лейди Роуз ли е?

Доминик присви очи срещу заслепяващата слънчева светлина, докато се опитваше да идентифицира ездачите. Разочарование проряза душата му, когато осъзна, че Роуз не е нито една от двете жени, придружаващи мъжа.

— Това са Пиърс и Вела — каза Ерик, когато тримата се приближиха достатъчно, за да ги идентифицира. — И ако не греша,

съпругата на Мърдок е с тях. Разпознавам лейди Робина, защото често придружаваше Мърдок при посещенията му в Драгоник.

Нямайки търпение да разбере защо Роуз не е с тях, Доминик пришпори коня си, за да пресрещне пътниците.

— Лорд Дракон — каза Пиърс. — Слава богу. Страхувах се, че няма да стигнем Драгоник, преди Мактавиш да ни настигне. Как разбрахте, че трябва да ни търсите в Шотландия?

— Просто предположих. Бързо, къде е Роуз? Защо не е с вас?

— Ще се опитам да обясня, ако може — каза Робина. — Аз съм Робина, съпругата на Мърдок. Той се натъкнал на Пиърс, Вела и Роуз, докато бил отгатък границата, и ги доведе насила в крепостта ни. Не ми хареса какво направи той и намерих начин да поговоря насаме с Роуз. Тя каза, че Мърдок заплашвал да нарани Пиърс и Вела, ако тя не се съгласи да се омъжи за Гън.

— Мърдок е полудял — изсумтя Доминик. — Роуз е омъжена. Не знае ли, че тя не може законно да се омъжи за друг?

— Мърдок е упорит мъж. Твърди, че Роуз била обещана на Гън, и помоли съда в Стърлинг да обяви брака ѝ с вас за невалиден. Съдът се съгласи, но Роуз не се съгласи, затова Мърдок заплаши, че ще убие васалите ви, ако тя не се омъжи за Гън. Тя ме помоли да освободя Пиърс и Вела, за да ви доведат в Шотландия.

— Защо Роуз не дойде с вас? — запита строго Доминик.

— Върнах се за нея — обясни Робина, — мислех, че ме следва. Когато разбрах, че я няма зад мене, се обърнах, за да я намеря, и видях, че е твърде късно. — Тя закърши ръце, поемайки си въздух, преди да продължи. — Видях Гън да я влачи обратно. Той не ме видя и аз се върнах бързо да кажа на Пиърс и Вела. Решихме да тръгнем без нея и да ви доведем. Вие сте единственият, който може сега да помогне на Роуз.

Тя направи пауза, за да си поеме дъх.

— Не можех да остана при Мърдок, след като го предадох. Роуз каза, че ще ме защитете и ще ме изпратите благополучно във владенията на баща ми близо до Стърлинг.

— Да, ще ви защитя — закле се Доминик. — Можете ли да се върнете сами в Драгоник, Пиърс?

— Да, милорд.

— Тогава вземете лейди Робина с вас и помолете лейди Емили да я настани.

— Внимавайте — каза Робина. — Мърдок не може да е далече зад нас. Щом ги няма Пиърс и Вела, той няма с какво да държи Роуз и не може да я накара да се омъжи за Гън. — Ридание се изтръгна от гърлото ѝ. — Той ще ми е ужасно ядосан.

— Постъпили сте добре, лейди Робина — каза Доминик. — Вървете с... — Изречението му прекъсна, той наведе глава и се вслуша в далечния тропот на конски копита, достигнал до ушите му. — Чувате ли?

— Това е Мърдок! — ахна Робина.

— По дърветата, хора! Половината от тази страна на пътя, другите от другата — извика Доминик, подканвайки Пиърс, Вела и Робина да се скрият в гората. — Стойте тук — нареди той рязко.

Извади меча си и зачака Мърдок да влезе в капана. Ездачите се появиха след няколко минути. Макар и тежковъоръжени, носещи щитове, те нямаха брони. Доминик нададе боен вик и излезе иззад дърветата. Мърдок изглеждаше объркан, когато рицари с герба на Дракона на надризниците си бързо го обградиха заедно с хората му.

Мърдок се поколеба само един миг, преди да измъкне меча си и да нападне най-близкия до него рицар. Битката беше жестока. Едни падаха, други се биеха. Шотландците бяха в неизгодно положение без ризници и започнаха да отстъпват. Доминик видя Гън да пада и скочи от коня си. Избягвайки мечовете и падналите тела, той стигна до Гън, преди шотландецът да беше станал, и притисна върха на меча си в гърлото му.

Кипейки от гняв при мисълта, че Гън е докосвал Роуз, Доминик се приготви да сложи край на мизерния му живот, когато отчаян вик спря ръката му.

— Не! Спри! Не го убивай!

— Кажи на хората си да свалят оръжията и може би ще пощадя наследника ти — заповяда Доминик.

— Оръжията долу, момчета! — викна Мърдок.

Един по един шотландците оставиха оръжията си на земята и се дръпнаха. Английските рицари веднага се скупчиха около тях.

— Готово — изръмжа Мърдок. — Държиш ли на думата си?

Доминик отстъпи от Гън и пъкна меча в ножницата. Гън се изправи неуверено.

— За разлика от тебе — изрече презрително Доминик, — аз ценя честта си.

— Аз съм честен мъж — изръмжа Мърдок.

— Кажй го на съпругата си.

Мърдок занемя.

— Какво знаеш за съпругата ми? Виждал ли си Робина?

Доминик посочи жената, излизаща от гората.

— Това не е ли лейди Робина?

Мърдок зяпна, виждайки Робина да язди към него. Тя спря коня си до този на Доминик.

— Какво ще правите с него, лорд Дракон?

— Ще го придружа до владението му и ще отведе съпругата си у дома. Още ли искате да ви изпратя във владението на баща ви?

— Не, не иска! — отговори Мърдок. — Прибираш се у дома с мене, Робина.

— Не, Мърдок, ти не ме цениш. Не си онзи мъж, за когото се омъжих преди десет години.

— Ще направиш каквото ти казвам! — изрева Мърдок.

— Забравяш едно нещо, Мърдок — намеси се Доминик. — Тук аз командвам. Лейди Робина помоли за защита и аз ѝ я осигурявам.

— Нямах право. Съпругата ми ме предаде.

— Не, Мърдок — извика Робина. — Направих каквото беше редно.

— Не я слушай, Мърдок — посъветва го Гън. — Остави я да си върви.

— Оу, Гън, страх те е, че ще дам на Мърдок наследник? — изрече подигравателно Робина.

Гън се засмя.

— Не ме е страх от една съсухрена стара вещица. Ти си безплодна, Робина, приеми го. Мърдок няма нужда от тебе.

— Стига! — изрева Доминик. — Ние с хората ми ще ви придружим до вашето владение и ако намеря, че дори един косъм е паднал от главата на Роуз, и двамата ще си платите.

— Не бих наранил собствената си племенница — изсумтя Мърдок. — Само искам най-доброто за момичето.

— Аз знам кое е най-доброто за Роуз и повярвай ми, не е Гън. Качвайте се, тръгваме на север.

— Съжалявам, Мърдок — изрече Робина. — Надявам се да намериш в сърцето си прошка за мене.

Завъртя коня си. Пиърс и Вела потеглиха с нея на юг към Драгоник.

— Глупачка — извика Мърдок.

Голямата група английски рицари и техните пленници продължиха на север. Кулата на Мърдок беше само на няколко левги, когато Доминик препусна покрай редиците и предупреди хората си да бъдат нащрек. Стените на крепостта на Мактавиш тъкмо се бяха появили пред тях, когато той видя от портата да излизат двама ездачи. Единият беше облечен в черни дрехи, а другият беше жена, чиято дълга руса коса се вееше зад нея като златна хоругва. Пришпорвайки коня си, Доминик препусна напред, като остави хората си в облак прах.

Чу вика на Роуз. Вятърът подхвана думите ѝ и ги донесе до него. Чу я да вика името му и сърцето му едва не се пръсна. Роуз, неговата огнена Роуз, неговата красива Роуз, беше невредима.

Доминик дръпна юздите. Конят му се изправи на задните си крака, после спря рязко на няколко крачки от мястото, където го очакваше Роуз. Той скочи от седлото и изтича да ѝ помогне да слезе. Тя се плъзна в ръцете му със сияещо лице и той я притисна здраво.

— Ти дойде! Знаех, че ще дойдеш, просто не те очаквах толкова скоро. Робина тръгна малко преди зазоряване с Пиърс и Вела. Видя ли ги? Вуйчо Мърдок излезе да ги настигне.

— Едно по едно, любов моя — каза Доминик, затваряйки устата ѝ с целувка.

Не го беше грижа кой ги гледа. Не го интересуваше, дори целият свят да узнае колко е щастлив да види Роуз невредима и отново да я има в ръцете си.

Ръцете ѝ не се отделиха от врата му, когато той обгърна лицето ѝ с длани и започна да я целува така, че и двамата останаха без дъх.

— Толкова те обичам, Доминик — прошепна тя срещу устата му. Той замря.

— Какво каза?

Роуз се засмя; веселият звук накара сърцето му да се изпълни с нежност.

— Не знаеше ли?

— Не, но се надявах. Несподелената любов не е щастливо състояние.

Роуз го изгледа втренчено.

— Несподелена? Искаш да кажеш... о...

Думите ѝ завършиха в смутено избълбукване, когато основната част от дружината рицари ги настигна.

— Какво има, любов моя?

Роуз се взря в новопристигналите над рамото на Доминик.

— Вуйчо Мърдок и Гън са с твоите хора. Какво е станало?

— Срегнахме първо Робина, Пиърс и Вела. Докато ни обясняваха какво е станало в кулата, чухме Мърдок и хората му да се приближават. Скрихме се в гората и ги нападнахме из засада, докато минаваха. Има няколко ранени от двете страни, но за щастие никой не е убит.

— Трябва да е било жестока борба. Вуйчо Мърдок не се предава лесно.

— Предаде се едва когато Гън се озова под меча ми. Тогава Мърдок се предаде, за да не го убия. Пуснах Гън, но щях да го убия, ако ти беше направил нещо.

— Не ти ли казах, че племенницата ми е жива и здрава? — извика Мърдок. — Кажи му, момиче. Кажи на Дракона, че не съм ти направил нищо лошо.

— Момичето е опасно — изрече намусено Гън. — Още имам цицина на главата, за да го докажа.

Доминик вдигна вежда към Роуз.

— За какво става дума?

Роуз се изсмя дръзко.

— Той ме сграбчи и аз му дадох да се разбере. Каните за вода в кулата на Мактавиш са много добро оръжие.

Смях се надигна в гърлото на Доминик.

— Би трябвало да знам, че моята смела съпруга ще намери оръжие, достойно за уменията ѝ.

— Какво ще правиш с нас? — запита Мърдок. — Получи каквото беше дошъл да търсиш. Получи и съпругата ми. Прати я обратно у

дома и ще сключим примирие.

— Лейди Робина е под моя закрила. Ако пожелае да се върне при тебе, няма да се меся.

— Не можеш да крадеш чужди съпруги — нападна го Мърдок.

— Защо не? Ти открадна моята. Вашите шотландски съдилища нямат власт над английските поданици. Ако си искаш съпругата, предлагам да се разберете с нея.

— Мислех, че не те е грижа за Робина — каза Роуз.

— Сбърках — измънка Мърдок.

— Тогава предлагам сам да ѝ го кажеш. — Тя положи ръка над лакътя на Доминик. — Няма нужда да го наказваме, нали? Не ми се е случило нищо лошо. Наистина, той ме заключи в стаята ми, но не бях лишена от нищо друго, освен от свободата си. Вярвам, че вуйчо Мърдок загуби повече, отколкото осъзнава, когато Робина го напусна.

— Много меко сърце имаш, скъпа.

— Моля те, Доминик, заради мене. Вярвам, че вуйчо Мърдок си е научил урока. Не може да претендира за Драгоник, а алчността му може да му е струвала уважението на мама, както и на Робина.

Доминик изгледа свирепо Мърдок.

— Какво ще кажеш, Мактавиш? Мислиш ли, че заслужаваш прошката на Роуз?

— Обичам племенничките си — измънка Мърдок.

— Каза, че си човек на честта. Докажи го. Закълни се, че ще ни оставиш на спокойствие, и можеш да се върнеш с мир заедно със съплеменниците си.

Главата на Мърдок се вдигна рязко.

— Никой никога не се е усъмнявал в честта на някой Мактавиш.

— Тогава го докажи.

— Ще оставиш ли един англичанин да те сплаши, Мърдок? — изръмжа Гън.

— Стига толкова, Гън — отговори Мърдок. — Притежаването на парче от Англия беше глупава, невъзможна мечта. Ще ти намеря друга наследничка да се ожениш. Съпругата ми вече е изгубена за мен. Не искам да изгубя сестра си и племенничките си. Печелиш, Драконе. Вече няма защо да се страхуваш от клана Мактавиш.

— Ще приема думата ти, Мактавиш — каза Доминик. — Свободни сте да си вървите, след като се извините на Роуз за

неприятностите, които ѝ причинихте.

Мърдок доби измъчено изражение, но Доминик не изпита никакви съчувствие към шотландеца. Мина известно време, но накрая Мърдок изрече:

— Прощавай, момиче. Бях обзет от алчност и не мислех правилно. Ти и твоите хора вече няма защо да се страхувате от мене.

— Прощавам ти, вуйчо — отговори Роуз. — Може би един ден Доминик ще ти прости и пак ще можеш да посещаваш Драгоник.

— Малко вероятно — измърмори Доминик под нос. — Върнете оръжията на шотландците и ги пуснете да си идат — заповяда той на хората си.

— Става късно. Ще приемете ли гостоприемството ми за през нощта? — запита Мърдок.

— Не. Ще отведе съпругата си и ранените у дома — каза Доминик.

Прекалено беше да се иска от него да се довери на Мактавиш.

Шотландецът кимна в знак, че е разбрал, и се отдалечи, последван от съплеменниците си.

— Благодаря — изрече Роуз, а очите ѝ сияеха от благодарност. — Вуйчо Мърдок не е лош човек, просто е заблуден.

Доминик не беше убеден.

— Щом така казваш, любов моя. Да тръгваме. — Дръпна я към себе си и я задържа за един кратък миг, преди да ѝ помогне да се качи на седлото. — Нямам търпение да се върна у дома. Липсваше ми, Роуз.

Тя се наведе и докосна лицето му.

— Обичам те, Доминик.

После пришпори коня си и препусна, изпращайки му обещаваща усмивка през рамо.

Усмивката ѝ обгърна сърцето на Доминик и го изпълни с любов. Изсмивайки се с цяло гърло от радост, той се качи на коня си и пое след нея. Не говореха, докато яздеха един до друг, но нямаше нужда от думи, за да изразят чувствата си.

По време на отсъствието на Роуз, знаейки, че тя може да е в опасност, той не си намираще място. Без Роуз беше станал празна черупка, сякаш всичко нежно, всичко уязвимо и грижовно в него вече не съществуваше. След като тя се върна при него, той се почувства обновен, по-мек и повече склонен да прощава. Намръщи се. Любовта

имаше ужасно съблазнителен начин да накара мъжа да чувства неща, каквито никога досега не е чувствал.

Роуз беше по-щастлива, отколкото когато и да било досега в живота си. Дракона в действителност не беше казал, че я обича, но всичко, което беше казал и направил днес, изразяваше силната му привързаност.

Тя докосна корема си и се усмихна замечтано. Ако подозренията ѝ се окажеха верни, значи носеше детето на Доминик. Беше пропуснала месечния си цикъл, първи признак, че може да е бременна. Не смееше да каже на Дракона от страх, че няма да ѝ позволи да замине за Лондон, за да си сменят местата със Старла.

— Какво замисляш, Роуз? — запита Доминик, поглеждайки към усмивката ѝ. — Виждаш съм това изражение на лицето ти и преди.

Роуз го изгледа невинно.

— Нищо не замислям, Доминик. Просто се питах кога ще заминем за Уестминстър.

Той я изгледа недоволено.

— Би трябвало да те натупам, задето напусна Драгоник без мое знание или разрешение. Какво си мислеше? Изложи на опасност не само собствения си живот, но и този на васалите си.

— Направих каквото трябваше, Доминик. Знаех, че не е редно да те заблуждавам, но се надяхах да ме разбереш.

Изражението му омекна.

— Може би боят е прекалено сурово наказание. Ще измисля нещо по-подходящо. Не опитвай втори път такова глупаво нещо. Ще отпътуваме за Уестминстър заедно до един-два дни.

— Благодаря, Доминик.

Небето беше потъмняло до тъмен пурпур, когато дружината стигна Драгоник. Веднага щом влязоха в полезрението на стражата на парапета, подвижният мост беше спуснат и те минаха по него. Подвижната решетка се вдигна; те минаха външния и вътрешния двор и спряха пред кулата.

Роуз беше ободрена от това, че отново си е у дома, въпреки факта, че скоро щеше пак да замине. Когато Дракона я свали от Калинка, някой извика името ѝ и тя вдигна очи. Емили стоеше на най-

горното стъпало, викайки я по име, после повдигна поли и хукна надолу. Роуз се стегна за прегръдката ѝ. После се появи Блайт и двете жени се опитаха да я прегърнат едновременно.

Робина последва с по-спокойна крачка, но не по-малко възторжена.

Роуз беше благодарна, когато Дракона се намеси, макар и донякъде смутена, когато той я вдигна на ръце и я понесе нагоре по стълбите.

— Роуз е изтощена, дами — подметна той през рамо. — Оттегляме се в покоите си. Не очаквайте да ни видите, докато слънцето не изгрее утре.

— Трябва да сте гладни — каза Емили, изтичвайки подир тях. — Искате ли нещо за хапване най-напред?

— *Гладна съм* — осмели се Роуз. — И ми се иска да се изкъпя.

Въздишката на Доминик съдържаше намек за разочарование.

— Много добре, най-напред баня, после ядене.

— Ще се погрижа незабавно — отговори Емили и побърза към кухнята.

Роуз затвори очи и се отпусна срещу Доминик. Гласът му беше нисък и мелодичен.

— Спиш ли, любов моя?

— Не, просто се наслаждавам, че съм отново в ръцете ти. Известно време се страхувах, че ще бъда принудена да стана двуженка, за да спася Пиърс и Вела. Тогава Робина дойде при мене и нещата започнаха да изглеждат по-светли.

Доминик я внесе в приемната и я остави на една скамейка пред огнището.

— Нека да напаля огън, преди да си се простудила.

— Нощта е топла, Доминик.

— Стаята е влажна.

Роуз не започна да спори. Облегна се назад и загледа възхитено играта на мускулите по гърба и седалището на Дракона, докато той се заемаше със задачата си. Обичаше го толкова много. А той обичаше ли я? Макар че не беше казал думите, действията му го потвърждаваха. Жената обаче имаше нужда от думи, които да пази в сърцето си и да вкухва.

Доминик стана и изтупа коленете си.

— Доминик, обичаш ли ме? — избъбри Роуз.

— Не си ли отгатнала досега?

— Никога не съм била особено добра в игрите с отгатване. Не можеш ли да кажеш думите? Знаеш какво чувствам; сега ми кажи това, което имам нужда да чуя.

Той хвана ръцете ѝ в своите и нежно и привлече в прегръдките си.

— Никога не съм го казвал на друга жена, Роуз, но сега го казвам на тебе, защото сърцето ми е изпълнено до пръсване с любов към тебе. Ти не приличаш на никоя друга жена, която съм познавал, бодлива отвън, мека отвътре. Не мога да погледна към тебе, без да пожелае да те целувам безкрайно и да вляза в тебе.

Роуз му хвърли предизвикателна усмивка.

— Сигурен ли си, че вече не искаш Вероника?

— Коя Вероника? Само ти съществуваш, любов моя. Не искам никоя друга. Ако нямаше нужда от баня и храна, бих ти доказал тук и сега колко те обичам, колко много те искам.

Пръстите му нежно докоснаха лицето и той го обхвана в дланите си, задържайки я, за да я целуне. Напрегнатостта на нейната уста не беше по-малка от неговата, жаждата ѝ за него също. Целувката стана по-властна, огън, настояващ за още подклаждане. Тя заби пръсти в косата му, докато той опустошаваше устата ѝ. Точно когато огньовете в тях избиха извън контрол, се чу почукване на вратата.

— Махай се — изръмжа Доминик.

— Господарю, аз съм, Рахман. Хенри Ашфорд е пред подвижната решетка и иска да говори с вас. Казва, че е неотложно.

— По това време на нощта ли?

— Да, господарю. Казва, че не може да чака.

Доминик изригна проклятие.

— Придружи го до залата, Рахман, и кажи, че скоро ще слеза.

— Какво иска? — запита Роуз.

— Имам чувството, че става дума за крал Джон и Параграфите на бароните. Изкъпи се и си хапни, любов моя. Аз ще дойда веднага щом мога. Топли леглото за мене.

Целуна я отново страстно, после излезе от стаята.

„Има много аспекти на розите, които обичам.“

Анонимен

Хенри Ашфорд чакаше в залата, когато Доминик влезе. Доминик покани пограничния барон в кабинета на владението, където можеха да се наслаждават на известно усамотение, и му предложи бокал вино. Ашфорд прие с готовност и изпи половината съдържание, преди да изтрие уста с ръкава си и да се прокашля.

— Съжалявам, че се наложи да те обезпокоя по това време на нощта, но мисията ми е неотложна — започна той.

— Предполагам, посещението ти има нещо общо с Параграфите на бароните — каза Доминик.

Ашфорд направи гримаса.

— Да. Кралят отказа да ги подпише въпреки седмиците преговори. И двете страни апелираха към папата, но без никаква полза. Джон отказва да повярва, че ако не приеме исканията ни, това ще доведе до гражданска война. Но греши. Бароните и васалите им планират да тръгнат към Лондон. Имаме нужда от тебе, Драконе. Всеки е от значение в тази битка срещу несправедливостите на краля.

— Преди няколко месеца щях да се поколебая, но нещата се промениха. Крал Джон не заслужава моята лоялност. Задържа Роуз като заложничка, докато аз водех неговата война на уелската граница. Обвини ме, че заговорнича с пограничните барони срещу него. Заклех се, че съм лоялен, но той не ми повярва.

— Роуз е заложничка на краля? Това е още една причина да се присъединиш към нас. Когато тръгнем към Лондон, освобождаването на съпругата ти ще бъде включено в нашите искания.

— Старла е заложничката на краля, не Роуз — разкри Доминик.

После с няколко сбити изречения обясни на Ашфорд какво е положението, добавяйки как точно Роуз и Старла са си разменили

местото и защо.

— Чух, че си бил ранен, но не знаех колко сериозно е било — изрече замислено Ашфорд.

— Ако не беше Роуз, щях да умра — каза убедено Доминик. — Сега тя няма търпение да се върне в Уестминстър, за да може Старла да се върне в манастира.

— Надявам се горката Старла да е могла да се справи с безнравствения кралски двор.

— Майка ѝ е с нея и това би трябвало да помага. Все пак, Роуз иска да се върне в Уестминстър колкото може по-скоро, а аз вече се възстанових достатъчно от раната, за да я придружа.

— Хммм — каза Ашфорд, поглаждайки брадичката си. — Ако ти си в Уестминстър и действаш в наша полза, това може да бъде изгодно. Може би ще успееш да убедиш краля да се вслуша в гласа на разума. Той не разбира колко близко е до гражданска война. Сега ти си един от нас, Драконе. Ще се присъединиш ли към каузата ни?

Доминик отговори, без да се колебае.

— Да. Кажете на бароните, че могат да разчитат на мене. Кога тръгвате?

— Ще ни отнеме две седмици да се приготвим и да въоръжим васалите си. Планираме да се срещнем на централно място и да тръгнем всички заедно към Лондон. Може би видът на обединените ни сили ще накара краля да признае исканията ни и да сложи печата си под параграфите.

— Аз тръгвам от Драгоник до един или два дни, но моите рицари ще тръгнат с вашата армия.

Ашфорд изглеждаше изненадан.

— Не вземаш ли хората си с тебе в Лондон?

— Не. Имам нужда само от Рахман. Може би, когато вашата армия стигне Лондон, кралят ще бъде в настроение да подпише параграфите.

— Това е всичко, което исках да чуя, Драконе. Твоята подкрепа означава много за нас. Мога ли да се възползвам от гостоприемството ти за през нощта?

— С удоволствие. Ще повикам иконома си.

Излязоха заедно от стаята и Доминик отиде да потърси сър Брейдън.

— Сър Брейдън ще се погрижи да се настаниш удобно, Ашфорд. Сега, ако ме извиниш, Роуз ме чака в стаята ни.

Доминик се сбогува. Ашфорд беше почти забравен, когато той се заизкачва по стълбите. Нахлу в приемната и спря на място, когато видя Роуз седнала на пода пред огнището, обвита с голямата кърпа за сушене, а на кръстосаните си крака беше сложила поднос с храна.

— Тъкмо навреме — приветства го тя. — Запазих ти нещичко да хапнеш.

Доминик погледна към храната, после към Роуз. Оскъдните остатъци на подноса не можеха да се сравняват с Роуз. Тя изглеждаше възхитително разрошена и розова от банята. Пръстчетата на краката ѝ, подаващи се изпод кърпата, изглеждаха несравнимо по-привлекателни от всичко на подноса.

— Имам апетит, но не за ядене — изръмжа ниско Доминик.

Роуз махна с лъжица към ваната.

— Водата още е топла; можеш да се изкъпеш, ако искаш.

Къпането беше последното нещо в ума на Доминик, но Роуз не беше единствената, която да се наслаждава на чисто тяло. Той съблече ризницата си и останалите дрехи, и влезе в изстиващата вода.

— Да ти измия ли гърба? — запита Роуз, като се надигна. Настани се зад гърба на Доминик, насапуниса тривката и започна да търка. — Какво искаше лорд Ашфорд?

— Кралят все още отказва да подпише параграфите след седмици преговори и бароните ще тръгнат към Лондон. Искат да се присъединя към тях.

Тривката се изплъзна от пръстите на Роуз.

— Не, не можеш! Татко умря заради това; не мога да загубя и тебе. Освен това, ти ми обеща да ме заведеш в Лондон.

— Дадох им моите рицари, но няма да се присъединя към армията на бароните, Роуз. Знам колко е важно за тебе да се върнеш в двореца и ще спазя обещанието си да те отведа там. С Рахман ще те придружим до Уестминстър. Подробностите още не са пълни, но Рахман се кълне, че може да те вкара в двореца и да изкара Старла много лесно. Ще се представя на краля скоро сред това и ще поискам да те освободи. Едва не умрях, за да браня Англия, и крал Джон няма основание да отказва на молбата ми. Ашфорд вярва, че бих могъл да бъда полезен за бароните, ако съм вътре в двореца — продължи

Доминик. — Кара ме да използвам способността си да убеждавам, за да накарам краля да подпише параграфите. Джон не може да си позволи гражданска война точно сега.

Роуз взе тривката и продължи да мие гърба на Доминик. Когато свърши с гърба, заобиколи ваната и плъзна тривката по гърдите му. Очите ѝ блеснаха дяволито, когато насапуниса парчето плат и потопа ръка под водата, насочвайки се към...

— Роуз! — Той спря ръката ѝ. — Палава вещица такава. Само да ме докоснеш там и ти гарантирам, че ще свършиш във водата с мене.

— Но на мене ми харесва да те докосвам там, мой страстен Дракон. Малкият Доминик...

— Ще се пръсне — довърши той.

Тя освободи ръката си и го погали.

— Какво да направим за това?

Той изскочи от ваната. Миг по-късно мократа топлина на ръцете му я обгърна.

— Възнамерявам да се заровя дълбоко в тебе и да карам, докато не запишиш от удоволствие.

Мислите ѝ се разпиляха, когато погледът ѝ срещна неговия и не се отдели от него.

— Нямам търпение.

Изведнъж тя се намери плуваща към спалнята. Ръцете на Дракона бяха всичко, което я свързваше с действителността, когато той я положи на леглото и се изтегна до нея. Устните му докоснаха нейните, после се плъзнаха по челюстта ѝ и накрая той леко близна гърлото ѝ. Възбуда запулсира по гръбнака ѝ. Тя почувства тежестта на ръката му да се настанява на гърдите ѝ и затаи дъх. Отприщаната сила на тялото му я затисна, но това не беше достатъчно. Тя искаше всичко от него.

Той се надигна леко и погали корема ѝ, после зарови пръсти в светлите къдрици между краката ѝ. Пръстите му навлязоха по-дълбоко във влажната ѝ цепнатина. Роуз изстена, сграбчи раменете му и се изви срещу него. Той започна да я гали, без да спира, докато тя не му извика да спре.

— Още не, любов моя.

Отмести се и я настави по корем. Роуз го погледна през рамо и вдигна вежда.

— Преди първите лъчи на дневната светлина да се покажат през прозореца, възнамерявам да се любя с тебе по всички начини, по които един мъж може да се люби с една жена. — Погали седалището ѝ. — Надигни се на колене.

Вярвайки, че Дракона знае какво прави, Роуз не възрази, когато той ѝ помогна да го направи. Поставяйки ръце под ханша ѝ, той надигна седалището ѝ и се настани зад нея. Дъхът ѝ застина, когато той я отвори, и гореща вълна се втурна по тялото ѝ. Никога не се беше чувствала толкова открита и уязвима за някой мъж. Той се наведе над нея, отметна косата ѝ и я целуна по врата. Сърцето ѝ заби в гърлото ѝ, шокиращо предчувствие пробяга през нея.

Пръстите му се спуснаха по извивките на седалището ѝ, мачкайки и масажирайки. После ръцете му изведнъж бяха като че ли навсякъде, обгръщаха и мачкаха гърдите ѝ, нежно притискаха зърната ѝ, лепнеха по корема ѝ и се заравяха в къдриците под него.

Той я разтвори и пръстите му се вмъкнаха в нея. Тя потръпна и издаде безпомощни звуци дълбоко в гърлото си. Той плъзна члена си между краката ѝ и започна да навлиза полека, инч по инч, разпъвайки я, изпълвайки я. Тялото ѝ беше изопнато и се разтърсваше от жажда, докато заслепяващото ума удоволствие препускаше из нея. Никога не се беше чувствала толкова дръзка, толкова разпусната. Надигна се нагоре, за да посрещне тласъците му, поемайки всичко, което той имаше да ѝ даде, и искайки още и още.

Пръстите ѝ се забиха в дюшека, когато той я вдигна по-високо. Задавен звук се изтръгна от гърлото ѝ, докато той я яздеше по-бързо и по-бързо. Плътта им се съединяваше отново и отново. Напрежението растеше, сърцето ѝ изпомпваше буйно кръвта, писък заседна на гърлото ѝ.

Тя почувства горещия му дъх в ухото си да я моли със задавен глас:

— Хайде, любов моя, хайде, хайде.

Тялото му беше мокро, напрегнато, гранитно твърдо срещу нея, в нея.

Краят я връхлетя внезапно, като ударна вълна, горещ и неконтролируем, запрати я в забрава, несвършващи спазми я разтърсиха цялата. Смътно осъзнаваше, че яростните тласъци на Дракона продължават, напрежението у него расте, дишането му става

неравномерно. Когато кулминацията дойде, той се претърколи през ръба, съединявайки се с нея в сладкото великолепие.

Коленете на Роуз омекнаха и тя се отпусна на дюшека. Неговото тяло се сниши и той я последва. Гърдите му се повдигаха и спадаха тежко, той лежеше безсилно отпуснат върху нея, шепнейки любовни думи в ухото ѝ.

Накрая той се обърна по гръб, дишайки тежко и неравно. Роуз се извърна настрана, усмивка разтегна устните ѝ.

— Не съм знаела.

— Има много неща, които не знаеш, любов моя. Имаме цял живот, за да изследваме различните пътища към насладата.

Тя погали гърдите му.

— Трябва ли да чакаме цял живот?

Доминик изстена.

— Дай ми няколко минути да се възстановя, скъпа.

Роуз се изчерви.

— Нямах предвид... сега.

Той се търкулна настрана и очите му блеснаха хитро, докато галеше гърдите ѝ.

— Може би не ми трябва няколко минути. Да изпробваме ли издръжливостта ми?

Предизвикателството към издръжливостта му беше посрещнато не един, а два пъти.

Изтощени, но щастливи, Роуз и Доминик влязоха в залата, за да закусят, малко по-късно от обикновеното на следващата сутрин. Роуз се нахрани добре, предизвиквайки коментара на Доминик:

— За жена имаш доста добър апетит, любов моя. Възможно ли е да се дължи на извънредното количество упражнения, с които се занимавахме снощи?

— Може би — отвърна тя.

Сети се за тайната си и се усмихна, молейки се дано Дракона да бъде също толкова щастлив като нея за бебето, което носеше. Имаше толкова малко симптоми, че понякога се съмняваше дали носи дете под сърцето си. Изглежда, беше една от щастливките, които не се поддаваха на сутрешното гадене, от което страдаха толкова много

жени. Здравето ѝ беше добро и тя се чувстваше прекрасно. Според нейните изчисления обаче, скоро щяха да станат два месеца, откакто за последен път беше имала кръвотечение. Веднага щом се върнеше в двореца, възнамеряваше да обсъди това с майка си.

— Тази усмивка означава ли, че планираш някоя пакост? — запита Доминик.

Роуз помисли да сподели тайната си с Дракона, но реши да изчака, докато стигнат в Лондон. Страхуваше се, че той ще ѝ забрани да пътува до Уестминстър, а беше обещала на Старла, че ще се върне в двореца веднага щом стане възможно.

— Скоро ли ще тръгнем за Лондон, Доминик?

— Мислех да потеглим утре сутрин. Можеш ли да се приготвиш?

— Да. Знаеш колко искам скоро да се върна при Старла.

— Прекалено много се тревожиш, любов моя. Майка ти е при Старла; тя няма да позволи да се случи нещо лошо на сестра ти.

Роуз искрено се надяваше Дракона да е прав.

Потеглиха на следващата сутрин, почти в същия час, когато и рицарите на Дракона тръгнаха, за да се присъединят към армията на бароните. Времето беше хубаво и всички признаци сочеха, че ще имат безпроблемно пътуване.

Когато стигнаха в Лондон, Роуз се чувстваше съсипана и изпонатъртена от дългите дни на седлото, но реши да не се оплаква. Рахман предложи да изчакат да се стъмни, за да може Роуз да се вмъкне незабелязано в двореца, и Дракона се съгласи. Той нае стая в един хан, където Роуз можеше да се изкъпе и да си отпочине, докато се стъмни.

— Кога ще се представиш пред краля? — запита тя, докато лежеше на леглото, почивайки си след банята и вечерята.

— Утре — отвърна Доминик. — Веднага щом отворят градските порти.

— Старла ще бъде облекчена да ме види, а знам, че и мама сигурно няма търпение да се върне в манастира. Знаеш какво изпитва към мъжа, който уби татко.

— За майка ти, любов моя. Вярвам, че трябва да остане в двореца. Внезапното ѝ изчезване ще повдигне прекалено много

въпроси. Тя може да замине заедно с нас.

— Макар че на мама може да не ѝ хареса, сигурна съм, че ще се съгласи — каза Роуз. Вдигна вежда към него и потупа леглото до себе си. — Ела тук, при мене в леглото.

Доминик сякаш се разкъсваше. След дълга пауза изрече:

— Искам, но не мога. Изглеждаш прекалено изтощена и уморена. Можем да почакаме.

Роуз знаеше, че той е прав, но не можа да не почувства леко разочарование. Не се бяха любили през цялото пътуване на юг и тя беше повече от готова. Въздъхна, затвори очи и веднага се унесе в сън.

Дракона я събуди няколко часа по-късно.

— Време е да тръгваме, любов моя. Портите скоро ще се затворят.

— Ти ще дойдеш ли? — запита Роуз, като се протягаше и се прозяваше.

— Не. Колкото по-малко сме, толкова по-добре. Рахман ще се погрижи добре за тебе.

— Знам — изрече Роуз.

Дракона ѝ помогна да се облече и я целуна продължително.

— Това трябва да ни стигне, докато не се срещнем в двореца. Ела, Рахман чака долу с конете.

Дълбоки сенки пълзяха по улиците, когато Роуз и Рахман минаха през портата Лъдгейт. Щом стигнаха в двореца, Рахман подкара коня си наляво, встрани от предната порта, а Роуз го последва. Движейки се със спокоен ход под плътната сянка на стената, те стигнаха градинската вратичка, без да бъдат забелязани от стражите, които патрулираха над тях.

Рахман ѝ даде знак да слезе от коня.

— Аз ще вляза пръв. Ако пътят е чист, ще се върна за вас.

Портата издаде самотно изскърцване, когато Рахман я откряна.

— Плевели са израснали край вратата, след като минах през нея за последно — коментира той, промъквайки се през отвора.

Промъквайки се покрай стената, Роуз привърза конете към един храст и зачака Рахман да се върне. След малко вратичката се отвори и една голяма ръка ѝ махна да влезе вътре. Тя се промуши през отвора и дълбоко вдъхна познатия аромат на подправки.

— Изглежда, в кухнята има много работа, но се съмнявам, че прислужниците ще си задават въпроси за присъствието ви в градината толкова късно вечерта — каза Рахман. — Идете при сестра си. Ще я чакам до градинската вратичка.

Роуз мина през градината и спря пред кухнята. Поемайки си дъх, за да се успокои, тя тихо отвори вратата и влезе вътре. Рахман беше прав за оживлението. Прислужниците бяха заети с най-различни работи и не й обърнаха внимание.

Само готвачката я забеляза.

— Милейди, не знаех, че още сте в градината. Една от помощничките каза, че ви е видяла на банкетната маса тази вечер.

— Имах нужда от малко въздух, а градинката е толкова спокойна — обясни Роуз. — Ти беше прекалено заета, за да ме забележиш, когато минах през кухнята по-рано.

Готвачката кимна мъдро.

— Да, сигурно е така. Няма край работата тази вечер, толкова гости са поканени на кралската трапеза.

Роуз кимна съчувствено, мина покрай готвачката и се запъти към стълбата за прислугата. Стигна до стаята си без произшествие, отвори вратата и влезе вътре.

Старла не можеше да понася ексцесиите на двора. Беше отвратена от лакомията и разврата, които беше наблюдавала в Уестминстър. Тази вечер придворните и техните дами се бяха тъпкали като свине, бяха пили, докато не започнаха да падат на пода и да се тъпчат едни други като животни. Тези седмици й бяха отворили очите за пороците на приближените на краля и това никак не й харесваше.

Старлаеше се да стои далече от краля, но не успяваше напълно. Джон беше настоял тя да присъства на банкетите и забавленията, които устройваше, и тя нямаше основания да отказва. Ако майка й не беше при нея в последните седмици, Старла сериозно се съмняваше, че здравият й разсъдък би могъл да оцелее. Странният начин, по който я гледаше кралят, когато тя се намираще в негово присъствие, беше наистина плашещ.

Подозираше ли, че тя не е онази, за която се представя?

Майка ѝ беше напуснала залата след вечерята и Старла планираше да я последва веднага щом успее да се измъкне безпрепятствено. Тъй като всички се бяха загледали в представящите се артисти, тя се чувстваше уверена, че ще може да се измъкне, без никой да забележи отсъствието ѝ. Запъти се към вратата, но я спря една жена, която ѝ препречи пътя.

— Лейди Роуз, вашият гигант да не е изчезнал?

Старла потисна един стон. Лейди Вероника беше последният човек, когото би искала да види. Тази жена беше проклятието на живота ѝ в последните няколко седмици. Тя се запита какво ли би направила Роуз в нейното положение. Щеше ли да я отреже грубо? Щеше ли да се опита да бъде принудено учтива? Не, реши Старла, огнената ѝ близначка нямаше да позволи на Вероника да я сплаши.

— Рахман се върна в Драгоник — каза Старла.

— Как е съпругът ви? Излекува ли се от раната?

— Да. Очаквам скоро да го видя в двореца.

Котешка усмивка изви устните на Вероника.

— Ще бъде чудесно отново да видя моя скъп Дракон. Не се забравя лесно такъв мъжествен любовник като него.

Смаяна от нахалното изявление на Вероника, Старла не можа да измисли какво да каже. Тази жена беше невъзможно дръзка. Нямаше ли срам?

— Ако видите Дракона преди мене — продължи Вероника, — кажете му, че ми липсва. Знае къде да ме намери, ако пожелае да ме посети в дома ми. — Изгледа презрително Старла. — Бракът с вас сигурно е досаден за страстен мъж като Дракона.

Старла беше чула повече от достатъчно. Темпераментът ѝ може би беше по-различен от този на Роуз, но не можеше да позволи на тази жена да оскърбява сестра ѝ, без да си плати.

— Съпругът ми не е склонен да продължи връзката си с вас, лейди Вероника — отвърна Старла с подобие на смелостта на Роуз. Заради сестра си се надяваше да е казала истината. — Само опитайте афера с Дракона и ви гарантирам, че ще съжалявате. — Подуши презрително въздуха и набърчи нос. — Извинете ме, че бързам, но надушвам нещо гнило наблизко.

Извърщайки се рязко, Старла побърза да се отдалечи. Не можеше да повярва какво е изрекла току-що. Гордееше се със себе си, че беше

защитила сестра си. Нямахте търпение да разкаже на Роуз за конфронтацията.

Роуз влезе в стаята си и спря. Старла не се виждаше никъде, но майка ѝ беше пред огнището, бродирайки нещо върху парче коприна. Тихият глух звук на затварящата се врата накара Нелда да вдигне очи.

Внезапно очите ѝ се разшириха и тя стана от стола.

— Роуз! Върна се.

Роуз се втурна в прегръдките на майка си.

— Да, мамо. Питам се колко време ще ти отнеме да ме познаеш. Слава богу, никой друг не разбра. — Тя направи пауза. — Никой не е разбрал, нали?

— Никой, дъще. Но кажи ми как е мъжът ти? С тебе ли е?

— Дракона е добре. Днес остана в града. Възнамерява да се представи утре пред краля. О, мамо, толкова неща се случиха, откакто те видях за последно. Не знам откъде да започна.

Вниманието на Нелда се изостри.

— Какво има, Роуз?

— Не се подчиних на Дракона и породих ред събития, които можеше да имат катастрофални резултати.

— Това ми звучи по-скоро зловещо. Разкажи ми.

Роуз си пое дълбоко дъх и започна да разказва как е избягала от Драгоник и е била отвлечена от Мърдок Мактавиш.

— Вуйчо Мърдок загуби повече, отколкото се беше пазарил, когато Робина го напусна — заключи Роуз.

— Мърдок винаги е бил гореща глава, но мислех, че има повече разум, отколкото да замисли такова ужасно нещо, да отвлече собствената си племенница. Слава богу за Робина и Телма. Поне някой в този клан е бил достатъчно разумен, за да различи редното от нередното. Надявам се Мърдок да се вразуми, преди да е станало твърде късно, за да си възвърне уважението на Робина и да спечели доверието ѝ.

— Да, Робина е добра жена. Вярвам, че обича Мърдок, но той отиде твърде далече, когато се опита да ме принуди да се омъжа за Гън, и Робина не можа да приеме това.

— Добре беше от страна на лорд Дракон да прости на брат ми — каза Нелда. — Страхувам се, че всички ние неправилно сме преценили съпруга ти.

— Да, мамо, Дракона е добър мъж. И — тя се усмихна срамежливо, — той ме обича и аз го обичам.

— Толкова се радвам, че при вас се е получило добре. Старла иска да се върне в манастира. Скоро ли ще стане това?

— Рахман чака при градинската вратичка в момента. Ще я придружи до манастира. Дракона мисли, че няма да е разумно ти да изчезнеш и предложи да ни придружиш, когато заминем. Не би трябвало да се бавим много. Мога ли да те убедя да останеш в Драгоник, вместо да се връщаш в манастира? Разбираш ли — добави тя — мисля, че съм бременна, а ти каза, че ще си дойдеш у дома, когато те направя баба. — Роуз докосна корема си. — Дракона още не знае.

С блеснали очи Нелда плесна възхитено с ръце.

— Какви чудесни новини! Старла толкова ще се радва заради тебе. Разбира се, ще се върна в Драгоник, ако мислиш, че мога да бъда полезна.

— Имам нужда от тебе, мамо.

— Значи е уредено. О, наистина ми се иска Старла да побърза.

Нелда едва беше изрекла думите, когато вратата се отвори и Старла нахлу вътре.

— Тази жена! — избухна тя. — Кълна се, мамо, тази жена е замаскирана пепелянка. Как е изтърпяла Роуз отровния ѝ език, не мога да проумея. Но този път така се разправих с нея, че тя би се гордяла с мене.

— *Гордея се* с тебе — каза Роуз, излизайки иззад майка си.

— Роуз! — писна Старла и се втурна в обятията на сестра си. След като се прегърнаха бързо, тя отстъпи и се намръщи на сестра си в привиден гняв. — Време беше да се върнеш. Ние с мама се безпокояхме ужасно. Какво те забави?

— Това е дълга история, Старла, и нямам време да ти разказвам точно сега. Рахман те чака при портичката в градината. Помоли го да ти разкаже, докато пътувате към манастира.

— Ами мама? Тя няма ли да дойде с мене?

— Не, Старла — каза Нелда. — Роуз ме помоли да се върна в Драгоник с нея и лорд Дракон и аз се съгласих. Тя има нужда от мене. Бременна е.

Старла не беше толкова възторжена, колкото Нелда.

— Искаш ли бебето на лорд Дракон, Роуз?

— Облекчи ума си, сестро. Доволна съм от Дракона и съм във възторг, че ще имам дете от него. — Гласът ѝ се понижи срамежливо. — Разбираш ли, ние се обичаме.

Изражението на Старла се смекчи.

— Това е всичко, което исках да чуя. Искам сестра ми да бъде щастлива, точно както аз съм щастлива да се върна в манастира. И е време мама да се върне у дома. Ще ти бъде от голяма помощ. Ще се виждаме често.

— Колкото е възможно по-често — съгласи се Роуз.

Сълзи избиха в очите на Старла.

— Най-добре да тръгвам. — Прегърна майка си, после Роуз. — Обичам ви.

— Върви с Бога, дъще — изрече Нелда, изтривайки сълзите си.

В мига, когато Старла излезе, Нелда изгледа Роуз с вдигнати вежди.

— Какво не ми казваш, Роуз? В двора има повече напрежение от обикновено. Не е тайна, че крал Джон се безпокои за нещо. Замесени ли сте вие двамата с Дракона?

— Кралят би трябвало да се безпокои, мамо. Отказа да сложи печата си под Параграфите на бароните и вероятно ще има гражданска война.

— Баща ти загуби живота си заради тези параграфи, Роуз, не мога да понеса да загубя още скъпи за мене хора. Моля те, кажи ми, че не си в опасност.

Роуз побърза да успокои страховете на Нелда.

— Дракона вярва, че крал Джон ще отстъпи. Джон не иска и не може да си позволи гражданска война точно сега. Дори в момента бароните се готвят да настъпят към Лондон.

— Значи затова е цялото шушукане в двора. Говори се, че Джон е апелирал към папата. Подозирах, че има нещо общо с параграфите, но не бях сигурна.

— Така е, мамо. Преговорите се водят отдавна, много преди татко да бъде екзекутиран.

— Объркана съм — каза Нелда. — Мислех, че Дракона е човек на краля. Какво го е накарало да се присъедини към бароните?

— Дракона винаги е знаел какъв е Джон — жесток, алчен и манипулатор — но съпругът ми е честен мъж и почтено се опита да остане лоялен на краля си. Загуби малкото вяра, която имаше в краля, когато Джон постави под въпрос лоялността му и ме взе за заложничка.

— Това обяснява много неща — каза Нелда.

Роуз сподави една прозявка и Нелда потупа ръката ѝ.

— Изтощена си. Трябва да си почиваш колкото можеш сега, докато си бременна. Да ти помогна ли да се приготвиш за лягане?

— Не, мамо, мога да се справя. Легни си. Ще се видим утре сутрин. Има неща, за които искам да те питам относно раждането, но те може да почакаат.

— Кога каза, че ще дойде лорд Дракон?

— Утре сутринта.

Нелда целуна Роуз за лека нощ и се оттегли. Роуз се съблече, направи бързо тоалета си и се вмъкна в леглото. Тъкмо беше затворила очи, когато чу, че някой драска на вратата. Мислейки, че майка ѝ се е върнала, тя се измъкна от леглото, надяна един пенъоар и отвори вратата. Лейди Вероника мина покрай нея като кораб под пълни платна.

— Простете, че идвам на посещение толкова късно, лейди Роуз, но вие напуснахте залата, преди да бяхме приключили разговора си.

— Мислех, че сме си казали всичко, което е трябвало да си кажем — отвърна Роуз, нямайки представа за какво говори Вероника.

Трябваше да разпита Старла по-подробно за срещата ѝ с бившата любовница на Дракона.

— В такъв случай можете да слушате, докато говоря. Когато Дракона се върне в Лондон, очаквам да ме помоли отново да му бъда любовница. Предупреждавам ви, не се намесвайте, защото това само ще ви спечели неуважението му. — Тя се усмихна с чувство на превъзходство. — Очаквайте да бъда честа посетителка в Драгоник.

— Може би аз имам какво да кажа по този въпрос, Вероника.

Роуз и Вероника извърнаха глави към отворената врата, където Дракона се облягаше небрежно на рамката ѝ. Възбуда бликна в тялото на Роуз.

— Доминик! Не те очаквах тази вечер. Мислех...

Той ѝ отправи многозначителен поглед.

— Студеното и празно легло за мене не е привлекателно. — Протегна ръце.

Вероника бутна Роуз настрана и се втурна в протегнатите ръце на Доминик.

— Липсваше ми, Драконе. Слава богу, възстановил си се от раната. Не знам какво щях да правя, ако беше загинал.

Смесица от объркване и болка замъгли челото на Роуз, когато Дракона вдигна Вероника на ръце и я изнесе от стаята. Как можеше да ѝ го причини? Дали изведнъж не беше решил, че обича Вероника? Роуз не разбираше какво става.

Извърна се с покрушено сърце. Силно тупване и писък я накараха да се обърне. Тогава Доминик се появи на вратата, заслепявайки я с усмивката си. Протегна ръце и тя влетя в тях.

— Какво направи с Вероника?

— Достатъчно е да кажа, че тя вече няма да ни притеснява. Ако някой друг реши да нахлуе в стаята ти, ще намери вратата заключена.

19

„Единствената роза без тръни е любовта.“

Мадмоазел дьо Скюдери

Роуз наистина беше объркана. За момент ѝ хрумна немислимото, че Дракона вече не я иска. Но грешеше. Той беше тук с нея сега и изражението на лицето му ѝ казваше, че иска да бъде точно тук.

— Какво правиш тук? — избъбри тя. — Мислех, че ще дойдеш чак утре.

— Приветствието ти оставя много какво да се желае, любов моя — изрече Доминик, намигвайки. — От това, което виждам, бих казал, че пристигам в най-подходящия момент. Не мога да повярвам, че наистина съм мислил да се женя за Вероника. Вечно ще бъде признателен на крал Джон, че те даде на мене.

— Трудно е да бъдеш признателен на мъж като него — измърмори Роуз. — Какво те накара да решиш да дойдеш в двореца тази вечер?

— След като тръгнахте с Рахман, не можах да понеса мисълта да те оставя в двореца без защита и влязох в града скоро след вас. Бях последният човек, минал през Лъдгейт, преди да я затворят. Не дойдох направо при тебе, когато пристигнах, защото помислих, че ще е добре най-напред да се представя на краля.

— Говори ли с него за Параграфите?

— Не, но той се съгласи да ме приеме на частна аудиенция утре сутринта. — Ръцете му се стегнаха около нея. — Остави краля, любов моя. Тази вечер е наша. Не разбираш ли, че не съм те любил, откакто напуснахме Драгоник? Имам нужда от тебе, Роуз.

— Най-напред кажи какво направи с Вероника — настоя Роуз.

— Казах ти да я оставиш. Просто я изтърсих в коридора и ѝ казах да си намери друг мъж, върху когото да излива чувствата си.

Обясних ѝ, че съм зает. — Целуна върха на носа ѝ. — Докъде бяхме стигнали?

— Дотук — каза Роуз, надигна се на пръсти и го целуна право в устата.

Той отвърна на целувката ѝ. Роуз се вкопчи в него, вкусвайки бавното проникване на езика му, интимното изследване и ласка. Топлина се понесе по вените ѝ, усещане за горещина стигна чак до пръстите на краката ѝ и ги накара да се свият. Тя не можеше да диша, не можеше да мисли за нищо друго, освен за радостта да е в ръцете на Дракона.

Главата му се наведе над нейната и тя се прилепи отчаяно към устните му. Целувката му стана по-дълбока, разтърси я с интензивността си, с обещанието си. Как можеше да се съмнява, че той я обича, когато устните му изписваха буквите на любовта върху нейните? Езиците им се сливаха, дъхът им ставаше едно, мислите ѝ се изпаряваха.

Той имаше вкус на чиста топлина и необузdana дивост; имаше вкус на любов. Тя го дръпна плътно към себе си, вдъхвайки дълбоко аромата му, искаше да го погълне в порите си.

— Стига — изръмжа той, развързвайки колана на пенъора ѝ, за да го спусне надолу по ръцете ѝ. — Искам те в леглото, гола, да ме приветстваш с отворени обятия и отворени бедра.

Грабна я и я отнесе на леглото.

Положи я на дюшека и се вгледа в нея за един дълъг, напрегнат момент, преди да смъкне дрехите си и да се присъедини към нея. Тогава я целуна, хипнотизиращо съединение на устни, езици и души. Тя яздеше възходящата спирала на дивата му целувка, докато усещане след усещане се надпреварваха да я заливат.

Тогава дългите му пръсти се прилепиха към корема ѝ и леко го притиснаха. Тя си пое дъх, питайки се дали той може да усети тяхното дете под плоската повърхност. Но очевидно той не усещаше нищо, защото пръстите му продължиха пътя си надолу и се плъзнаха между бедрата ѝ. Тя искаше да изпищи, когато той я обгърна, започна да я изследва, да я гали и я раздели, а после се гмурна вътре.

Устата му последва пътеката на ръцете, разстилайки мокра топлина между гърдите ѝ, по корема и по непокорните къдрици, които увенчаваха бедрата ѝ. Тогава езикът му я намери; онази малка,

чувствителна пъпка, сгушена в плътта ѝ, толкова отзивчива, че Роуз не можа да задуши вика, който се надигаше в гърлото ѝ. Той продължи да облизва и да засмуква нежната ѝ цепнатина, отприщвайки нещо диво и необузвано у нея.

Горещината стана още по-силна, после се сви на кълбо, когато умелият му пръст започна да гали отвътре овлажнената ѝ ножница. Тя извика, после се разпадна, удоволствието се разливаше из всяка нейна вена. Тръпки на наслада стърчиха кожата ѝ, обзеха тялото ѝ, прогонвайки мислите ѝ, и я оставиха без дъх.

Роуз едва беше възстановила самообладанието си, когато усети как тялото на Дракона се плъзва върху нейното. Тя отвори очи и го намери да ѝ се усмихва. Опита се да заговори, но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато той хвана ръката ѝ и я положи върху члена си.

Доминик наблюдаваше лицето на Роуз, докато тя се разпаднаше на пращинки, сигурен, че никога не е виждал нещо, което да може да се сравни с изражението на наслада по красивото лице на съпругата му. Това беше гледка, от която никога нямаше да се умори, която искаше да пази винаги в сърцето си.

Погледна надолу към ръката ѝ, обвита около члена му, и самообладанието му излетя през прозореца.

— Вземи ме в тебе — изрече той с глас, който едва позна.

Това беше всичко, което успя да направи, за да се въздържи да не се разпадне, когато Роуз го настани пред отвора, вдигна ханша си и го пое в себе си.

Нещо животинско го превзе; той се заби в нея докрай и тласъците започнаха да прииждат, силни и дълбоки. Той стенеше от наслада, докато тя се стягаше около него, мускулите ѝ го притискаха, караха го да расте и да става все по-твърд, все по-дълъг и все по-обемен.

— Можеш ли пак? — запита той със задавен глас.

Острото ѝ поемане на дъх и извиването на гърба ѝ му дадоха отговора. Яростните му тласъци изведоха и него, и нея до върха, до отнемащия дъха край.

Той се измъкна и се отпусна до нея, преситен и готов за сън. Когато Роуз го побутна, той отвори очи и я намери да го гледа с тайнствена усмивка, извила устните ѝ. Със събудено любопитство Доминик се надигна на лакът и вдигна вежда.

— Не искаш ли да ми кажеш на какво се усмихваш, или трябва да отгатвам?

— Отгатни — подразни го тя.

— Много съм уморен за гатанки, любов моя. Не може ли да почака до утре?

— Предполагам.

Помисли, че я чува да въздъхва, но очите му вече се затваряха и умът му се изключваше. Денят беше дълъг и изпълнен със събития. Беше почти заспал, когато почувства дъха на Роуз да докосва ухото му и я чу да казва — или поне *помисли*, че я чува — „Бременна съм“.

Надигна се, вече съвсем разбуден.

— Какво каза?

— Ще имаме дете.

Хвана я за раменете.

— Сигурна ли си?

— Толкова, колкото мога да бъда на този етап. Детето ни ще се роди приблизително след седем месеца. Доволен ли си?

Очите му се разшириха, после се присвиха.

— Откога знаеш?

— Подозирах, преди да замина от Драгоник.

— И не каза нищо?

Роуз има благоприличието да добие виновно изражение.

— Страхувах се, че няма да ме вземеш в Лондон, ако знаеш. Сърдиш ли ми се?

— Ужасно. Не е за учудване, че беше толкова уморена преди. Ако знаех, сега щеше да си седиш в Драгоник, на сигурно място в приемната.

— Точно затова не ти казах. Всичко се нареди, Доминик. Както можеш да видиш, добре съм. Никога не съм се чувствала по-добре.

Доминик погледна блесналото ѝ лице и ѝ повярва. Тръпка на облекчение се разля из него, после бързо се замени с възторг. Роуз щеше да роди неговото дете, наследник на Драгоник и начало на династия. Той беше най-щастливият мъж на света. Но това не я изваждаше от капана. Кога щеше да се научи да му се подчинява? Тази мисъл го накара да се усмихне. Нямахте рози без бодли, а неговата Роуз имаше повече от достатъчно бодли. Той въздъхна. Очевидно,

отбягването на бодлите щеше да бъде неговият начин на живот занапред.

— Още ли ми се сърдиш? — запита Роуз, когато мълчанието помежду им се проточи.

— Ще имам ли някаква полза от това?

— Не, но като знам, че не ми се сърдиш, това ще ме накара да се почувствам по-добре.

— Не ти се сърдя. Но още съм шокиран от мисълта да стана баща. Мислиш ли, че ще ме бива?

— Ще бъдеш най-добрият. Да го приема ли като знак, че си щастлив?

Той я дръпна в прегръдките си и зарови нос във врата ѝ.

— Щастлив съм, скъпа. Но повече никакви опасни трикове, ясно ли е?

— Да, милорд — отвърна тя нахакано. — Сега можеш да спиш.

Привличайки я плътно към себе си, Доминик се унесе. Сънищата му започнаха почти веднага. Усмихна се в съня си, когато едни дребни копия на Роуз започнаха да палуват в царството на мисълта му.

Доминик се събуди рано. Роуз все още спеше, затова той се облече тихо и намери тоалетната стая. Върна се в стаята, изми се и почисти зъбите си, внимавайки да не я събуди. Излезе от стаята в търсене на закуска и попадна на Лилиан в коридора.

Тя направи реверанс.

— Лорд Дракон, не знаех, че сте се върнали. Всички се зарадваха, когато дойде вестта за чудодейното ви излекуване. Никой не беше по-щастлив от лейди Роуз. О, простете бърбенето ми, милорд — каза тя, изчервявайки се красиво. — Аз съм Лилиан, камериерката на вашата дама.

— Добро утро, Лилиан. Роуз още спи. Ела по-късно.

— Лейди Роуз е още в леглото? — ахна Лилиан, очевидно шокирана. — Зле ли ѝ е? Тя рядко пропуска утринната литургия.

— Тя... ние... стана късно... приказвахме си — оправда се неумело Доминик.

Бузите на Лилиан пламнаха. Тя направи още един реверанс и избяга.

Доминик се усмихваше по целия път към залата, където закуси заедно с другите гости на краля. Джон беше обещал да му даде аудиенция по втора утрения, затова той излезе навън във вътрешния двор и загледа как се упражняват група млади оръженосци. Когато черковната камбана удари за втора утрения, Доминик се върна в двореца, където остана да се разхожда напред-назад в преддверието, преди да бъде допуснат в частния кабинет на краля.

— Хубаво е да те видя здрав, Драконе — приветства го крал Джон. — Много големи възстановителни сили имаш. Казаха ни, че на практика нямало надежда да оцелееш, че раните ти били смъртоносни.

— Имах ангел-пазител, който бдеше над мене — каза Доминик.

Беше истина. Появата на Роуз на смъртното му легло беше сътворила чудо.

— Предполагам, че искаш разрешение да вземеш съпругата си и да си отидете в Драгоник — продължи рязко Джон.

— Мога ли да говоря свободно, сир?

— Обикновено го правиш.

— Разбирам, че сте отказали да подпечатате Параграфите на бароните.

Джон се вцепени.

— Това не е тайна. Тази проклета харта е оскърбление за короната. Никой крал не би трябвало да бъде принуден да търпи такива ограничения.

— Бароните мислят иначе. Заплахата от гражданска война е много реална, сир. Би било благоразумно да вземете на сериозно тази харта, ако искате да избегнете конфликт.

— Вече говорих със съвета. Те предложиха да пратя архиепископа и граф Пембрук да водят преговори с бароните. Не искам война, но не мога да сложа печата си под този заробващ ме документ, освен ако не се постигне компромис, по-благоприятен за короната.

Доминик не искаше да подтиква краля твърде далече, за да не изложи на риск позволенията да отведе Роуз обратно у дома, където можеха да се грижат както трябва за нея, докато не се роди детето им.

— Простете, сир. Не бих говорил така смело, ако не беше необходимо. Осъзнавам, а и вие също, сигурен съм, че една гражданска

война ще раздели страната, а вие не можете да допуснете такива безредици.

— Аз сам решавам кое е добро за страната ни — възрази Джон.
— Свободен си.

Доминик се пое дълбоко дъх и продължи, игнорирайки отпращането, въпреки че осъзнаваше опасността, на която се излага.

— Ако преговорите пропаднат и армията на бароните стигне до градските порти, гражданите ще се присъединят към каузата им. Не можете да си позволите да пренебрегнете хартата. Ще умрат хора; можете да загубите живота си наред с трона.

Джон стана от стола си.

— Заплашваш ли ме, Драконе?

Доминик отказа да се сниши под свирепия гняв на краля.

— Не, сир, само се надявам да предотвратя гражданска война.

— Излез, преди да съм се ядосал и да съм ти намерил място в тъмницата си.

Разбирайки, че е направил всичко, което му е било по силите за бароните, Доминик се поклонил и излезе от стаята.

Може би Джон трябваше да види армия пред портите на Лондон, преди да отстъпи.

Доминик се върна в стаята на Роуз и я завари да гледа замислено през прозореца, с тъжно изражение. Тя се обърна и му се усмихна.

— Видя ли се с краля?

— Да. Отказва да се вслуша в гласа на разума. Не знам как да постъпя. Гражданската война може да започне всеки момент. Тя ще разкъса Англия.

Роуз се приближи към него и го прегърна.

— Направи всичко, което можеше. Не мисля, че бароните са очаквали чудеса от тебе. Говорим за крал Джон, нали, всички го знаем, че е упорит, зъл и алчен. Няма да се съгласи да сложи печата си под нищо, което ограничава властта му.

— Страхувам се, че си права, любов моя.

— Трябва да се върнем веднага в Драгоник. Искам да се прибера у дома, Доминик.

— Да, точно това ще направим. Не искам бременната ми съпруга да се озове насред гражданска война.

Радост заля лицето на Роуз.

— Кога?

Той направи пауза, изражението му беше решително.

— Сега. Веднага щом се приготвите с майка ти.

— Един час. Това е цялото време, което ни е необходимо.

— Добре. Ще доведе конете, докато ти отидеш за майка си. Можеш ли да пътуваш? — запита той обезпокоено. — Ездата на голямо разстояние няма ли да навреди на детето ни?

— Не се безпокой, Доминик. Още не съм на етапа, когато ездата може да застраши детето ни.

Доминик я целуна бързо и тръгна към вратата. Когато я отвори обаче, го спря един дворцов страж, застанал в коридора.

— Нося съобщение от краля, лорд Дракон — каза стражът. — Негово Величество желае да останете в Уестминстър.

Доминик го изгледа втренчено.

— Негово Величество каза ли защо?

— Ако е имал причина, не я е оповестил. Каза да ви предам, че може да пожелае да поговори с вас отново по онзи въпрос, който сте обсъждали с него по-рано.

— Разбирам — изрече Доминик.

Стражът си тръгна. Изругавайки под нос, Доминик затвори вратата и изчака един миг, преди да се изправи пред Роуз, защото усещаше нейното разочарование също толкова остро, както и своето.

— Не мога да повярвам! — избухна Роуз. — Кралят е чудовище.

— Всички сме съгласни по тази точка, любов моя, но за съжаление той е кралят. Погледни го от светлата страна.

— Няма светла страна.

— Напротив, има. Ако Джон желае да обсъжда още хартата, трябва да приемем това като добър знак. Може би се е разколебал.

— Може би се опитва да реши дали да отдели главата ти от раменете. Трябва да заминем веднага, преди бароните да са стигнали до Лондон. Можем да се измъкнем от градинската порта и никой няма да разбере.

— Знаеш, че не мога да го направя. Ако има дори и малък шанс да убедим краля да приеме хартата, трябва да остана и да направя каквото мога, за да помогна на бароните. Щом неговите барони се изправят насреща му, Джон няма да има кого да прати да воюва. Той

зависи от бароните, стоящи зад хартата, да водят неговите войни. Прекалено много му харесва да бъде крал, за да рискува трона си.

— Могат ли бароните да успеят, ако кралят продължи да упорства?

— Да. Имат хора и решимост, всичко е на тяхна страна.

Роуз въздъхна.

— Ако това ти е толкова присърце, значи наистина трябва да останем.

Минаха две седмици, преди Доминик отново да получи известие от краля. Тези седмици бяха време, преизпълнено с напрежение и безпокойство. Той се опитваше да прикрива безпокойството си от Роуз, но тя можеше да чете мислите му толкова лесно, сякаш бяха нейни, и в края на краищата той беше благодарен за подкрепата ѝ. С всеки изминал ден Доминик осъзнаваше колко щастлив е бил, че се е сдобил със съпругата си. Това, че му беше дал Роуз, беше вероятно единственото хубаво нещо, което крал Джон изобщо беше направил, защото този владетел не се славеше с човечност.

В деня, когато Доминик получи повикването от крал Джон, той разбра, че ще се случи нещо извънредно важно. Роуз беше с него, когато дойде поканата, и Доминик се опита да успокои притесненията, които затъмняваха прелестните ѝ сини очи.

— Опитай се да не се безпокоиш, любов моя. Наистина вярвам, че кралят започва да вижда, че бароните няма да се откажат и няма да изчезнат.

— Искане ми се да си бяхме у дома — въздъхна Роуз. — Мислиш ли, че той ще ни позволи да заминем, след като въпросът се разреши?

— Сигурен съм. Не сме нито затворници, нито заложници. Джон иска да бъде тук, за да помагам при преговорите. Целуни ме за късмет, любов моя.

Доминик я прегърна здраво, докато тя го целуваше и сладко се притискаше към него. Горещата ѝ целувка му напомни за нощите, които бяха прекарвали в страстно любене и бяха заспивали прегърнати. Нямахше търпение да отведе Роуз в Пендрагон, за да се запознае с родителите му и с брат му.

Макар да беше излязъл твърде рано от дома си, за да си проправи сам пътя в живота преди толкова много години, той още беше силно привързан към семейството си и не беше загубил връзка с него.

Забеляза, че има необикновено много хора в коридорите, чу ги да си говорят с приглушени гласове, докато вървеше към покоите на краля. Нещо важно се готвеше и интуицията на Доминик му подсказваше, че кралят най-накрая е решил да приеме компромис.

Веднага го въведоха в частния кабинет на краля. Владетелят не беше сам. С него бяха архиепископът и влиятелният Уилям Маршал, граф Пембрук. Като че ли спореха за нещо, но замълчаха, когато Доминик влезе в стаята.

— Лорд Дракон — изрече кралят, — вярвам, не познавате Пембрук или нашия добър архиепископ.

След взаимните представяния Доминик зачака разговорът да продължи.

Когато кралят започна нервно да се разхожда, Доминик разбра, че предстои да бъде взето важно решение. Но не знаеше къде се вписва той самият в схемата на нещата. Внезапно Джон спря пред него и се вгледа заядливо в лицето му.

— Армията на бароните се е разположила на лагер в ливадата Рънимийд, между Уиндзор и Стейнс. Заплашват да разбият портите на Лондон, ако не преговарям с тях. Архиепископът и Пембрук преговаряха с тях от мое име.

— Мъдър ход, сир.

— Според тебе, може би — отбеляза кисело Джон.

— Има някои крайно настроени сред бароните, които се придържат към първоначалните искания и отказват да преговарят — вметна Пембрук. — Искат да се бият, а умерените барони не могат да променят намеренията им.

— Готов съм да се съглася с общите искания на бароните, но по-войнствено настроените не са доволни от моите отстъпки — измърмори Джон.

— Преговорите се провалиха — обясни Пембрук. — Ашфорд помоли специално за вас, Драконе. Мисли, че можете да помогнете да излезем от задънената улица. Бароните ви уважават, а Ашфорд вярва, че войнствената фракция ще се вслуша в думите ви.

— Хъм! — изсумтя Джон. — Моят рицар сега защитава враговете ми.

— Бароните не са ваши врагове, сир — отговори Доминик. — Те искат справедливо отношение, а в миналото не бяхте справедлив към тях.

— Аз съм кралят. Не съм длъжен да бъда справедлив — изгърмя Джон.

— Трябва, ако искате да опазите Англия от гражданска война — напомни му архиепископът.

— Виждам, че съм в малцинство. Много добре, върнете се в Рънимийд и вземете Дракона с вас. Може би ще бъде от помощ при преговорите.

Доминик имаше много малко време да обясни на Роуз защо трябва да замине. Намери я да седи на една скамейка в градината с подправките, която ѝ беше станала любима. На лицето ѝ се четеше загрижено изражение, когато той се присъедини към нея.

— Какво иска Джон? Позволи ли ни да се върнем у дома?

— Още не. Праща ме с мисия заедно с архиепископа и граф Пембрук.

— Каква мисия?

— Армията на бароните е разположена на лагер в Рънимийд, близо до Уиндзор. Преговорите са се провалили и Ашфорд е помолил аз да се срещна с тях и да се опитам да убедя по-неотстъпчивите барони да се върнат на масата на преговорите.

Роуз се вкопчи отчаяно в ръката му.

— Не искам да отиваш.

— Нямам избор, Роуз. Ако мога да предотвратя гражданската война, времето ми ще бъде добре употребено. После ще можем да се приберем у дома.

— Искам да дойда с тебе.

Доминик се взря в нея.

— Какво? Невъзможно. Ти си жена.

Тя изсумтя презрително.

— Много добре знам какъв е полът ми, милорд, но това не ме прави по-неспособна от който и да било мъж. — Очите ѝ блеснаха,

докато навлизаше в темата. — Рахман го няма, а ти имаш нужда от оръженосец.

Доминик скочи на крака, недоверчиво изражение се изписа на лицето му.

— Бременна си! Този разговор приключи. Ще ме чакаш тук, разбрахме ли се?

Роуз потисна един язвителен отговор. Да ядоса Доминик със сигурност не беше най-мъдрото нещо, но ако му дадеше и най-малкия намек какво възнамерява да прави, най-вероятно той щеше да я заключи в стаята ѝ и да изхвърли ключа.

— Разбрахме се — отговори тя.

О, да, разбираше го, но просто не беше съгласна.

По-късно същия ден Доминик тръгна за Рънимийд с архиепископа и Пембрук. Оръженосците им ги следваха, а един от тях беше новият оръженосец на лорд Дракон, младеж с гладко, безбрадо лице и крака, които биха засрамили някои жени.

Роуз нямаше никакви угризения, че не се е подчинила на Дракона. Не беше давала никакви обещания и следователно не чувстваше никаква вина. Ужасно ѝ беше омръзнало да седи като заложничка. Липсваха ѝ ездата, ловът, соколите, да ходи където си иска и когато си иска. Беше казала само на майка си, че възнамерява да последва Дракона в Рънимийд, и то само защото знаеше, че майка ѝ ще се безпокои, след като тя изчезне.

Щом взе решение, Роуз помоли Лилиан да ѝ намери дрехи, каквито би носил оръженосец. Отначало Лилиан се колебаеше, но Роуз я успокои, като ѝ каза, че възнамерява да изненада Дракона, като се облече като негов оръженосец и го придружи до Рънимийд. Лилиан беше сметнала това за чудесна лудория и се беше присъединила към играта. Дрехите, които ѝ намери, ѝ ставаха сравнително добре и когато Дракона напусна двореца, тя се присъедини към редиците на оръженосците, придружаващи своите лордове.

За Роуз не беше трудно да остане анонимна сред групата мъже и младежи, яздещи към Рънимийд, защото освен оръженосците, някои рицари и пажовете им яздеха заедно с групата, осигурявайки ескорт и същевременно защита. Щом стигнаха ливадите, където лагеруваше армията на бароните, Роуз беше просто едно лице сред тълпата.

Доминик поздрави Ашфорд, после тръгна след него към затревеното място, което беше достатъчно голямо, за да подслони всички участници в преговорите. След като изслуша някои от бароните, той реши, че Пембрук е бил прав в оценката си за крайно настроените, които настояваха за война. Някоя от отстъпките, предложени от краля, като че ли не ги задоволяваше. Времето минаваше. Преговорите бяха в мъртва точка, когато Ашфорд помоли Дракона да се обърне към бароните.

Неособено сигурен какво би могъл да каже, за да промени намеренията им, Дракона се вглеждаше в морето от очакващи лица. Погледът му се премести отгатакъ бароните към групата оръженосци и пажове, събрани наблизко. Очите му се върнаха към бароните, тогава рязко се преместиха обратно към групата младежи, стоящи вдясно от него. Челото му се набръчка и лицето му доби невярващо изражение, когато я разпозна. Би познал лицето ѝ, където и да било.

Роуз отново нарочно не му се беше подчинила и беше действала както си иска, без да помисли за последиците. Той си представи цял живот да се занимава с опърничавата си Роуз и се запита дали ще успее да се справи. Поне никога нямаше да се отегчава.

Извъръщайки поглед от Роуз, Доминик върна вниманието си към бароните. Думите му не бяха толкова красноречиви като на оратор, но идваха от сърцето. Каза им, че гражданската война ще разкъса страната и хора ще умрат, без да има нужда. Каза, че кралят е склонен на компромис и че те трябва да приемат това като добър знак. Продължи, обяснявайки, че Параграфите на Бароните може да станат крайъгълният камък на английския закон.

— Кралят изпрати надеждни мъже да преговарят с вас. Можем да намерим средно положение и да постигнем споразумение. — Замълча за малко. — Имайте предвид думите ми, когато възобновите преговорите си с лорд Пембрук. Помислете за всичко, което ще постигнете без кръвопролитие. Ако крал Джон сложи печата си под тази харта, вие ще спечелите задоволството да знаете, че сте поставили краля на колене.

Роуз се зарадва невъобразимо много. Речта на Дракона не беше само вдъхновяваща, а и обмислена. И съдейки по лицата на бароните, тя би могла да каже, че те сериозно обмислят думите му. Доця й се да изкрещи от гордост. Дракона правеше сериозни усилия да предотврати гражданската война и тя със собствените си уши слушаше страстния му призив за хладнокръвие и здрав разум.

Пембрук и архиепископът поеха оттам, където беше свършил Дракона, и преговорите продължиха. Роуз се извърна, решавайки да си почине под едно дърво, докато се обсъждат компромисите. Не беше пристъпила и две крачки, когато някой я сграбчи отзад. Без да се поколебае нито за миг, тя хвана дръжката на ножа, който носеше на кръста си, и се приготви да се защитава.

Внезапно ножът беше измъкнат от ръката ѝ и едни здрави ръце я задържаха плътно притисната до едни твърди като желязо гърди.

— Недей, Роуз. Не искам да те нараня. — Тя се отпусна облекчена.

— Доминик. Откъде разбра?

Той изсумтя.

— Да не мислиш, че съм сляп? — Дръпна я зад един висок плет, където можеха да поговорят насаме. — Какво да те правя? Изглеждаш решена да ми се противопоставяш.

Дръжката брадичка на Роуз се вдигна предизвикателно.

— Имам си собствено мнение, Доминик. Моля те, не очаквай всичко да става по твоему в този брак. Не мога да бъда покорна съпруга.

— Носиш детето ми!

Тя се усмихна.

— Наистина, нося го. Не бях в опасност, Доминик. Разстоянието до Рънимийд не е голямо, а и бях сред приятели, не сред врагове. Освен това, исках да присъствам на това паметно събитие. Това, което се решава днес, може да стане история, а аз не искам да оставам отстрани.

Доминик въздъхна.

— Обичам те ужасно много, Роуз, но ще бъде предизвикателство да се въздържа и да не те натупам, когато заслужаваш.

— Предизвикателствата са силната ти страна, нали, милорд Дракон?

— Ти си моята силна страна, скъпа. — Той хвана раменете ѝ и положи страстна целувка на устните ѝ. — Трябва да се връщаме на преговорите, преди някой да дойде и да ме излови, че се натискам с оръженосеца си. Ти стой тук — заповяда Доминик, когато наближиха района на преговорите. — Ако имаме късмет, ще можем скоро да се върнем в двореца и да се приготвим за пътуването към дома.

Роуз седна на земята и загледа преговорите. Надигаха се сърдити гласове, задаваха се въпроси, но изглеждаше, че бароните са склонни да приемат компромис. Тя заспа, опряла гръб на едно дърво, но беше пробудена от гръмък рев, който отекна над ливадата. Скочи и видя Дракона да идва към нея.

— Какво става? Война ли ще има?

— Не, преговарящите се съгласиха на компромис. Крайният вариант ще бъде уточнен в разговори в Рънимийд по-късно този месец. Уморена ли си? Знаем, че е късно, но Уестминстър не е далече.

Дракона я хвана за ръката и я изправи. Роуз се прозя и прогони съня от очите си.

— Изобщо не съм уморена. Почивах си, докато вървях на преговорите.

— Доведи конете ни. Искам да поговоря с Ашфорд, преди да тръгнем.

Роуз намери конете им и ги доведе при дървото, за да изчака Дракона. Той се присъедини към нея след малко.

— Е, любов моя, всичко приключи. Ашфорд казва, че бароните са доволни от отстъпките на краля. Вярват, че този петнадесети юни ще влезе в историята като деня, в който Параграфите на бароните бяха подпечатани от краля.

Луната хвърляше дълги сенки по земята, когато стигнаха двореца. Роуз отиде веднага в техните покои, докато Доминик, архиепископът и Пембрук се запътиха право към краля. Ивици разкошна зора се промъкнаха по небето, когато Доминик най-накрая се прибра при Роуз. Тя спеше дълбоко и той се опита да не я събуди, докато сваляше дрехите си в тъмното и се пхваше в леглото при нея.

Тя се раздвижи и прошепна името му.

— Спи, скъпа. Ще говорим по-късно.

Той я придърпа към себе си; тя се обърна в ръцете му.

— Ще говорим сега. Кога можем да заминем? Щом си тръгна от това свърталище на порока, повече не искам да чувам името на краля.

— Аз си оставам васал на краля; нищо не може да промени това, а и той те даде на мене. Това е нещо, за което мога само да му бъда благодарен.

— Съдбата ни събра — измърмори сънено Роуз. — И съдбата ще ни държи заедно. Обичам те, свиреп мой Драконе.

— Обичам те, моя бодлива рицарке. Ако имаме син, надявам се да има твоята смелост, но ако детето ни е момиче, ще го наречем Лилия или Маргаритка, или Теменужка, защото тези цветя нямат бодли.

— Цветето без бодли не предлага никакво предизвикателство — възрази Роуз. — Мисля, че обичаш предизвикателствата.

Доминик въздъхна тежко.

— Ти си и най-бодливото предизвикателство, и най-сладката радост от деня, когато се оженихме. Лека нощ, розо моя.

ЕПИЛОГ

*„И най-вече трябва да имам рози,
винаги, винаги.“*

Клод Моне

Март 1216 г.

В един студен мартенски ден, натезжал от обещания за пролет, господарят и господарката на Драгоник топлеха пръстите на краката си пред камината в залата, планирайки кръщенето на осемседмичното си бебе. Лейди Нелда седеше при тях, прегърнала новото попълнение на семейството, и гукаше нищо незначещи нежни думички в розовото ушенце.

— Мисля, че малкият лорд Уилям е гладен — забеляза лейди Нелда.

— Винаги е гладен — изрече Роуз с многострадална въздишка.

— Синът ми расте — каза гордо Доминик.

— И расте като лакомник — добави Роуз. — Храних го само преди един час.

— Чакам с нетърпение кръщенето на Уил — каза Нелда. — Мислите ли, че всичките гости ще дойдат?

— Да, стига времето да се задържи — отвърна Доминик.

Роуз протегна ръце.

— Ще взема малкия, ако си се уморила, мамо.

— Не мисля. Уил не е тежък, не ме уморява — отвърна Нелда, — но ако ти...

Думите ѝ замряха, когато Рахман влезе в залата и се отправи към тях. Доминик би могъл да отсъди по изражението му, че е станало нещо необикновено.

— Какво има, Рахман?

— Мърдок Мактавиш и съпругата му са пред подвижната решетка, господарю. Молят да им разрешите да влязат.

Роуз се изправи.

— Вуйчо Мърдок е тук? И Робина е с него? Моля те, Доминик, пусни ги да влязат. Толкова искам да се видя с Робина. Не мога да повярвам, че вуйчо си я е върнал.

— Да, пуснете ги — настоя Нелда. — Искам да кажа на брат си какво мисля за онова, което е направил на Роуз. Беше должно от негова страна.

— Колко мъже го придружават? — запита остро Доминик.

Беше направил грешка някога, пускайки Мърдок и съплеменниците му в кулата, но нямаше да допусне повторно същата грешка.

— Сам е, ако не се брои мъжът, който кара каручката със съпругата му.

— Много добре, вдигнете решетката — нареди Доминик. Когато Роуз тръгна да излиза след Рахман, той я спря. — Нека те дойдат при нас. Закле се, че вуйчо ти никога повече няма да стъпи в кулата ми, но се прекланям пред желанието ти по този въпрос. Не му вярвам обаче.

След малко Мърдок и Робина влязоха в залата. Роуз се втурна да прегърне Робина, но беше по-сдържана с вуйчо си.

— Какво те води в Драгоник, Мърдок? — запита Нелда. — Бих помислила, че ще те е срам да си покажеш лицето тук след онази отвратителна твоя постъпка. Никога не би ми хрумнало, че собственият ми брат ще поиска да навреди на някой свой роднина.

— Аз помолих Мърдок да ме доведе — обясни Робина.

— Дадох обещание на Дракона и смятам да го удържа — закле се Мърдок. — Робина искаше да дойде и не можех да ѝ откажа. Знаех, че няма да я отпратите, дори ако на мене не ми бъде позволено да мина през портата.

— Не мога да повярвам, че си се върнала при вуйчо Мърдок — каза Роуз, отвеждайки Робина по-близо до огъня. — Трябва да ми разкажеш всичко.

— Сгреших, племеннице — каза Мърдок, когато Робина не изрече нито дума. — Не разбирах колко много ми липсва Робина, докато тя не ме напусна. Тя е най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало. Отидох в Стърлинг и я помолих да се върне.

— Не очаквах Мърдок да се появи в имението на баща ми — каза Робина, продължавайки оттам, докъдето беше стигнал Мърдок. —

Още по-малко пък очаквах той да си признае, че му липсвам и има нужда от мене. Отказа да си тръгне без мене. — Отправи изпълнен с любов поглед към Мърдок. — Той се е променил. Не ме обвинява, че освободих тебе и васалите ти, Роуз. Осъзнава грешката си и съжалява за нея.

— Всичко това е зад нас — изрече сурово Мърдок. — Доволен съм, че Робина пожела да дойде в Драгоник, защото това ми дава възможност да се извиня на Нелда. Роуз ми прости, сестро. Ти ще можеш ли? Бях полудял от алчност за нещо, което не можех никога да имам. Това е единственият начин, по който мога да обясня нещата, които направих.

— Ще си помисля — изрече хладно Нелда.

— Благодаря ти, сестро, и за това. — Погледът му се премести към вързопчето в ръцете на Нелда. — Това ли е, което си мисля, че е?

Доминик зае защитна поза до сина си.

— Това е моят наследник, Уилям.

— А, малкият Уили? Много хубаво име за такова яко момченце. — Усмихна се на съпругата си. — Ти ли ще им кажеш, или аз, Робина?

Веждите на Роуз се вдигнаха.

— Какво да ни каже?

Робина се усмихна срамежливо и свали наметалото си, разкривайки закръгления си корем.

— Знаеш ли, че нося детето на Мърдок. Изобщо не мога да повярвам! След всичките тези години дете расте в мене.

— Така е — каза гордо Мърдок. — Дали ще бъде момче или момиче, няма значение, детето ще бъде моят наследник.

— Ами Гън? — запита Доминик. — Виждам, че не е с вас.

— Намерих му наследничка от планинците, доволен е от момичето и от зестрата ѝ.

— Надявам се, не се сърдите, че дойдох в Драгоник — каза тревожно Робина, — но исках да знаете за детето ми и да ви кажа как бащинството е променило Мърдок. Надяхах се вие с Нелда да му простите, Роуз. Ако искате той да си иде, няма да ви се сърдя.

Роуз погледна към Доминик с молба в очите.

— Може ли да останат? Ще бъде хубаво Робина да бъде тук за кръщенето на Уилям.

— На нея това ще ѝ хареса — призна Мърдок, — но няма да моля за себе си, защото не заслужавам благородството ви.

Макар на Доминик да не му се искаше да предлага гостоприемството си на шотландеца, не би могъл да откаже нищо на Роуз.

— Да, Мърдок и Робина могат да останат за кръщенето, ако пожелаят.

Малкият лорд Уилям се размърда и Роуз протегна ръце.

— Време е Уил да се нахрани.

— Ще ви го донеса, господарке — каза Рахман и взе внимателно детето от ръцете на Нелда.

Доминик прикри една усмивка. Рахман никога не пропускаше възможността да подържи бебето и Доминик нямаше никакво съмнение, че добродушният гигант ще защитава Уил с цената на живота си, ако се наложи. Погледът му последва Роуз, докато излизаше от залата, и слабините му се стегнаха при вида на нейния полюшващ се ханш. Не беше любил съпругата си отпреди раждането на Уил и се пръскаше от желание.

— Настанете Мърдок и Робина, лейди Нелда — викна той през рамо, — ние с Роуз ще се видим с всички ви на вечеря.

И без да чака отговор, побърза нагоре по стълбите след Роуз.

Рахман се размина с него по коридора, след като беше оставил Уил в ръцете на Роуз. Доминик не знаеше какво си мисли Рахман за бързането му да стигне в приемната, но го чу да се подхилва, слизайки надолу по стъпалата. Доминик поклати глава. Всички в кулата ли знаят колко е омаян от съпругата си?

Влезе в приемната и спря на място. Гледката на Роуз, кърмеща детето им, винаги го вълнуваше. Буца се надигна в гърлото му и той преглътна конвулсивно.

— Влез и затвори вратата, Доминик — каза Роуз.

Той затвори вратата и седна на скамейката до нея, наблюдавайки с жаден интерес как Уил дърпа лакомо зърното ѝ.

— Благодаря ти, че позволи на Робина и вуйчо Мърдок да останат с нас, любов моя. Имаш щедра душа.

— Бих направил каквото и да било за тебе, Роуз. И вярвам, че Мърдок искрено съжалява, че те отвлече. Странно как любовта на една добра жена може да промени мъжа.

— Любовта е странна, нали?

— Да — съгласи се Доминик. — Когато лакомото ни синче се нахрани, ще ти покажа колко странна може да бъде любовта.

— Гостите ни...

— ... могат да се погрижат за себе си. Осем седмици минаха от раждането на Уил и те искам. Безопасно ли е да се любим, Роуз?

Розовата устица на Уил отпусна зърното на Роуз. Тя се усмихна на тъмнокосата му главичка и го сложи в люлката му. После бавно влезе в прегръдките на Дракона.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.